

ธรรมญาณ

ธรรมาธิบดีเมฆขาว ○ รจนา บัญชา ศิริไกร ○ แปล

มหายานบำเพ็ญสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณ

ธรรมาธิบดีเมฆขาว

ส.ค.ส. 2541

แด่

....

จาก

....

ธรรมญาณ

พระธรรมาธิการไป่หวิน : *รจนา*

ทพ.บัญชา ศิริไกร : *แปล - เรียบเรียง*

คำนำ

หนังสือธรรมญาณของท่านนักพรตเมฆขาว ซึ่งได้รจนาไว้ 5 ตอนในวาระต่าง ๆ กันรวมเวลาถึง 21 ปี จึงสำเร็จสมบูรณ์ เป็นหนังสือธรรมะชั้นสูง ทพ. บัญชา ศิริไกร ได้ขออนุญาตแปลหนังสือเล่มนี้ เมื่อแปลเสร็จ ก็ได้นำถวายให้พระอาจารย์ตรวจดู พระอาจารย์ติงว่า ควรขยายความให้มากกว่านี้ เพราะคำว่าธรรมญาณนั้นลึกซึ้งมาก ยากแก่คนธรรมดาจะอ่านเข้าใจ ดังนั้น ท่านนักพรตเมฆขาวจึงมีบัญชาให้คุณหมอทำการขยายความบางตอนเพิ่มเติมในตอนท้ายเล่ม เพื่อช่วยให้ท่านผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เคยรับวิถีอนุตตรธรรม ก็ยากที่จะเข้าใจถ่องแท้ ถึงแม้จะรับวิถีธรรมมาแล้ว ท่านต้องบำเพ็ญและศึกษา จึงจะค่อยเข้าใจดีขึ้น

ข้าพเจ้าเห็นว่า หนังสือเล่มนี้มีประโยชน์ต่อผู้ผ่านการรับวิถีธรรมมาแล้ว จะได้เข้าถึงธรรมญาณและบำเพ็ญปฏิบัติที่ธรรมญาณ จนเกิดปัญญาจากปัญญาเห็นแจ้งธรรมญาณนี้เองก็นำไปสู่การบรรลุธรรม และการบรรลุแห่งจิตเช่นนี้จึงจัดว่า เป็นผู้มีธรรมญาณโดยสมบูรณ์

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ทพ. บัญชา ศิริไกร ที่อนุญาตให้ข้าพเจ้านำมาจัดพิมพ์เผยแผ่แก่ญาติธรรมที่รับวิถีอนุตตรธรรมแล้ว หรือเป็นการนำผู้มีโอกาสสัมพันธ์เข้ารับวิถีอนุตตรธรรมด้วย เพื่อบำเพ็ญตนให้เข้าถึงมรรคผล ขออำนาจผลบุญนี้จงมีแก่พระนักพรต เมฆขาว และ ทพ. บัญชา ศิริไกร ขอให้คุณหมอเจริญธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไปจนถึงการหลุดพ้นเทอญ

ขอขอบคุณคุณหมออย่างจริงใจ

สุเทพ มานีเวศม์
13 กันยายน 2540

ประวัติย่อ จางเฉวียนถงซือจุน

張玄同師尊史略

พระธรรมาธิการไป่หวิน (白雲道長) มีพระนามเดิมว่า ปินเยี่ยน (濱雁) เป็นชาวเมืองเซียงปิน (湘濱) มณฑลหูเป่ย (湖北) ท่านเป็นบุคคลอยู่ในรัชสมัยเจียจิ้งฮ่องเต้ แห่งราชวงศ์หมิง (明代嘉靖) ระหว่างปี พ.ศ. 2065-2109 ท่านฉลาดเฉลียวและมีพรสวรรค์ตั้งแต่ยังเยาว์ ได้ศึกษาตำราปรัชญาของบรรพจารย์นับร้อยอายุ 14 ปี เข้าศึกษาในโรงเรียนการเมือง พออายุได้ 19 ปี ก็สอบได้เป็นบัณฑิต ด้วยความปราดเปรื่องและความซื่อสัตย์ ฮ่องเต้จึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอเมืองเก๋อ (雒) ปัจจุบันคือเมืองลั้วหยาง (洛陽) เป็นเวลานาน 3 ปี ต่อมาท่านถูกย้ายเข้ารับราชการในเมืองหลวงตำแหน่งปลัดกระทรวงพิธีการ (禮部侍中) ครั้นอายุได้ 28 ปี ก็ได้รับการโปรดเกล้าให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดต้าหมิน มณฑลหูเป่ย (大名府河北省) ถึง 4 วาระ ๆ ละ 3 ปี ติดต่อกัน ด้วยความปรีชาสามารถ ท่านได้บริหารราชการแผ่นดินโดยไม่มีคดีความคั่งค้างเลยเป็นผลให้ประชาราษฎร์มีความสงบสุข

เนื่องจากท่านมีนิสัยซื่อตรง ดังนั้นเมื่อย้ายไปว่าราชการเมืองเจียงเหวย (江淮) ถูกอิทธิพลขัดขวางจนเป็นอุปสรรค

ต่อการบริหารราชการแผ่นดิน ท่านมีความกลัดกลุ้มเป็นเวลาถึง 4 ปี ดังนั้นท่านจึงเบื่อหน่ายจึงคิดสละทิ้งโลกียสมบัติ ต่อมาภายหลังท่านได้พบกับอริยเจ้าฝ่อเหว่ยเจินเหวิน (火煒真人) และธรรมาจารย์เหลียวคง (了空禪師) ณ เชิงเขาอู่ไถ่ซัน (五台山) ได้สนทนาธรรมกันตลอดคืน จึงตั้งปณิธานจะบำเพ็ญ และศึกษาหลักธรรมโดยถือสันโดษอยู่ห่างไกลจากสังคมจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ต่อความรุ่งโรจน์อันว่างเปล่าที่ได้สร้างขึ้น จักได้อยู่นอกเหนือวงขุนนาง ดังนั้นจึงสละใจสู่ทางธรรมเพื่อหาความวิมุติแห่งโลกุตรธรรม

ครั้งแรกได้ไปหาความวิเวก ณ ภูเขาหลูซัน (廬山) มีฉายาว่านักพรตชวนหลิน (川陵道人) บำเพ็ญเพียรด้วยความลำบากเป็นเวลา 10 ปี ต่อมาท่านธรรมาจารย์เหลียวคงชักนำไปสู่วัดไป๋หวินซันซื่อ (白雲山寺) บำเพ็ญฌานโดยถือสันโดษอยู่ลำพังเป็นเวลานาน 4 ปี ครั้นแล้ววันหนึ่งนักพรตชวนหลินก็ได้เดินเที่ยวไปถึงหลังเขาไป๋หวินซัน ปรากฏเห็นก้อนหินบนยอดเขาเปล่งแสงประกายแวววับ ทั้งยังมีอักษรบนแผ่นศิลาว่า *"เมฆขาวสิ้นอาสวะ ณ ที่แห่งนี้"* (白雲在此了凡) จึงเข้าถึงความหมายของท่านธรรมาจารย์เหลียวคง ดังนั้นจึงเปลี่ยนฉายาใหม่เป็น *"นักพรตเมฆขาว"* และนั่งมรณภาพในปีสุดท้ายแห่งรัชสมัยฮ่องเต้เจียจิ้ง วันที่ 18 เดือน 6

หลังจากสิ้นราชวงศ์หมิงแล้วราษฎรบริเวณหลูซันตลอดจนถึงเจียงเหวยต่างได้รับความเมตตาจากการปรากฏธรรมกายของท่านธรรมาธิการบ่อย ๆ เมื่อสำนักคุณธรรมได้สถาปนาขึ้น

ท่านธรรมาธิการก็มีใจโอบอ้อมอารี ถ่ายทอดมหาธรรมอันเป็นสัจธรรมสูงสุดแก่ชาวโลกเสมอมา ต่อมาท่านธรรมาธิการก็ได้รับบัญชาจากสวรรค์ให้เป็นธรรมาจารย์เผยแผ่ชักนำโปรดเวไนยสัตว์ในยุคธรรมปลายนี้ นับเป็นอุดมโชคแห่งสำนักทรงซึ่งส่วนใหญ่จะได้รับการช่วยเหลือชี้แนะ และกล่อมเกลาจากท่านธรรมาธิการนับจำนวนไม่ได้ ต่อมาท่านธรรมาธิการได้รับการสถาปนาให้เป็นหนึ่งในสี่อัครธรรมาธิบดี (四相) ขององค์เง็กเซียนฮ่องเต้ (玉皇大天尊) องค์พระประมุขแห่งสามโลก ภายหลังท่านธรรมาธิการได้รับฉายาว่า นโม พระพุทธภิรมย์โลกุปถัมภก (喃嘸救世歡喜佛)

คำนำ

พระพุทธจิกง

ธรรมแท้อยู่ที่การปฏิบัติ
ทัศนะแจ่มชัดขจัดสงสัย
ธรรมะอยู่ที่ใจใช่อื่นไกล
ญาณนั้นไซร้สำเร็จได้ด้วยบำเพ็ญ

ในการศึกษาธรรมะ สิ่งสำคัญอยู่ที่การเรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างแจ่มชัด นี้เรียกว่ามีปัญญา การปฏิบัติธรรมนั้นที่แท้ก็คือการทำความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตและจิตใจของเราเอง ให้รู้ภาวะทางจิตว่าเป็นอย่างไร เมื่อขจัดเสียซึ่งความสงสัยในอวิชชา คือความไม่รู้ความมืดบอดแห่งภูมิปัญญา ดังนี้จึงจะเรียกว่าเป็นการศึกษาธรรมะที่สมบูรณ์

วิถีแห่งการปฏิบัติธรรมนั้น กระทำได้หลายทาง หากที่นิยมกันมักเป็นการฝึกหัดบำเพ็ญสมาธิ หรือที่เรียกว่า การทำสมาธินั่นเอง

การทำสมาธินั้น ครูบาอาจารย์มักสอนเกี่ยวกับการเจริญสภาวะจิตภายในเป็นสำคัญ ดังมีคำสอนในเรื่องอานาปานะสติเป็นต้น แม้ในหมู่มวลผู้บำเพ็ญวิปัสสนาก็มักถือกัมฐานธรรมเป็นแนวทางแห่งการปฏิบัติบำเพ็ญ เช่นนี้จะเห็นว่าการทำสมาธินั้นมีได้หลายแนวทาง

หากประการสำคัญของการทำสมาธิก็คือการมีสติปัญญาศึกษาหารายละเอียดของการปฏิบัติให้รู้ชัดถึงอารมณ์แห่งสมาธินี้เรียกว่า *ธรรมญาณ* คือการมีธรรมทัศนะ เห็นจะแจ้งในองค์คุณแห่งศีล สมาธิ ปัญญา เข้าใจในหลักและสภาวะแห่งจิต พินิจพิเคราะห์เห็นเหมาะแก่การปฏิบัติของตนของตน โดยผลแห่งความเข้าใจในธรรมะดังกล่าวนี้ ย่อมเป็นทางไปสู่ความสำเร็จในมรรคผล

หนังสือ *"ธรรมญาณ"* นี้ เป็นวิริยะอุตสาหภาพของท่านนักพรตเมฆขาวก็ได้ถ่ายทอดหลักวิธีในการศึกษาธรรมะ การปฏิบัติธรรมะโดยแนวทางแห่งการฝึกหัดสมาธิเพื่อให้มนุษย์มีสติปัญญาเห็นแจ้งธรรมตามกำลังวาสนาของแต่ละบุคคลผลแห่งวิริยภาพนี้ขอจงอำนวยให้มนุษยโลกได้รับส่วนแห่งประโยชน์ในธรรมโดยทั่วถึงกันทุกผู้ทุกนามเทอญ

ขออำนวยพร

พระเต้าจี้

สมาคมเผยแผ่คุณธรรม "เต็กก่า" จีจินเกาะ

วันอาทิตย์ที่ 3 มีนาคม พุทธศักราช 2539 วันเพ็ญเดือนมาฆะ

บทนำแห่งธรรมญาณ

บท	*เรียนการศึกษาความแจ่มชัด*
นำ	*มาสู่การปฏิบัติได้มรรคผล*
ธรรม	*ปัญญาประจักษ์แจ้งแห่งกมล*
ญาณ	*สังวรเปี่ยมล้นอุดมธรรม*

ในการศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติ ธรรม นั้น จุดมุ่งหมายก็เพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงใน ธรรม หยั่งสู่การบรรลุมรรคผลโดยการปฏิบัติ

ดังนั้น การศึกษา ธรรมะ จึงเริ่มจากการเรียนรู้ ข้อธรรม จากง่ายไปสู่ยาก จากตำราไปสู่การฝึกปฏิบัติจิต โดยแนวทางดังกล่าวนี้ ผู้สอนธรรม จึงมักสอนสั่งให้ผู้ศึกษา ธรรม มีความเข้าใจในชีวิตของตนของตนเป็นเริ่มต้น ให้มีความแจ่มชัดในขั้นตอนของการดำรงอยู่ของชีวิตมีความพินิจพิจารณาในความเปลี่ยนแปลงและในความเป็นไป จากนั้นไซร้ จึงให้แสวงหาความหมายแห่งจิต วิญญาณ มีความใคร่ครวญพิจารณาสภาวะจิตของตนของตน จากกายสู่ใจ จากชีวิตสู่จิตวิญญาณนี้ เป็นเส้นทางแห่งการศึกษาธรรม

พุทธศาสนา มุ่งสอนให้มนุษย์ถึงซึ่งความหลุดพ้น มีความสำเร็จถึงซึ่งมรรคผลเข้าสู่ บรมธรรม อันสมบูรณ์ นี้เป็นจุดหมายสูงสุด

การที่มนุษย์จะหลุดพ้นจากวงวัฏ จะสลัดขาดเสียซึ่งความเวียนว่ายแท้มิได้หมายสู่ ความว่างเปล่า เดียวดาย หากหมายถึง

การประจักษ์ชัดในความบริบูรณ์แห่ง ศีล สมาธิ และปัญญา โดยนัยยะนี้ พุทธศาสน์จึงไม่คลาดเคลื่อน หากเสมือนเป็นหนึ่งเดียวกับ เต๋า คือ ความถึงพร้อมในความบริบูรณ์แห่ง ธรรม

การประจักษ์ชัดใน **ปัญญา** เห็นแจ้ง **ธรรม** นี้เอง ที่เรียกว่า **ธรรมญาณ** คือ ญาณปัญญา อันเห็นแจ้ง ธรรม และโดย **ธรรมญาณ** นี้ เมื่อนำสู่การบำเพ็ญปฏิบัติ ก็จัดว่าเป็นการศึกษา **ธรรม** อันพึงจะดำเนินจากความมี **ปัญญา** เห็นแจ้ง **ธรรม** **(ธรรมญาณ)** ก็จะเข้าสู่มรรคผล คือความมีจิตเห็นแจ้ง ธรรม จิตอันเห็นแจ้งมรรคนี้ เรียกว่า ฌาน

โดยขบวนการศึกษาปฏิบัติธรรมดังกล่าวมานี้ จะเห็นความต่างของ ญาณ กับ ฌาน

ญาณ เป็นตัว ปัญญา ฌาน คือ ตัวจิต เช่นนี้ ชีวิตของผู้ประพฤติพรหมจรรย์ **ปัญญา** และ **จิต** จึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

การสำเร็จ ญาณ จึงหมายถึง ซึ่งความบรรลุ ฌาณ ด้วยประการฉะนี้

การศึกษาหนังสือ **ธรรมญาณ** เล่มนี้ เป็นเพียงการแสวงหาข้อมูลความรู้ขั้นต้นเกี่ยวกับ ธรรม หวังว่าผู้ศึกษาจะนำความรู้ที่ได้รับนี้มาพินิจพิจารณาให้เกิดความมีปัญญา และนำไปปฏิบัติ โดยหวังซึ่งความสำเร็จมรรคผล และการบรรลุแห่งจิต เช่นนี้จึงจัดว่าเป็นผู้มี ธรรมญาณ โดยสมบูรณ์

ขออนุโมทนา อำนวยพร

นักพรต เมฆขาว

คำปรารภผู้แปล

ผู้น้อยได้ติดตามคุณพ่อมาที่สมาคมเผยแผ่คุณธรรม "เต็กก่า" จีจินเกาะ เมื่อครั้งที่ยังมีสำนักงานตั้งอยู่ที่ถนนจุฬา ซอย 9 เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงและมีพัฒนาการเรื่อยมา เมื่อสมัยก่อนการประทับทรงยังไม่มีการเขียนเป็นภาษาไทย หนังสือธรรมะที่ทางสมาคมเผยแพร่สู่ภายนอกจึงมีแต่ภาษาจีนเท่านั้น จึงยังประโยชน์แก่ผู้คนไม่กว้างขวางนัก จนกระทั่งเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2533 ท่านธรรมาธิบดีเมฆขาว (จางเฉวียนกง) ได้มีพระบัญชาให้ทางสมาคมจัดทำหนังสือ "บรมธรรม" อันเป็นหนังสือธรรมะภาษาไทยฉบับแรกที่ท่านพระพุทธจีกง พระธรรมาธิบดีเมฆขาว ทรงมีพระเมตตากรุณาเขียนเป็นภาษาไทยโดยตรง จึงนับว่าทรงแผ่ความเมตตาแก่ผู้ไม่รู้ภาษาจีนเป็นล้นพ้น อันเป็นผลทำให้กิตติศัพท์ของสมาคมฯ เป็นที่เลื่องลือกล่าวขวัญทำให้มีประชาชนพากันเข้ามาศึกษาธรรมะกันมากขึ้น

ส่วนหนังสือเล่มนี้คือ *"มหายานบำเพ็ญฌานสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณ"* ผู้น้อยขอใช้คำว่า **"ธรรมญาณ"** เป็นชื่อเรื่องเพื่อความสะดวกต่อการกล่าวถึง คุณพ่อของผู้น้อยเมื่อครั้งที่ท่านก่อสร้างสถานธรรมโรงเจลั้งเต็กตึ้ง จีซิวเกาะที่ลาดพร้าวเคยรวบรวมพระโอวาทของคุณธรรมศาสน์พิมพ์ออกเผยแพร่อยู่เล่มหนึ่งคือ *"เต็กก่าจัมงั้ง"* และผู้น้อยได้แปลเป็นภาษาไทยลงในหนังสืออนุสรณ์ในงานพิธีฝังศพท่านเมื่อปี พ.ศ. 2533 ใน

หนังสือดังกล่าวมีเรื่อง *"ธรรมญาณ"*ซึ่งผู้น้อยสนใจศึกษามาโดยตลอด จนกระทั่งในต้นปีนี้เองผู้น้อยได้รับหนังสือ *"ธรรมญาณ"* จากสมาคมฯซึ่งท่านธรรมาธิบดีเมฆขาว ทรงเมตตาเขียนเพิ่มเติมรวมทั้งหมดเป็น 5 ตอน ท่านธรรมาธิบดีทรงประทานให้เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2517 เป็นตอนแรก ส่วนตอนที่ 2 ทรงประทานให้เมื่อวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2519 ตอนที่ 3 วันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2533 ตอนที่ 4 วันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2536 และตอนที่ 5 เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2538 ที่น่าสนใจและมีความสำคัญคือใช้เวลายาวนานถึง 21 ปี กว่าเรื่องธรรมญาณจะพิมพ์เป็นรูปเล่ม

ธรรมญาณเป็นเรื่องความเป็นความตายของชีวิต เป็นเรื่องของจิตวิญญาณ เป็นแก่นสาระที่ทุกศาสนากล่าวอ้างถึง ธรรมญาณไม่ใช่จริยธรรมหรือคุณธรรม หากแต่ว่าจริยธรรมและคุณธรรมมีความสำคัญในฐานะเป็นพื้นฐานของทุกศาสนาที่สามารถช่วยให้เข้าถึงธรรมญาณได้โดยง่าย

ท่านผู้อ่านที่ยังไม่ได้ผ่านพิธีเบิกจุดญาณทวารหรือรับวิถีธรรมมาก่อน เมื่ออ่านธรรมญาณเล่มนี้แล้วก็ยังยากที่จะเข้าใจได้ถ่องแท้ หรือแม้ผู้อ่านที่เคยผ่านพิธีดังกล่าวมาแล้วก็ตาม แต่ถ้าไม่สนใจศึกษาค้นคว้าก็คงไม่อาจเข้าถึงได้เช่นกัน นอกจากท่านต้องลงมือปฏิบัติบำเพ็ญจนกว่าจะเข้าถึงธรรมญานลุนิพพาน

อย่างไรก็ตามผู้น้อยจะแปลไปตามพระโอวาทก่อนแล้วขยายความบางตอนหรือบางคำในตอนท้ายเล่ม เพื่อช่วยให้ท่านสามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น และเพื่อมิให้หนังสือมีผิดพลาด อันจะทำ

ให้ท่านธรรมาธิบดีเมฆขาวเสียหาย ซึ่งไม่บังควรเป็นอย่างยิ่ง ผู้น้อยจึงขอถวายให้ท่านธรรมาธิบดีเมฆขาวได้ตรวจดูอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะลงมือพิมพ์รูปเล่ม จึงกราบชี้แจงให้ทราบ

ด้วยความนับถือ

ผู้น้อย ทพ.บัญชา ศิริไกร

17 มีนาคม พ.ศ. 2539

ธรรมญาณ

ประทับทรงเมื่อวันอาทิตย์ที่ 13 ตุลาคม พ.ศ. 2517

คำปรารภ

เห็นหอพระสีทองยามวสันต์
บ่งบอกธรรมเฟื่องฟูในอดีต
ธรรมสาร จีจิน รุ่งสุดขีด
กลิ่นหมึกฉีดกระจายแรงพู่กัน
วิสุทธิเทพ แปะฮุ้ง มีเยื่อใย
เผยญาณเป็นอาคมใช้ป้องกัน
กลางใจเมฆไร้วจีที่ขัดกรรณ
บำเพ็ญธรรมหวังได้นิพพานผล

ลมแห่งธรรมกระทบอกสะท้าน
คอเสื้อบานทะลุดวงกมล
ธ ให้เฝ้าธรรมญาณอย่าฉงน *
ต้องฝึกฝนยาวนานนับปีปี
ปณิธานวันหนึ่งบุตรคุณธรรม
พึงกระทำสร้างสมกุศลดี
ธ เสด็จตำหนักเชิดทรงศรี
ฝากวจีสัมพันธ์เยื่อใยนาน

* ให้ดูในภาคผนวก

คีตบำเพ็ญธรรมญาณ

ทำนอง ฉุ่ยโหลวหงิน

แสวงสัจยามเที่ยงคืน
แว่วเสียงญาณในความสงบ
ถามหาธรรมญาณอยู่หนไหน *
ความเปล่งปลั่งของเพ็ญยามสาม
ฉับพลันตกใจตื่น
ซึ่งพริบตา... ขวัญสลาย
ปล่อยม่านลงแล้วนั่งคู้บัลลังก์
แค้นนัก...ใจดั่งวานรจิตดั่งม้าพยศ
ไม่มีหรอกที่จะวิ่งตรง
ได้แต่คิดรำพึงว่า
มหาภูตทั้งสี่ว่างเปล่า
ใครคือเจ้าของใครคืออาคันตุกะ *
เข้าสู่สมาธิ... ลืมตัวดับไปเลย
ไม่ว่าจะเป็นดอกไม้ยามฤดูผลิหรือเดือนเพ็ญยามฤดูร่วง
ไม่ว่าจะเป็นยามเช้าหรือยามค่ำ อดีตหรือปัจจุบัน
กามคุณทั้งหก * ไม่เคลื่อน
อารมณ์ทั้งเจ็ด * ไม่ไหว.... หลับตาหลับใจ
เดินนั่งยืนนอน ปฏิบัติตามกรรมสัมพันธ์
ตั้งสติมั่นในจิตเดิม
ถือบำเพ็ญให้ยาวนาน
เหมือนธารไหลไม่หยุด
จนกว่าหลุดพ้นหมดกิเลส

* ให้ดูในภาคผนวก

เตือนสติ

มนุษย์ได้มหาธรรม * อันยิ่งใหญ่
เผยแผ่ไปคุณธรรมให้ไพศาล
ธรรมขยายให้กว้างใจเบิกบาน
เป็นฐานมั่นให้คนได้อยู่ทน
ดุจเสาเพชรมหาชนได้ยึดไว้
เป็นแกนกลางดาราหมุนเวียนวน
เป็นดุลขวางอาทิตย์จันทร์อันทรงพล
ฟ้าเบื้องบน 'หยินหยาง' * แยกเป็นสอง
พวกเจ้าได้สายเบ็ดผูกคัมภีร์
บารมีประดับคุณธรรมศาสน์
โปรดกล่อมเกลาเวไนยเกษมศานต์
ให้ซาบซ่านน้อมนำเข้าสู่ธรรม
ประตูทองกลไกอัศจรรย์ *
เมืองสววรค์ชี้ให้ไขความลับ
ปฏิบัติธรรมจริงให้กระชับ
อย่ายั้งยับวาจาโปรดโลกหลง

สมาคมจีจินเกาะเพิ่มความรุ่งโรจน์ขึ้นมาใหม่ จุดมุ่งหมายเพื่อเผยแผ่คุณธรรมให้กว้างไกล เพื่อการบำเพ็ญสัจแห่งมหายาน วันนี้ได้จัดทำอนุสารจี่เอี๊ยท้วงจิงขึ้นจะได้รู้ไปทั่วแคว้น

* ให้ดูในภาคผนวก

กว้างไกล ตลอดจนการบำเพ็ญสัจแห่งมหายานนี้ บุญวาระก็มาถึงแล้ว

วันมหาฤกษ์ คือวันที่ 9 เดือน 9 (จีน) กลางดึกที่จะมาถึงนี้ จะได้เปิดให้มีการประทับทรงเป็นกรณีพิเศษเพื่อชี้แนะมรรคาแห่งวัชร เปิดจุดญาณทวาร* ให้กระจ่าง

สานุศิษย์ทั้งหลายบุญกุศลที่ได้บำเพ็ญมานั้นล้วนเป็นหนทางหินยานผลบุญที่ได้รับก็เพียงได้ผลแต่สวรรค์ ไม่อาจถึงมหาธรรม ยากที่จะเป็นวิโมกข์ธรรม ไม่ใช้ทางถึงที่สุด ดังนั้นในวันแห่งอุดมการณ์ฤกษ์วันที่ 9 เดือน 9 (วันที่ 23 ตุลาคม พ.ศ. 2517) จะได้เปิดการประทับทรงเป็นพิเศษ เพื่อชี้แนะวิธีบำเพ็ญฌานสมาธิมหายาน เจิมปลุกธรรมญาณให้แก่สานุศิษย์ เป็นการแสดงมหาธรรมซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายการถ่ายทอดสัจของศาสน์นี้ อันเป็นที่มาของพระปรมาจารย์ตั๊กม้อ (ท่านโพธิธรรม)* จากอินเดีย ทรงพิเศษครั้งนี้เรียกว่า ‘การบำเพ็ญฌานสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณ* แห่งมหายาน’

สำหรับผู้ที่มีใจศรัทธาจะเข้ารับการประทับทรงพิเศษครั้งนี้ต้องถือศีลเจ 10 วันหรือ 3 วัน ถ้าผู้ไม่ถือศีลเจไม่อนุญาตให้เข้าร่วมพิธี สำหรับผู้มีความศรัทธาจะเข้าร่วม ขอให้มาลงชื่อก่อนวันที่ 6 เดือนนี้ผู้ไม่ลงทะเบียนจะไม่อนุญาตให้เข้าร่วมพิธี ผู้เข้าร่วม ควรให้ความเคารพอาจารย์และให้ความสำคัญต่อธรรมะ

* ให้ดูในภาคผนวก

สำหรับร่างทรงก็ต้องถือศีลเจ 10 วัน หรือ 3 วัน เพื่อเป็นการแสดงความสะอาดเคร่งครัด

บุญสัมพันธ์นับพันปี บุญบารมีมิอาจเปรียบเทียบกันได้ สานุศิษย์ทั้งหลายบัดนี้ธรรมกาลเข้าสู่ตะวันบ่ายแล้ว* หากชีวิตยังไม่บำเพ็ญจะรอเมื่อไร

อาศัยทั้งการประทับทรงของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และร่องรอยจารึกของเซียนพุทธ มิใช่จะกวักมือก็มาปัดมือก็ไป เมื่อไรบุญสัมพันธ์หมดสิ้นความสัมพันธ์ก็สูญ หวังความสุขบนฟ้าเอ๋ย!

* ให้ดูในภาคผนวก

ธรรมญาณ ตอนที่ 1

พระอาจารย์แปะฮุ้ง (เมฆขาว) ประทับทรงเวลา 23.00 น. วันที่ 9 เดือน 9 ปีกะเอี้ยง (23 ตุลาคม พ.ศ. 2517)

เมฆฟ้าจรดสมุทร	น้ำพิสุทธิ์ใสเนืองนิตย์
ขาวสะอาดสงบจิต	วิญญาณผุดผ่องนิรันดร์
ประมุขเมตตาช่วยคน	ห่วงใยเผยเต๋าสัมพันธ์
ธรรมจักรอเนกอนันต์	เต๋าไร้รูปคือรูปแท้

อันว่ามนุษย์มีหยางชีวิตดำรงอยู่ ไม่มีหยางชีวิตก็ดับ หยางนั้นก็คือเต๋า ดังนั้นคัมภีร์จึงกล่าวว่า 'มนุษย์มิอาจหลีกห่างจากเต๋า'* มูลกำเนิดของมนุษย์ ๆ ล้วนมีหยางเป็นมูลกำเนิดเป็นจิตแท้ เหตุที่ตัวมนุษย์เองไม่รู้แต่สิ่งที่ชาวโลกให้ความสำคัญไม่ใช่แต่เฉพาะทำงานเพื่อความร่ำรวยเกียรติยศชื่อเสียงเท่านั้น หากยังหลงอยู่ในสุรา กามคุณ ทรัพย์สมบัติและอารมณ์ วันคืนก็เผาผลาญพลังหยางที่เป็นมูลกำเนิด จนกระทั่งพลังหยางหมดไป ชีวิตก็สิ้นสุด วิญญาณขันธ์ก็หมุนเวียนไปตามคติหกช่องทางเกิด ตามแต่กรรมเวร กรรมเก่ากรรมใหม่สั่งสมพันกาย ทุกข์ทรมานเหมือนตกอยู่ในราตรีอันยาวนาน ด้วยเหตุนี้บรรดาเทพพุทธจึงเวทนาในความทุกข์ของมนุษย์ จึงพร่ำสอนตักเตือนให้มนุษย์บำเพ็ญแต่ความดี สั่งสมบุญกุศล บำเพ็ญจนกว่าจะสำเร็จวิมุตติ

* ให้ดูในภาคผนวก

มนุษย์จำนวนหนึ่งที่สั่งสมบุญกุศลได้เวียนกลับมาเกิดใหม่ในครอบครัวมั่งมีศรีสุข การได้รับผลตอบสนองเช่นนี้ก็เหมือนดอกไม้บาน ชั่วไม่นาน เผลอแผล็บเดียวเวลาก็ผ่านสู่อาทิตย์อัสดงเสียแล้ว เสพสุขชั่วประเดี๋ยวเดียวก็สิ้นสุดลง แล้วก็ต้องไปเวียนเกิดใหม่อีก ลองคิดคำนึงว่าผลต่อไปจะเป็นเช่นใด

การเสวยสุขในสวรรค์ สูงสุดก็เป็นเทวดา นางฟ้า ผลบุญนั้นก็หมดสิ้นลงได้ ระยะเวลาพันปีก็ประเดี๋ยวเดียวก็ต้องกลับลงมาเวียนเกิดอีกและก็ไม่รู้ด้วยว่าจะเกิดที่ไหน ไม่มีทางถึงมหาธรรมในที่สุด

ดังนั้น ท่านศาสดาแห่งเต๋าจึงตั้งศาสนาที่บริสุทธิ์ไม่มุ่งหวังพระพุทธเจ้าก็สาธยายคัมภีร์วัชรแห่งมหายาน เพื่อให้มนุษย์สว่างใจพบจิต* รักษาเฝ้าหยาง ปฏิบัติธรรมแห่งมหายาน ย้อนสู่ความเรียบง่ายคือสู่สัจ ไม่เกิดไม่ดับ ไม่ร่วงสู่หกช่องทางเกิด เหล่านี้คือวิถีธรรมญาณ สมาธิแห่งมหายาน เป็นธรณีแห่งปัญญา

อันว่าฌานสมาธิ ก็คือ ตา หู จมูก ลิ้น ใจ ที่สัมผัสต่อสรรพสิ่งสรรพเรื่องภายนอกด้วยการบำเพ็ญฌาน จากฌานเกิดปัญญา จากปัญญาเกิดสมาธิ แล้วสามารถเข้าใจเรื่องของโลกทั้งปวง เพียงพริบตาก็กลายเป็นหมอกควัน ดุจความฝันดุจมายาดุจน้ำค้างดุจไฟฟ้าล้วนไม่ใช่ภาพจริง ดังนั้น ใจก็จะไม่ยึดติดในภาพ จิตไม่หลงสับสน จากที่ตรงนี้ก็เข้าสู่สมาธิ เรียกว่า ‘ฌานสมาธิ’*

เป็นด้วยกิจของโลกวุ่นวาย ไม่มีเวลาหยุดหรือจบได้

* ให้ดูในภาคผนวก

ยุ่งเหยิงเหมือนเถามันเหมือนเถาวัลย์ยิ่งขึ้นยิ่งแตกแขนงเหมือนเครือข่ายไม่มีวันสิ้นสุด มุ่งหวังแล้วทำอะไรได้ แต่ถ้ามนุษย์บำเพ็ญ 'ฌานสมาธิ' เมื่อสามารถตั้งใจย้อนแสง* ใจหนึ่งหยุดระงับก็จะเข้าสู่สมาธิ

อันว่าการบำเพ็ญธรรม ปฏิบัติเพื่อแสวงหาความจริงแท้นั้น ก่อนอื่นต้องแสวงหาความสงบ อยากหาความสงบดังกล่าว ต้องมีความสว่างใจอันว่ามนุษย์สามารถรวมเข้ากับฟ้าดินได้ เกื้อกูลกล่อมเกลาอบรมและเปลี่ยนแปลงไม่มีสิ้นสุด มติเบื้องบนไม่อาจคาดเดาเอาได้ ล้วนอยู่ที่ใจว่างเปล่า ใจที่ว่างเปล่าก็จะว่องไววิญญาณก็จะว่องไวสว่างด้วย เมื่อทุกอย่างสว่างหลักธรรมทั้งหลายก็พรั่งพร้อม เมื่อมาสัมผัสงานก็จะทะลุปรุโปร่ง เห็นกลมก็เป็นกลม เห็นเหลี่ยมก็เป็นเหลี่ยม ทั้งหมดนี้ชาวพุทธเรียกว่า 'กลมสว่างแยบยลใจ'

เป็นใจที่ว่างเปล่าว่องไวก็คือ ใจแห่งหยาง เป็นใจที่ไม่ตรึกตรองไม่พิจารณา นี่ก็เรียกว่า 'ประตูใจแห่งธรรมญาณ' หรือญาณทวาร*

อันว่าญาณทวาร ก็ไม่จำต้องแสวงหาท่ามกลางความสงบยิ่งหรือมีสมาธิเต็มที่ หากขณะที่คนกำลังอบรมบ่มเลี้ยงใจอยู่นั้นท่ามกลางความสงบเงียบนั้น ฉับพลันก็เกิดการรู้ขึ้นโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวก่อนหน้านั้นก็ไม่ได้คิดอะไร หลังนั้นก็ไม่ได้คิดถึงอะไร โดยที่เกิดแสงวาบขึ้นมาทันใด ฉับพลันก็เห็นหน้าตาแท้จริงของตนขึ้นมา ขณะที่รู้สึกฉับพลันอันนี้คือ

* ให้ดูในภาคผนวก

'ธรรมญาณ' อย่างเช่นเหมือนคนขณะกำลังอยู่โดดเดี่ยว ทันใดก็มีคนร้องเรียกชื่อตัวขึ้น พลันก็มีเสียงหนึ่งตอบรับ ระหว่างตอบรับครั้งหนึ่งนี้ก็คือ 'ธรรมญาณ' หลังการตอบรับครั้งนี้แล้ว เกิดมีสภาวะยืนแยกเป็นสอง ข้างหน้าก็ไม่ใช่ ข้างหลังก็ไม่ใช่ ทั้งสองนี้ล้วนไม่ใช่ 'ธรรมญาณ' ทั้งนั้น

เปรียบประดุจผู้เมาสุรา นอนหลับอยู่ข้างทาง ฉับพลันก็ถูกน้ำเย็นราดใส่หน้า ผู้เมาตกใจตื่นขึ้น จึงรู้ว่าเป็นความเมา ๆ หลง ๆ เป็นความฝันอันว่างเปล่า ฉับพลันขณะที่รู้นี้คือธรรมญาณ

เปรียบอีกอย่างหนึ่ง เหมือนคนที่ลุ่มหลงอยู่ใน สุรา กามคุณ สมบัติ และอารมณ์ มัวเมาไม่ตื่นจากความฝัน ฉับพลันก็รู้สำนึกถึงการกระทำ เป็นหนทางแห่งความเพ้อฝันเป็นมายา ความรู้สึกฉับพลันนี้ก็คือธรรมญาณ หากคน ๆ นี้สามารถเฝ้ารักษาธรรมญาณนี้แก้ไขปรับปรุงตัวเอง ทำให้ธรรมญาณคงอยู่พลังหยางก็ปรากฏชัดก็จะสำเร็จอริยมรรค มิฉะนั้นแล้วถึงธรรมญาณจะปรากฏชัด เมื่อเปิดฉับพลันก็จะปิดฉับพลันเช่นกัน* หลังจากนั้นพวกหลงก็คงหลงต่อไป จมปรักอยู่ในฆาตเคราะห์ตลอดไปไม่อาจบรรลุได้

หากมนุษย์ยังคงเฝ้ารักษาธรรมญาณนี้แล้วฝึกฝนบำเพ็ญ 'ฌานสมาธิ' ต่อไป ถึงแม้จะมีอารมณ์ที่ทำให้จิตใจหวั่นไหว ก็เพียงไหวต่อสิ่งของเท่านั้น จิตแท้ไม่ไหวตาม แม้ทุกวันจะทำงานสักหมื่นอย่างจิตแท้ก็คงตถตา* คงอยู่นิ่งเฉยไม่หวั่นไหว เช่นที่พูดว่า ใจรู้สึกต่อสรรพสิ่ง

* ให้ดูในภาคผนวก

แต่ก็ไม่มีใจ อารมณ์ที่คล้อยไปกับสรรพสิ่งแต่ไม่เกิดอารมณ์ นี้แหละคือใจแจ้งบรรลุจิต ถึงแม้ตลอดวันจะยุ่งกับการงาน ใจก็ไม่สับสนวุ่นวายคือมีสมาธิอยู่ตลอด หากใจไม่ประจักษ์แจ้ง แม้จะนั่งสมาธิหันหน้าเข้าฝาสัก 10 ปี (สันโดษ) จนโดดเดี่ยวหนาวตายก็ยังคงฟุ้งซ่านอยู่นั่นเอง สำหรับผู้ที่นั่งสมาธิหรือบำเพ็ญความสงบ ก็ไม่ใช่เอาแต่นั่ง เดิน ยืน นอนเท่านั้น ทุกที่ทุกแห่งสามารถจะทำวิปัสสนาได้ แต่เป็นเพราะว่าในอิริยาบถทั้งสี่วิธี นั่งเป็นวิธีที่ได้สมาธิเร็วที่สุด ดังนั้นควรรู้ไว้อย่างคือ ถ้านั่งนานอาจเป็นผลเสียต่อร่างกาย ที่คิดอยู่นานก็เสียประสาท

เมื่อไม่ได้วิธีที่ถูกต้อง อาจเกิดธาตุไฟเข้าแทรก มีมารเข้ามากลับกลายเป็นทางมาร หาใช่มหาธรรมไม่ ดังนั้น ผู้ฝึกเรียนควรระมัดระวัง โดยเฉพาะการบำเพ็ญธรรมมีใจตั้งมั่นเฝ้ารักษา 'จุดญาณทวาร' นี้เอาไว้ จะได้แจ้งในอริยมรรค จิตก็จะว่างเปล่าว่องไว อารมณ์ก็เป็นสมาธิ วิปัสสนาก็จะชัดแจ้ง

ธรรมญาณตอนที่ 2

พระอาจารย์แปะฮุ้ง (เมฆขาว) ประทับทรงเวลา 1.00 น.
วันที่ 8 เดือน 12 ปีกะเอี้ยง (คืนวันที่ 19 มกราคม พ.ศ. 2518)

สมาธิจิตตั้งปราณสมทบ
พอสงบผสานสายสัมพันธ์
ความเต็มเปี่ยมกับว่างเปล่าเนื่องกัน
การลดกับการเพิ่มส่องสะอาด
สงัดเงียบดุจขุนเขาป่าใหญ่
ใบไม้ไหวลมปราณอ่อนเกือบขาด
ยามเคลื่อนดุจน้ำเลื่อนดั่งสายธาร
ปราณไหลตามเป็นแนวทางสมาธิ

ธรรมญาณเป็นหลักมั่นแก่ชีวิต

ดวงนิมิตดุจมณีของตนเอง
ไฟสุมกายเพราะหมกมุ่นมิกริ่งเกรง
มัวละเลงเสพเมถุนมิว่างเว้น
ธรรมญาณมิอาจคิดตริตรองได้
เฝ้าดูไว้เกิดสติพ้นอบาย
ไม่เกิดไม่ดับธรรมกาย*
หมดเยื่อใยสิ้นภพสิ้นชาติเอย

* ให้ดูในภาคผนวก

ที่กล่าวมาในตอนที่แล้ว มีความตอนหนึ่งว่า 'ทันใดก็มีคนร้องเรียกชื่อตัวขึ้น' พลันก็มีเสียงหนึ่งตอบรับ ภายหลังการตอบรับครั้งนี้แล้วเกิดมีสภาวะยืนแยกเป็นสอง สภาวะทั้งสองนี้ล้วนไม่ใช่ 'ธรรมญาณ' ในตอนดังกล่าวมักมีผู้สงสัย วันนี้จะขออธิบายสักหน่อย

อันมนุษย์ทุกคนล้วนมีแยบยลใจอันเดิมที่แท้จริง ไม่ว่าอยู่ ณ ที่ใดเวลาใด ไม่มีการเกิดไม่มีการดับ เมื่อมีความรู้สึกจะตอบรับ เมื่อไม่มีความรู้สึกจะไม่ไหวติง ครั้งแรกเมื่อมีผู้เรียกชื่อเจ้า เจ้าก็ขานตอบทันที 'ครับ ขา! เป็นใคร' การขานตอบนี้แม้ว่าจะหลุดออกจากปากทันทีนี้คือความเป็นเจ้าของตัวตนที่แท้จริง ที่แท้คือแยบยลใจอันเดิมที่แท้จริง มีความรู้สึกก็จะเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวคือการตอบรับ ขณะที่ความรู้เนื้อรู้ตัวยังไม่เกิดขึ้นนี้ สภาวะทั้งหลายยังดับอยู่ พอเรียกก็ตอบสนองแยบยลใจอันเดิมที่แท้จริงนี้เผยออกมาโดยการตอบรับ ทั้งหมดนี้จะเห็นว่า ใจอันนี้ไม่ดับไปกับสภาวะ

พอความรู้ตัวเริ่มเกิดขึ้น สภาวะทั้งหลายก็เกิด เสียงหนึ่งเรียก เสียงหนึ่งตอบรับ แยบยลใจอันเดิมที่แท้จริงก็ปรากฏขึ้นภายหลังการตอบรับก็ล่วงสู่อารมณ์ธรรมดา สภาวะยืนแยกเป็นสองไม่ใช่ธรรมญาณ ตอนนี้ก็คงเข้าใจแล้วซินะว่าแยบยลใจนี้จะเกิดตามสภาวะรอบข้าง มันเป็นหนทางแห่งความไม่เกิดไม่ดับ ตามที่พุทธธรรมพูดไว้ว่าเป็น 'พุทธจิต'* ในทางเต๋าก็เรียกว่า 'ธรรมญาณ' อันเป็นความหมายที่แท้จริง

* ให้ดูในภาคผนวก

กรณีที่มีผู้ฝึกฝนธรรม ไม่สามารถนั่งสมาธิได้ พอนั่งก็เกิดจิตฟุ้งซ่าน ดังใจวานรจิตม้าพยศ นั่งไม่ได้สมาธิ มีเหตุสองประการ

(1) ขณะเข้านั่งสมาธิ สิ่งที่ควรทำหรืองานที่ต้องจัดการให้เสร็จก็ควรจัดการให้เรียบร้อยเสียก่อน อีกประการหนึ่งคือกลไกแห่งหลักการของญาณอันแยบยล ยังไม่เข้าใจทะลุปรุโปร่ง พอลงนั่งใจก็ถูกอารมณ์ชักจูงไปจนกระทั่งใจฟุ้งซ่านจนนั่งไม่ติด

(2) ผู้ฝึกเรียน รู้แต่ขึ้นไม่รู้จักลง รู้ไปข้างหน้า ไม่รู้ถอยหลัง รู้แต่ได้รับแต่ไม่รู้จักเสีย พอลงนั่ง ฉับพลันก็รู้สึกว่าปราณแท้พุ่งทะยานขึ้น ญาณเดิมโชติช่วง สภาวะเช่นนี้เป็นการเคลื่อนไหวของกลไกแห่งปราณตามธรรมชาติ ควรปล่อยให้มันไปเองมาเอง หากคิดว่าสำเร็จผลแล้วก็จะพอใจยึดอยู่กับรูปลักษณ์จับไว้ไม่วาง กลายเป็นการฟื้นฟูความคำนึงทางโลกไป ก็จะไปรบกวน**จิตเดิม*** **แห่งฟ้าปางก่อน*** และเป็นการทำให้จิตไม่สงบด้วย การนั่งก็จะไม่สำเร็จ หากต้องการละสิ่งยึดติดนี้ ก่อนที่เธอจะลงมือนั่งต้องทำธุระที่จะต้องทำให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน และต้องพากเพียรด้วยตนเอง เห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นฝุ่นกิเลส ล้วนเป็นสุนทรพจน์ที่จอมปลอมไม่มีค่าควรแก่การหลงใหล มีแต่มหาธรรมแห่งฟ้าปางก่อน อันเป็นรัตนมณีอันล้ำค่าของตนเอง และเป็นที่พึ่งของตนเองที่มีมาพร้อมเราเกิด และจะไปพร้อมเราตาย ดังนั้นควรเสียดายเวลารีบ ๆ ขยันหมั่นเพียร เมื่อปลงตกเช่นนี้แล้ว จิตใจก็ไม่เป็นห่วงขัดข้อง จากนั้นก็จะสงบจิต

* ให้ดูในภาคผนวก

ลงมือนั่งได้ปิดตาปิดใจ เอาตาหูจมูกลิ้นและรัศมีจิต รวบรวมเข้าสู่ศูนย์กลาง สงบบ่มไว้ให้นาน รัศมีจิตก็จะโชติช่วงขึ้นเองโดยธรรมชาติ เมื่อนั้นก็จะได้สมาธิ

ผู้ฝึกส่วนใหญ่ควรบำเพ็ญให้ได้ทั้งชีวิตและจิตวิญญาณ ชีวิตคือรูปกายของมนุษย์ หากอยากให้ชีวิตยืนยาวต้องรักษาธาตุและปราณให้สมบูรณ์ ทำให้พื้นฐานของร่างกายแข็งแรงก็จะมีความสุขตลอดอายุขัย จิตนั้นคือธรรมกาย หากอยากให้ธรรมกายอยู่ยาวนาน ต้องฝึกวิญญาณให้คืนสู่ความว่างเปล่า ฝึกความว่างให้รวมเข้ากับเต๋าจนกว่าจะได้รับอริยผลทั้งสองสิ่งนี้ ขาดละเลยมิได้ ดังนั้นผู้ฝึกเรียนต้องฝึกใจก่อนฝึกสงบอารมณ์ จนสงบอารมณ์ได้ ต่อไปแม้จะนั่งเดินยืนนอนก็อยู่ท่ามกลางเต๋า

การฝึกใจ ผู้ฝึกต้องตั้งอุดมการณ์ให้อยู่ใน 'สันโดษ' ไม่ทำบาป แม้ไม่มีผู้เห็น ต่อการมองการพูดการฟังและการกระทำต้องเฝ้าส่องตนตลอดเวลา อาจมีอคติเกิดขึ้นต้องรีบขจัดให้ออกไปทันที ดุจดังมีกระจกวิเศษคอยส่องที่อก มือถือมีดเหล็กกล้า กระจกคอยส่องมารร้าย มีดคอยตัดรากแห่งความอยาก มีสมาธิดุจน้ำ มีปัญญาดุจไฟ บำเพ็ญทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อน้ำไฟพร้อมโดยธรรมชาติจิตก็จะใสสะอาดอารมณ์ก็จะสงบไปเอง ทั้งหมดนี้ในทางเต๋าที่กล่าวว่าบำเพ็ญทั้งชีวิต และจิตวิญญาณ

หากการฝึกใจ แล้วใจคอไม่มั่นคง แม้จะสงบอารมณ์ได้แล้ว ถึงจะมีอายุยืนยาวแต่ก็เป็นคนโง่เขลา ดังนั้นจึงบำเพ็ญ

ทั้งสองอย่าง ส่วนทางพุทธก็หมายถึงการบำเพ็ญที่ได้ทั้งบุญญาธิคุณและปัญญาธิคุณ

ธรรมญาณความลับสวรรค์รั่ว
พวกมารชั่วชักชวนให้หัวปั่น
เพื่อโปรดโลกหลุดพ้นความเพ้อฝัน
ช่วยป้องกันขุมนรกอันหมกไหม้
ดุจมังกรเบิกเนตรเหินเวหา
ผงาดฟ้าตระหง่านเหนือเมฆาลัย
ดุจประทีปค่ำคืนสว่างไสว
ห้องมืดพันปีพลันโชติช่วงชัชวาล*

* ให้ดูในภาคผนวก

ธรรมญาณ ตอนที่ 3

พระอาจารย์แปะฮุ้ง ประทับทรงวันที่ 9 เดือน 9 ปีแกโหง้ว เวลา 1.00 น. ตรงกับคืนวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2533

เบิกธรรมญาณตื่นบรรลุสัจ
ปรมัตถ์หลุดพ้นในหลงใหล
บำเพ็ญฌานจิตสว่างกระจ่างใจ
ลุปัญญาสะอาดได้แจ้งกมล
ถือศีลเจเพ่งธรรมแผ่ไพศาล
วิถีธารธรรมหล่อจิตก่อผล
ทรงโอวาทปลุกปรกประโลมชน
สำนึกตนพ้นอาเพศกิเลสมาร

เจริญพรศิษย์ทั้งหลาย! การประทับทรงเป็นกรณีพิเศษในคืนนี้ในหัวข้อธรรม มหายานบำเพ็ญฌานสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณในตอนที่ 3 นี้ให้เรื่องว่า 'วัชรโพธิสัตว์มรรคบำเพ็ญสุญญตา' เป็นความต่อเนื่องจาก 2 ครั้งที่แล้ว เพื่อปลุกให้ตื่นจากความหลงงมงาย คืนนี้คงพูดไม่มากนัก หวังให้ศิษย์แต่ละคนมีข้อสงสัยซักถามได้ เพื่อเป็นการศึกษาร่วมกัน เจริญพร!

เมื่อสิบกว่าปีก่อน โอวาทในตอนแรกที่กล่าวว่า 'มนุษย์มีธาตุหยางชีวิตจึงดำรงอยู่ ไม่มีธาตุหยางชีวิตก็ดับสิ้น' ธาตุหยางนี้ คือเต๋านั่นเอง ครั้งนี้ก็จะชี้แจงให้เข้าใจต่อ

ชีวิตมนุษย์ประกอบด้วยไตรรัตน์คือ ธาตุ (เจิง) วิญญาณ (เล้ง) และปราณ (คี่) อันธาตุนั้นเกิดขึ้นจากใจ วิญญาณเกิดขึ้นจากจิต ปราณก็เกิดขึ้นจากอารมณ์เคลื่อนไหว ธาตุ วิญญาณและปราณคู่กันกับใจ จิต และอารมณ์ กุศลอกุศลของมนุษย์เกิดจากการกระทำของไตรรัตน์นี้

คำว่าวัชรนั้นหมายเอาคุณภาพของอัญมณีที่แข็งดั่งเพชร คือหมายเอาคุณภาพที่บริสุทธิ์ของจิตเดิมของมนุษย์ มีความคงทนไม่กลัวฝุ่นตรม ไม่หวาดหวั่นว่าจะแตกร้าว ที่กล่าวว่าวัชรก็หมายเอากายของพุทธเทพ โพธิสัตว์ ดั่งศิลาที่ไม่หวั่นไหวต่อปุถุชน

อันว่าโพธิสัตว์มรรค หมายเอาวิธีการบำเพ็ญของโพธิสัตว์อันเป็นหลักการของมหายานโดยยึดเอาตามแนวโพธิสัตว์มรรคเป็นหลักที่เป็นมหาปณิธาน 4 ประการ

1. หากทะเลทุกข์ยังไม่สิ้นสุด ต้องโปรดจนกว่าจะว่างเปล่า
2. ปริมาณความกังวลที่นับไม่ได้ ต้องขจัดให้สะอาดหมดกิเลส
3. ปรมัตถธรรมไร้ขอบเขต ต้องฝึกเรียนให้ครบบริบูรณ์
4. พุทธภาวะไร้สิ้นสุด ต้องบำเพ็ญจนบรรลุ

ด้วยเหตุนี้ มหาปณิธานแห่งโพธิสัตว์จึงอาศัยพันกายหมื่นธรรมลงมาสู่โลกธาตุ เพื่อฉุดช่วยโปรดมนุษย์ให้พ้นจากความทุกข์ยาก โดยให้ปฏิญญาว่า ตราบใดที่ทะเลทุกข์ไม่สิ้นสุดไม่ขอสำเร็จเป็นพุทธะ

อันว่าบำเพ็ญสุญญตา* นั้น หมายขจัดความกังวลให้สะอาดหมดจด บำเพ็ญอายตนะทั้งหกให้สะอาด อบรมจิตให้เกิดปัญญาบรรลุธรรม ให้เข้าใจอริยสัจ ยึดไตรสรณคม เอาคุณธรรมกล่อมเกลาประชาราษฎร์ ผู้บำเพ็ญต้องตั้งมั่น บำเพ็ญใจตั้งใจ บำเพ็ญกายตั้งกาย เป็นวิธีที่สำคัญ

อันว่าสุญญตานั้น ไม่ใช่ว่างเปล่าและก็ไม่ใช่รูป เป็นการสิ้นโลกีย์ (กิเลส) หมดสามัญลักษณ์ (ธรรมดา) เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาถึงการบำเพ็ญสุญญตาก็คือ การตั้งกายใจจนกว่าใจจะบรรลุ จึงมิใช่ว่างเปล่าก็ไม่ใช่รูปทั้งหลาย ว่าด้วยการบำเพ็ญสุญญตาแห่งวัชรโพธิสัตว์มรรคนั้น หมายถึงวัชรกายที่เจริญโพธิสัตว์มรรคด้วยมหาปณิธาน 4 ประการ ด้วยการตั้งกายใจให้มั่น กระจ่างแจ้งรู้หลักการแห่งความว่างเปล่า พุทธองค์กล่าวถึงความสำคัญแปดประการที่มนุษย์พึงรู้ 'โลกนี้ไม่เที่ยง ประเทศมีอันตราย มหาภูตสี่เป็นทุกข์ ขันธ์ห้าไม่มีตัวกู จอมปลอมไม่มีหลัก ใจเป็นบ่อเกิดของความชั่ว รูปเป็นตัวรับโทษ หากเพ่งพิจารณาได้ดังนี้แล้วก็จะค่อย ๆ พ้นการเกิดดับ' วิธีดังกล่าวคือวิถีบำเพ็ญสุญญตาของโพธิสัตว์!

อธิบายความตอนนี้ : ชีวิตที่ดำเนินอยู่ในโลกนี้ เสมือนหนึ่งไร้รูปลักษณ์ มหาภูตทั้งสี่ล้วนว่างเปล่าขันธ์ทั้งห้าไม่แน่นอน ขณะที่ชีวิตดำเนินอยู่ ให้รู้จักตนรู้จักกิเลส เข้าใจหลักธรรม ให้มีอุดมคติแน่วแน่ที่สุด ไม่เกิดไม่ดับ นี่คือวิถีบำเพ็ญสุญญตา

พูดถึงมนุษย์ที่ฝึกวิถีบำเพ็ญสุญญตาโพธิสัตว์มรรค ไม่ว่า

* ให้ดูในภาคผนวก

จะเป็นฆราวาสหรือภิกขุนักพรต ล้วนสามารถสำเร็จได้ ปัญหาสำคัญต้องชำระล้างความกังวลให้ใสสะอาด สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก แต่ถ้าตั้งปณิธานจะบำเพ็ญโพธิสัตว์วัชรกายแล้ว จะต้องไม่เกรงกลัวต่อความทุกข์ลำบาก มีความวิริยะไม่หยุด บำเพ็ญสุญญตา พระหรือเป็นฆราวาสก็ได้ ผู้ที่จะบำเพ็ญสุญญตา ต้องเริ่มบำเพ็ญจากศีล สมาธิ ปัญญา คือตามไตรสิกขา การนั่งสมาธิก็ใช้หลักการเดียวกัน ศีล สมาธิ ปัญญาบำเพ็ญให้รู้พร้อม จากศีลก็ให้เกิดสมาธิ จากสมาธิก็บำเพ็ญศีล จากศีลก็เกิดปัญญา จากปัญญาให้สำเร็จสมาธิ หมุนไปเหมือนธรรมจักร ขณะบำเพ็ญสุญญตาให้ถือศีลเป็นอันดับหนึ่ง ถึงแม้ศีล สมาธิ ปัญญา จะบำเพ็ญจนสำเร็จร่วมกัน

ผู้บำเพ็ญศีลในช่วงที่บ่มจิตอยู่นั้น พึงหลีกห่างจากอาหารประเภทร้อน ที่ทำให้ภายในร้อน เพราะความร้อนทำให้เกิดอารมณ์ พอเกิดอารมณ์ก็ยากที่จะสำเร็จสุญญตา หากดื่มน้ำมากก็จะเกิดความทุกข์กังวลใจ เพราะฉะนั้นการบำเพ็ญสุญญตาต้องปฏิบัติศีลเป็นอันดับแรก ถ้าไม่มีการรักษาศีลก็สัมผัสรู้ได้ยาก เพราะว่าไม่มีศีลก็ไม่มีสมาธิ ไม่เกิดปัญญา ไม่เกิดสุญญตาจะบำเพ็ญสำเร็จได้อย่างไร ถ้าให้ไตรรัตน์ ธาตุวิญญาณ และปราณสะอาดแล้ว ไตรสิกขาก็สะอาดด้วย ใจ จิต และอารมณ์ก็ไม่เกิด ความทุกข์กังวลก็สิ้นสุดลง เมื่อดับทุกข์กังวลสิ้นสุด ศีล สมาธิ ปัญญาก็เกิด เมื่อศีล สมาธิ ปัญญาเกิดแล้ว การบำเพ็ญก็สำเร็จ นั่นคือ

หยางเกิดธาตุ ปราณ วิญญาณคือไตรรัตน์*
ไตรรัตน์กอปรด้วยใจจิตารมณ์
จิตฟุ้งอารมณ์แรงร้อนกมล
ทุกข์กังวลก็พลอยเกิดตาม
วัชรกายดุจดังหินแกร่ง
ไม่กล้าแข็งความลำบากดำเนินไป
โพธิสัตว์มรรคปณิธานสี่ยิ่งใหญ่
สำเร็จได้ด้วยบำเพ็ญสุญญตา*
อภิญญาพุทธภูมิพ้นหลงใหล
บำเพ็ญใจปล่อยวางหนึ่งรูปธรรม
เข้าใจสุญญตาตั้งใจทำ
ศีลสมาธิปัญญานำสงบเงียบ
ใสสะอาดรูปธรรมว่างเห็นความสัจ
อริยสัจฝึกธรรมล้ำจากตรงนี้
ลมปราณมีขึ้นลงไม่คงที่
กะเรียนศรีเหินฟ้าเมฆาลัย
ฝึกความว่างควรรู้กฎแห่งกรรม
บำเพ็ญธรรมศรัทธามั่นสำเร็จได้
คิดฟุ้งซ่านเปลี่ยนเป็นว่างจิตเดิม* ไซร้
เวไนยย้อนคืนกลับได้ธรรมญาณ
เบิกปลุกตื่นธรรมญาณคลายกังวล
หลุดลอยพ้นลุธรรมสัตบุรุษ

* ให้ดูในภาคผนวก

เจริญพร! ศิษย์ทั้งหลายหากยังมีที่ไม่เข้าใจก็ให้หัดนั่งสมาธิ หากยังไม่รู้ก็ให้มาถามได้ การบรรยาย วิธีบำเพ็ญสุญญตาเพื่อหวังให้ทุกคนได้ฝึกฝน

ให้ทุกคนตื่นรู้ธรรมญาณ เพื่อเป็นการอภิเษกได้ฌานสมาบัติเป็นสรณะ เจริญพร!

คีตบำเพ็ญธรรมญาณ

ทำนอง หลันเถาซา

ศรัทธาแสวงสัจยามเที่ยงคืน
แว่วเสียงทิพย์...กลางเสียงสงัด
ญาณทวาร...อยู่แห่งใดปลุกให้ตื่น
วัชรธรรมยานพาพ้นโลก
มรรคาแห่งมหาสัตว์ลึกล้ำเลิศ

บำเพ็ญฌานสมาธิหลักธรรมแท้
แสนว่างเปล่าไม่มีที่สิ้นสุด
เก้าเก้าฤกษ์หยางซ้อน!...เปิดโอวาท
ซ่อนวจี...รักษ์โลกรู้กฎกรรม
นั่งเงียบตั้งฐานสงบใจ

ธรรมญาณ ตอนที่ 4

พระอาจารย์แปะฮุ้ง ประทับทรงวันที่ 7 เดือน 9 ปีกุ่ยอิ้ว ตรงกับวันที่ 20 ตุลาคม พ.ศ. 2536

อาจารย์บำเพ็ญฌานสมาธิสำเร็จธรรม

เฮี้ยงทั้งนำความสงัดเกิดสุขนา
ประทับลงให้โอวาทไขปัญญา
ทรงพรรณนาธรรมแท้แผ่สว่าง
ฝึกวัชรโพธิสัตว์สู่มรรคา
สุญญตาตื่นลุว่างเห็นอนิจจัง
ญาณธรรมอริยสัจปัจจัตตัง
ทวารขลังรูปลักษณ์ซ่อนฤทธิ์
แสวงที่รักษาศีลกุศลทำ
สัจธรรมก้าวล่วงปวงอโศก
กลางดึกเปิดชั้นเรียนกล่อมเกลาโลก
ดึกมืดมิดธรรมวิโมกข์ไตรวิสุทธิ์
ถ่ายทอดคุณธรรมสำเร็จผล
จิตกมลแรกเริ่มแสนพิสุทธิ์
เดิมอารมณ์มีอยู่แล้วยิ่งผุดผ่อง
แท้จริงมหาธรรมเตือนเจ้าเรียน

กระทู้ : *อาจารย์เฮี้ยงทั้งประทับทรงฝึกสุญญตาญาณทวาร แสวงสัจกลางดึก ถ่ายทอดจิตเดิมแท้*

เจริญพร! คืนนี้เป็นรายการพิเศษ การแสวงธรรมกลางดึก เช่นนี้นับว่าไม่ธรรมดา บรรยากาศก็เป็นไตรวิสุทธิ์ ข้าเทพยดา เมฆขาวลงมาเป็นประธานเปิดชั้นเรียนให้ฟังโศลกอาจารย์ :

มหาธรรมฝึกเรียนเพียรศึกษา

ยานนาวาแล่นลิ่วเหนือทะเลทุกข์
บำเพ็ญมั่นใจแน่วแน่หวังมีสุข
ฌานวิสุทธิ์ได้ปัญญาลุหลักธรรม
สมาธิศิษย์ทุกคนฝึกเชี่ยวชาญ
เบิกทวารฉับพลันลุเทพเซียน
ปลุกจิตตื่นสร่างเมาหยุดหมุนเวียน
ธรรมหมื่นเกวียนรวมเป็นหนึ่งอยู่กลางใจ
ญาณเกิดด้วยศีลเคร่งสติเติม
ครั้งหนึ่งเจิมรังสีฉายกลายอริยะ
ที่ส่องเห็นมวลมนุษย์แบกขยะ
สี่ภูตะคือรูปกายที่แบกทุกข์

กระทู้ : *มหายานบำเพ็ญฌานสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณครั้งที่สี่*

เจริญพร!

เนื่องด้วยการวิจารณ์ถึงวิธีเบิกปลุกธรรมญาณครั้งที่ 3 อีกนัยหนึ่งคือ ‘วัชรโพธิสัตว์มรรคบำเพ็ญสุญญตา’ โอวาทที่สำคัญ ก็คือ การเข้าใจแจ่มแจ้งถึงความสำคัญของไตรรัตน์ อันได้แก่ธาตุ (เจ็ง) วิญญาณ (เล้ง) ปราณ (คี่) กับใจ (ซิม) จิต (แซ่) อารมณ์ (เช้ง) และศีล (ไก่) สมาธิ (เตี่ย) ปัญญา (หุย)

มนุษย์อาศัยไตรรัตน์เป็นอันดับแรก ต่อไปก็ฝึกหัดการบำเพ็ญธรรมบำเพ็ญฌาน สำหรับครั้งนี้ก็เป็นบทที่ว่าด้วยการเบิกปลุกธรรมญาณในบทถัดไปก็จะวิจารณ์ต่อในหัวข้อ 'วิธีที่ถูกต้องในการฝึกธรรมบำเพ็ญฌาน' ครั้งหนึ่งจะกล่าวถึงเต๋า อีกครั้งหนึ่งจะกล่าวถึงฌาน จะอธิบายทีละขั้น ๆ ขอให้ศิษย์จงเข้าใจให้แจ่มชัดในหลักธรรมนี้ ก็จะแทงทะลุเข้าถึงวิธีการฝึกบำเพ็ญ จะว่ายากก็ไม่ยาก จะว่าง่ายก็ไม่ง่าย ขอเพียงให้มีใจแน่วแน่เป็นหนึ่ง การบำเพ็ญก็จะง่าย การฝึกก็ไม่ยาก ให้ทุกคนค้นคว้าไป!

(1) เต๋ากับฌาน

กล่าวถึงเต๋า ที่แท้คือธรรมชาติ เต๋ามีมาก่อนฟ้า ธรรมชาติแท้ของเต๋า ไม่ใช่เต๋าที่กล่าวกันได้ เต๋าดังกล่าว (ที่กล่าวได้) เป็นหลักความคิด

ส่วนเต๋าที่เป็นปฐมมูลนั้นแทงตลอดฟ้าดิน โดยมีหยางและหยินประกอบกัน เต๋าแท้ไม่ลำเอียง ไม่ใช่ว่างเปล่าแต่ก็ไม่มีรูปลักษณ์ แม้แต่หนึ่งก็ไม่ใช่เต๋า กล่าวคือเต๋านั้นเป็นธรรมชาติจากปฐมมูลกระจายสู่หมื่นธรรม

กล่าวถึงฌาน ในโลกมนุษย์ธาตุหยางแปรเปลี่ยนเป็นธาตุหยิน แล้วหยินก็ให้กำเนิดหยาง ฌานสมาธิ คือใจ มีธาตุปราณและวิญญาณทะลุถึงกันคล้อยตามคือฌาน

ฟ้าดินมนุษย์คือศักยสาม (ซ้ำใช้) เป็นตถตาดั่งธรรมชาติ ฌานก็เป็นเช่นนี้ เต๋านั้นเป็นธรรมชาติ สภาพฌานก็เป็นตถาตา ทั้งหมดนี้คือเต๋ากับญาน

เต๋ามีก่อนฟ้า ไม่มีรูปลักษณ์ สรรพสิ่งฟ้าดิน ครอบคลุมธรรมชาติเป็นหลักธรรม เป็นหลักธรรมแท้จริง หนึ่งกระจายสู่หมื่นธรรม หมื่นธรรมย้อนคืนสู่หนึ่ง*

(2) หลักธรรมกับอริยสัจฌาน

เต๋าที่กล่าวนั้น องค์เต๋า คือธรรมชาติ เป็นหลักธรรมฟ้า หลักธรรมฟ้าครอบคลุมสัจทั้งมวล นี่คือหมื่นธรรมสัจทั้งมวล การกำเนิดขึ้นและแปรเปลี่ยนทั้งหลายย้อนคืนเป็นหนึ่งแท้ แท้นั้นแท้จริง หนึ่งคือความว่าง หลักธรรมสัจทั้งมวลเป็นหนึ่งแท้ หมื่นธรรมย้อนคืนสู่หมื่น องค์เต๋าเป็นความว่าง

ฌานที่กล่าวเป็นตถตาธรรม อริยสัจของฌานนั้น คือใจเกิดขึ้นแล้วดับไป ใจที่ดับก็เกิดขึ้น เกิดหนึ่งดับหนึ่ง ใจเดิมนี้ก็ถ่ายทอดจริง ผู้ตรงคือฌาน ฌานจะเพ่งรู้มูลกำเนิดเอง! หลักธรรมกับอริยสัจฌาน ก็คือ สัจทั้งมวลเป็นหนึ่งแท้ เป็นตถตาย้อนคืนสู่ความว่าง

(3) การฝึกเต๋าจนเปลี่ยนเป็นบำเพ็ญฌาน

ผู้ฝึกเต๋าบำเพ็ญฌานต้องตั้งปณิธานแน่วแน่ เรียนเต๋าต้องมีความกระจ่างแจ้งในธรรมชาติอันเป็นรูปลักษณ์แท้ การบำเพ็ญฌานจนลุรู้อริยสัจต้องเริ่มจากการฝึกเต๋าจนเกิดเป็นฌานสมาธิ

ผู้ฝึกเต๋าต้องหลีกพ้นความเร่าร้อนเข้าสู่สภาวะเงียบสงบ กระจ่างแจ้งในความสว่างและไม่สว่างจนสำเร็จบรรลุธรรม (เต๋า)

* ให้ดูในภาคผนวก

วิธีการฝึกเต๋าต้องหัดบำเพ็ญฌาน จดจ่อจนไม่จดจ่อ ได้ฌานก็จะรู้ได้เอง ฝึกเต๋าจนกล่อมเกลาเป็นฌานสมาธิ

(4) บรรลุเต๋าคือสมาธิฌาน

การบรรลุเต๋าความกระจ่างแจ้งในธรรมชาติ รู้ว่าเป็นสุญญตาได้เอง ความลำบากในการอยากบรรลุธรรม ถ้าฌานไม่เป็นสมาธิ การฝึกเต๋าก็ไม่ง่าย ถ้าให้ได้ฌานสูงและมั่นคงต้องมีธาตุปราณและวิญญาณสมบูรณ์ ฌานก็จะเป็นสมาธิ ขณะที่ฌานเป็นสมาธิ หนึ่งก็กระจายสู่หมื่นธรรมก็บรรลุเต๋าได้

(5) สำเร็จเต๋าเข้าสู่นิพพาน

ความสูงส่งของเต๋า บารมีคือความว่าง ว่างแต่ไม่ว่างเปล่า ไม่ว่างคือความว่าง เมื่อเต๋าแทงทะลุก็บรรลุธรรมหมื่นธรรมย้อนคืนสู่หนึ่ง ฌานสมาธิเข้าสู่สมาธิ ไม่เกิดไม่ดับไม่รู้สึก ไม่แปรเปลี่ยน บำเพ็ญจนไม่บำเพ็ญ ไม่บำเพ็ญคือบำเพ็ญไม่ใช่ไม่ใช่ไม่มีไม่ใช่ ไม่มีไม่มีไม่ใช่ไม่มี สว่างแทงทะลุเต๋า และฌานที่แท้คือนิพพาน

ที่กล่าวเต๋ากับฌานที่สำคัญคือหลักธรรม สัจนั้นสัจทั้งมวลอยู่ที่หยางบริสุทธิ์บำเพ็ญหยิน ท่ามกลางหยินแปรเปลี่ยนเป็นหยาง หยินและหยางประกอบกันและกันเหมาะสม กลายเป็นได้สมาธิที่สงบ วิธีทำสมาธิมีหลายวิธี แต่ผู้ฝึกเต๋าบำเพ็ญฌานทั้งหมดที่ย้อนคืนสู่คือเป็นหนึ่งแท้ วิธีนั่งสมาธิที่ว่า นั่งแต่ไม่นั่งไม่นั่งคือนั่ง การหายใจเข้าคือเกิด การหายใจออกคือดับ ผู้หายใจเข้าออกก็คือผู้เกิดดับหมุนเวียน ใจเกิดใจดับตลอดเวลาไม่หยุดเข้าใจแจ้งในหลักการนี้แล้ว ผู้สงบเงียบก็จะนั่งได้สำเร็จเอย

ท่ามกลางความคิดเกิดความว่างขึ้นจุดหนึ่ง

ท่ามกลางความว่างจุดหนึ่งความคิดไม่พบ

ความคิดไม่พบที่เห็นไม่ใช่รูป

เมื่อไม่ใช่รูปสภาวะเต๋าก็ส่องทะลุถึง

ส่องทะลุถึงเต๋ารู้หนึ่งฌานสมาธิ

หนึ่งญานสมาธิก็รู้ที่ไปที่คล้อยตาม

รู้ที่ไปที่คล้อยตามส่องเห็นสภาวะคุณสมบัติจิตเดิม

สภาวะคุณสมบัติจิตเดิมเป็นธรรมชาติเดิมภายใน

ที่กล่าวมาในคืนนี้มีความลึกล้ำ! ขอให้ศิษย์ขยันหมั่นเพียร

เจริญพร!

ขณะนั่งสมาธิ หายใจออกความคิดเกิด หายใจเข้าความคิดดับ เกิด ๆ ดับ ๆ จนกว่าไม่เกิดไม่ดับก็จะถึงความว่าง

อธิบาย : ความคิดเกิดขึ้นในครั้งหนึ่งนานเท่าไร ความคิดดับครั้งหนึ่งสั้นเท่าไร แต่ละคนมีความคิดสั้นยาวไม่เหมือนกัน

เจริญพร! ใจเกิดความคิด เจ้าความคิดก็ดับยาก คิดฟุ้งซ่านใจจึงไม่ว่าง การนั่งก็จะไม่เป็นสมาธิ

ไม่ว่าจะเป็น เทียนเต๋า มหายาน หรือหินยาน การนั่งต้องรู้กำลังตนเอง สั้นยาวพอ ๆ กัน

เจริญพร! ควรอธิบายอีกสักหน่อย วิธีการนั่งสมาธิ เมื่อความคิดเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็เรียกว่า ‘มาร’ ดังนั้นจึงต้องดับความคิดเช่นนี้จึงมีผลดีต่อตนเอง เป็นสิ่งที่ควรได้หากยังทำไม่ได้ก็ควรอธิบายอีกหน่อย

การไม่ให้เกิดความคิดท่ามกลางความคิดจะเกิดความว่างขึ้นช่วงหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่าได้ร้อนลน ความคิดจะยาวหรือสั้นปล่อยตามอิสระก็จะหวังได้

เจริญพร! วิธีทำสมาธิ ที่สำคัญต้องได้ผลต่อตนเอง การหายใจเข้าออกปล่อยตามแรงของตนเองอย่าได้ฝืน!

ฮาฮ้า! อยากเข้าใจคุณธรรม อยากสำเร็จฌานสมาธิ ไม่ต้องใช้ความรู้หรอก ขอเพียงฝึกฝนมีความศรัทธาถึงที่สุด คุณธรรมก็จะเข้าใจเอง เมฆขาวจะอธิบายย่อ ๆ นั่นคือ

องค์เต๋าคือหลักธรรมชาติเดิม

คุณธรรมเพิ่มกุศลจิตสั่งสมไว้
ผู้ดีคืออาคันตุกะจรมาไป
แปรเปลี่ยนไม่คือสัจแท้บ่เกิดดับ

บรรลุธรรมคือกล่าวว่าย้อนคืนหนึ่ง
เต๋าเป็นหนึ่งกระจายสู่หมื่นธรรม
หากเข้าใจอริยสัจคือหลักธรรม
เต๋ามิใช่สามัญชนฝึกสำเร็จหรือ

ฮาฮ้า! เจริญพร! เบิกจุดธรรมญาณให้ตื่น ตอบคำถามศิษย์ เบิกจุดคือชี้แนะ ตื่นคือรู้ ธรรมคือวิธี ญาณคือปัญญา ดังนั้น เบิกจุดธรรมญาณก็คือ 'ชี้ให้รู้ถึงวิธีแห่งปัญญา' เมื่อเกิดปัญญาแจ้งธรรมก็แจ้ง เป็นสิ่งที่เมฆขาวหวังให้สำเร็จเอ๋ย!

ฮา ฮ้า นั่นคือ!

เต๋าศักดิ์สิทธิ์บำเพ็ญสำเร็จปัญญาแจ้งเปิดให้รู้จริง
อริยสัจฌานทะลุไหลสู่สุญญตาเป็นตถตา

คีตบำเพ็ญธรรมญาณ

ทำนอง หลันเถาซา

แสวงหาสัจแท้เที่ยงคืน
เพื่อจิตวิญญาณสมบูรณ์
เบิกปลุกธรรมญาณแจ้งอริยสัจฌาน
เป็นการเปิดให้รู้แจ้งถึงเต๋าอันลึกล้ำ
ให้หลุดพ้นห่างความหลง
เที่ยงคืนแสวงหาความจริง
อาจารย์ศิษย์สนิทชิดเชื้อ
มหายานฝึกบำเพ็ญฌานสมาธิ
ละทิ้งความคิดสามัญ กายสบายเบา
ไม่ลอยก็ไม่จม

เจริญพร!

เมฆรวมกลุ่มพุ่มงามประดับฟ้า
ขาวนภาเจิดจรัสส่องเจ้าพระยา
คืนสันจรทิพย์พิมานสวรรคา
กลับอำลาละโอวาทเตือนประชา

กระทู้ : *เมฆขาวคืนกลับ*

ธรรมญาณ ตอนที่ 5

มหายานบำเพ็ญฌานสมาธิเบิกปลุกธรรมญาณ ครั้งที่ 5

ประทับทรงวันที่ 9 เดือน 9 ปีอิ๊กไห เวลาเที่ยงคืน ตรงกับวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2538

เซียนเซ้งทงลงประทับเปิดธรรมต้อนรับพระอาจารย์

เซียนสำเร็จมรรคผลบรรลุธรรม
เซ้งทงแจ่มหลักธรรมขันธ์ห้าว่าง
ลงสู่ลานศักดิ์สิทธิ์ธรรมก้าวย่าง
ประทับร่างท่ามกลางศิษย์ชาวจี่จิน
เปิดใจสว่างจิตฝึกสมาธิ
ธรรมสถิตถือคุณธรรมฟื้นฟูศาสน์
ต้อนรับการเสด็จทางอักษรสาร
พระอาจารย์ทรงเมตตาแผ่ศาสนา

กระทู้ : *เซียนเซ้งทงลงประทับเปิดธรรมต้อนรับพระอาจารย์*

เจริญพร ข้าเซียนเซ้งทง

เก้าเก้าเวียนบรรจบ คืนสงบฝึกธรรมญาณ
บำเพ็ญอริยสัจฌาน บรรลุรู้ธรรมเจริญ
รักษาศีลถือเจเคร่ง ครบเก้าวันน่าสรรเสริญ
สะอาดใจจิตเพลิดเพลิน ปัญญาเพิ่มทุกวี่วัน

เบิกปลุกธรรมญาณ หยั่งรู้ลุธรรมชาติ
เซ้งทงตามยานมาศ ลงสู่ลานธรรมอาญา
ประพรมน้ำเบิกธรรมา สถานสะอาดงามสง่า
กราบเชิญอาจารยา ประทานโอวาทคำสอน

เจริญพร! บทเรียนในคืนนี้คือมหายานบำเพ็ญฌานสมาธิ เบิกปลุกธรรมญาณครั้งที่ 5 กราบเชิญอาจารย์ทรงกิ่งหลิวชี้แนะการบำเพ็ญธรรมวิธีแท้ เซ้งทงตามเสด็จอาจารย์เพื่อฝึกฝนบำเพ็ญด้วยกัน เมื่อได้เวลาอันควรอาจารย์เสด็จมาถึง ขอให้อยู่ในความสงบ ชายหญิงให้แยกคนละข้าง ชายอยู่ข้างซ้าย หญิงนั่งข้างขวา นั่งให้เป็นแถวเป็นระเบียบด้วย เจริญพร!

พระอาจารย์เสด็จถึงแล้ว ขอกราบรับเสด็จ อาจารย์สู่กิ่งหลิวเซ้งทงคุกเข่ารับเสด็จ

พระอาจารย์แปะฮุ้งประทับทรงกลอนนำเสด็จ

เมฆรวมสู่อักษราลัยศรัทธาล้น
ขาวกมลชี้ทางตรงภาษาธรรม
อาศัยหลิวเขียนโอวาทฝากคุณธรรม
ทรงเปล่งธรรมสะท้อนห้องเทวาลัย
เบิกปัญญากล่อมเวไนยรู้สัจจะ
ปลุกให้ตื่นอริยะสุญญตา
ธรรมวิโมกข์ฌานเยี่ยมยุทธสู่ปรัชญา
ญาณน้อมนำอาจารย์พาศิษย์ทั้งมวล

ชี้หนทางถือศีลสมาธิ
แนะสติคัมภีร์เอกโอวาทซึ้ง
ทางแท้แท้หมื่นธรรมย้อนคืนหนึ่ง
ตรงมรรคถึงเจริญมหาเมตตาธรรม
หนึ่งใจแน่วแน่เพื่อกุศล
รู้กมลได้ธรรมแจ้งสร้างกรรมดี
กรรมลิขิตสามโลกตามวิถี
สัมพันธ์มีผูกพัวพันกับอาจารย์

กระทู้ : *เมฆขาวอาศัยทรงเบิกปลุกธรรมญาณ ชี้แนะทางตรง หนึ่งรู้กรรมสัมพันธ์*

คืนนี้สัมพันธ์ดี	เบิกปลุกญาณใจใฝ่หา
บทเรียนครั้งที่ห้า	สัจธรรมเผยแผ่ไกล
เมฆขาวเหินไม้หลิว	ประทับทรงโอวาทให้
เปิดสอนแสดงไป	เพื่อแพร่ศาสนธรรม
หนึ่งก้าวลุถึงธรรม	ส่องทวีพุทธรังสี
ค้นสัจค่อนคืนนี้	แสดงถึงใจมุ่งมั่น
ขึ้นหอฝึกเรียนฌาน	ไร้กังวลไร้ป่วนปั่น
จิตใสไม่ผูกพัน	หมื่นธรรมหยั่งรู้ถึงสุด
เฮี้ยงทั้งองค์ประธาน	ภาษาง่ายถ่ายทอดไป
ทางอริยะตรงไชร้	ทั้งหมดมีแสดงไว้

นั่นคือ :

มีใจบำเพ็ญธรรมสำเร็จหมาย
เรียนฝึกกายขันธ์ห้าว่างสะอาด
เจเดือนเก้าศีลสติคงผุดผาด
ก้าวองอาจปฏิบัติมหายาน
พุทธยาน* ใฝ่รู้ธรรมอริยะ
หมื่นธรรมะศรัทธาฝึกจนแจ่มใส
ใจฝึกฝนเปิดธรรมญาณพ้นอบาย*
หนึ่งแยบคายฌานทะลุสังขาร
คนรู้สามศีลปัญญาสมาธิ
จิตดุจดั่งจุดประทีปดับโง่เขลา
ทุกข์กังวลปลงตกเหมือนสร่างเมา
ขันธ์ห้าเล่าล้วนว่างเปล่าญาณสดใส
ความฟุ้งซ่านหมดลงหมื่นธรรมตรง
ยืมร่างทรงสำแดงความล้ำเลิศ
เมฆขาวเหินข้ามเวหาส่งโอวาท

เจริญพร! โอวาทคืนนี้ว่ากันด้วยภาษาง่าย ๆ

ในยุคสมัยปัจจุบันวิทยาการก้าวหน้าถึงขีดสุดแต่วรรณกรรมประดิษฐกรรมสิ่งสร้างสรรค์ในโลกนี้ไม่จีรัง พื้นฐานชีวิตมนุษย์จิตเดิมสะอาดสดใส ทั้งสามศาสน์ห้านิกายต่างก็ให้โอวาทเพื่อ

ก้าวพ้นความหลง เป็นเพราะโลกยุคปัจจุบันมีโลภโกรธหลงวุ่นวาย จิตใจไม่เหมือนโบราณ ศาสนธรรมสั่งสอนคนให้ละชั่วทำดี ท่ามกลางธรรมปลายยุคสามนี้ผู้คนในยุคฟ้าปางหลังนี้หากปฏิบัติให้ตรงได้ก็สามารถคืนสู่อริยะแห่งฟ้ายุคปางก่อนได้

ความแตกต่างระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ไม่ได้แบ่งแยกที่ศาสนา ไม่ว่าจะเป็นพุทธศาสนาหรือศาสนาเต๋าต่างก็สั่งสอนประชาชนให้ตื่นจากความหลงใหล ให้สำเร็จมรรคผล ชักนำใจคนให้ซื่อตรง ด้วยเหตุนี้ในขณะนี้จึงมีผู้ฝึกบำเพ็ญเรียนธรรมกันไม่น้อย บ้างก็นั่งสมาธิบ้างก็บำเพ็ญสุญญตา แต่โดยทั่วไปมีจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่เข้าใจถึงหลักการนั่งสมาธิ วิธีนั่งสมาธิกับการบำเพ็ญสุญญตาไม่เหมือนกัน ดังนั้นคืนนี้ เมฆขาวจะถือเป็นข้อธรรมที่นำมาบรรยาย :

ว่าด้วยการนั่งสมาธิกับการปฏิบัติสุญญตา

กล่าวถึงการนั่งสมาธินั้น เป็นการทำใจให้สงบ หรืออีกนัยหนึ่ง เป็นการแสวงหาความสุขแห่งจิต เนื่องเพราะใจมนุษย์นั้นปกติมักแส่ส่ายไปไม่หยุดนิ่ง โบราณเปรียบใจเหมือนวานรไม่ยอมพัก จิตเคลื่อนไหวหมื่นคิดพันคำนึง โดยเหตุนี้การแสวงหาความสุขแห่งจิตก็คือการทำจิตให้หยุดนิ่ง การที่จิตจะหยุดนิ่งได้ก็โดยการยอมพัก อาจเป็นเวลาเช้าตรู่ หรือสายัญห์แสวงหามุมสงบแล้วนั่งทำตัวให้สบาย ทำใจให้คลายเครียด การนั่งสมาธิไม่ควรหิวและไม่ควรอิ่มจนเกินไป ขณะที่นั่งสงบใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

การนั่งสมาธิมี 3 ขั้นตอน

ขั้นแรก สมาธิยังมีวิตก วิจารณ์

ขั้นที่สอง ไม่มีวิตก แต่มีวิจารณ์

ขั้นที่สาม สมาธิไม่มีทั้งวิตกและไม่มีทั้งวิจารณ์

วิตกคือ ความกังวล วิจารณ์คือ การขบคิด เมื่อหยุดทั้งกังวลและการคบคิด จิตรวมเป็นหนึ่ง สมาธิเกิดแก่ปัญญา เช่นนี้จะเป็นทางเห็นแจ้งแห่งธรรม เป็นความสุขทางใจ นี้เรียกว่าการนั่งสมาธิ สำหรับการบำเพ็ญสุญญตาคือ การปฏิบัติธรรมให้ถึงซึ่งความว่าง นี้เป็นขั้นสูงกว่ายากกว่าการนั่งสมาธิ การจะถึงซึ่งความว่างก็คือ การเข้าสู่นิพพาน ภูมินี้เป็นสิ่งสูงสุด ความว่างย่อมบังเกิดแก่ผู้ปฏิบัติ ดังนี้ บางคนหลีกลี้หนีความวุ่นวายอาศัยป่าเขาลำเนาไพรเป็นสถานแห่งการปฏิบัติ เนื่องเพราะป่าเขาเป็นถิ่นสงบ อาจพบหาความสุขได้ง่าย ดังนี้ ผู้ออกบวชหรือผู้แสวงหาโมกขะ จึงมักอาศัยภู-ดอย พนาไพร ในการปฏิบัติธรรม

ความว่างคืออะไร ความว่างเป็นเช่นใด จำเพาะผู้ปฏิบัติถึงเท่านั้นที่จะเห็นแจ้งได้

คีตบำเพ็ญธรรมญาณ

ทำนอง หลันเถาซา

ค่อนคืนดึกแสวงหาฝึกธรรม.....มีเหตุมีสัมพันธ์

ร่วมกันปลูกโพธิ ร่วมกันบำเพ็ญหลักธรรมเลิศ

เบิกปลุกธรรมญาณเปิดใจรู้.....ไม่มีที่สุดสิ้น

เก้าเก้าเวียนบรรจบ ปีติยินดีอุดมฤกษ์
นั่งสมาธิบำเพ็ญสุญญตาค้นคว้าหลักอริยะ
จักได้เจริญธรรมให้ลึกล้ำ.....ก้าวไปข้างหน้ากันเถอะ

เมฆเหินฟ้ากลับพิมานด้วยจิตลัด ขาวพระหัตถ์ปัดเมฆตะวันฉาย
พนมไพรไร้พรมแดนฝึกธรรมกาย หัตถ์รวมไว้กลางอุราเพ่งธรรมญาณ

อาจารย์เมฆขาวคืนกลับ

กระทู้ : *เมฆขาวพนมหัตถ์*

- จบเรื่องธรรมญาณ -

ธรรมญาณภาคผนวก

บัญชา ศิริไกร...เรียบเรียง

"ธรรม" เป็นคำจำเพาะ เป็นคำที่ไม่อาจแปลเป็นภาษาอื่นได้ แม้จะมีผู้พยายามแปลออกไปก็ยังไม่สามารถบรรจุความหมายได้ครบหรือตรงตามความหมายของภาษาบาลี หรือภาษาของพระพุทธศาสนา ส่วนในภาษาไทยโชคดีที่ได้ใช้คำคำนี้โดยตรง ไม่ต้องแปลมาเป็นภาษาไทยอีก เราจึงมีความสะดวกไม่ยุ่งยากลำบากเหมือนพวกที่พยายามจะแปลคำนี้เป็นภาษาของตน

"ธรรม" มีความหมายกว้างขวางลึกซึ้ง น่ามหัศจรรย์ คำว่า "ธรรม" นั้นหมายถึงสิ่งทุกสิ่ง ไม่ยกเว้นสิ่งใดเลย ไม่ว่าจะเป็นสิ่งดี สิ่งชั่ว หรือสิ่งไม่ดีไม่ชั่ว ก็รวมอยู่ในคำว่า "ธรรม" ทั้งหมด

ในศาสนาที่มีพระเจ้า หรือพระเป็นเจ้า เช่น ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม หรือศาสนาฮินดู ซึ่งมีพระเป็นเจ้าเป็นสิ่งสูงสุด พระเจ้าหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ ซึ่งถ้าพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว คำว่า "ธรรม" ในพุทธศาสนาก็หมายถึงทุกสิ่งจริง ๆ หากในพุทธศาสนาจะมีพระเป็นเจ้ากับเขาบ้างแล้ว คำว่า "ธรรม" คำนี้ก็คือพระเป็นเจ้าในศาสนาดังกล่าวแล้ว

เราพอจะให้ความหมายของคำว่า "ธรรม" พอสังเขปกว้าง ๆ ดังนี้

1) ธรรม หมายถึง ธรรมชาติทุกอย่างทุกชนิด หรือธรรมในฐานะตัวธรรมชาตินั่นเอง

2) ธรรม หมายถึง กฎของธรรมชาติ หรือธรรมในฐานะกฎของธรรมชาติ และมีความหมายเท่ากันกับสิ่งที่เรียกว่า "พระเป็นเจ้า" ในศาสนาที่ถือว่าพระเป็นเจ้าเป็นผู้ทรงกฎสมบูรณ์

3) ธรรม หมายถึง หนทางที่มนุษย์ต้องประพฤติหรือกระทำ ทั้งในทางโลกและทางธรรม กล่าวคือเป็นหนทางที่มนุษย์ต้องปฏิบัติให้ถูกให้ตรงตามกฎของธรรมชาติ จึงไม่เกิดความทุกข์ขึ้นมา

4) ธรรม หมายถึง ผลของการปฏิบัติ ที่เกิดขึ้นตามกฎของธรรมชาติ เช่น ความทุกข์ ความสุข หรือการบรรลุมรรคผลนิพพานหรือแม้ที่สุดแต่ความเป็นพระพุทธเจ้าของพระพุทธองค์ทุกพระองค์ก็ดี ซึ่งล้วนสำเร็จได้ก็ด้วยผลแห่งการปฏิบัติหน้าที่หรือการปฏิบัติเพื่อเป็นไปทั้งนั้นทั้งหมดนี้ทุกชนิดทุกอย่างก็ล้วนแต่เรียกว่า "ธรรม"

เมื่อสิ่งที่เรียกว่า "**ธรรม**" มีความหมายมากมายมหาศาลอย่างนี้ ปัญหาจะเกิดขึ้นมาว่าคนเราจะรู้ธรรมหรือเห็นธรรมได้ทั้งหมดหรอกหรือเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า ธรรมที่ตถาคตได้ตรัสรู้ทั้งหมดนั้นมีปริมาณเท่ากับใบไม้ในป่าทั้งป่า ส่วนธรรมที่นำมาสอนคนทั่วไปนั้น มีปริมาณเท่ากับใบไม้กำมือเดียว หมายความว่า พระองค์ทรงนำมาสอนเท่าที่จำเป็นแก่การดับทุกข์โดยตรงเท่านั้น

ธรรมที่นำมาสอนนั้น แม้จะกล่าวกันว่า มีถึง 84,000 ธรรมขันธ์ก็ตาม ก็ยังสรุปลงได้ในคำพูดเป็นประโยคสั้น ๆ

เพียงประโยคเดียวว่า *"ธรรมทั้งหลายทั้งปวงอันใคร ๆ ไม่ควรสำคัญมั่นหมาย ว่าตัวตนหรือของตน"* ดังนี้ การรู้ข้อนี้คือการรู้ธรรมทั้งหมด การปฏิบัติข้อนี้คือ การปฏิบัติธรรมทั้งหมดในพระพุทธศาสนา และเป็นการมีชัยชนะเหนือความทุกข์ทั้งหมดได้ เพราะเหตุนั้น ไม่ว่าจะเป็นทุกข์ส่วนบุคคลหรือเป็นทุกข์ของโลกโดยรวมก็ตาม ถ้าผู้ใดเห็นธรรมส่วนนี้โดยประจักษ์ ผู้นั้นชื่อว่าเป็นผู้เห็นองค์พระตถาคต พระองค์จริงโดยแท้ แม้พระองค์ได้เสด็จปรินิพพานไปแล้วตั้งกว่าสองพันปี แต่เราอาจจะเห็นพระองค์ได้ โดยการนำมาใส่ไว้ในใจของเราเสียเลย นับว่าเป็นที่น่าอัศจรรย์

สิ่งที่เรียกว่า **"ธรรม"** นอกจากเป็นคำที่แปลไม่ได้แล้ว และหมายถึงทุกสิ่งที่ไม่ยกเว้นอะไรเลยดังนี้แล้ว ยังเป็นสิ่งประหลาดในข้อที่ว่า เป็นสิ่งที่มีอยู่ก่อนสิ่งทั้งปวง เช่นเดียวกับสิ่งที่เรียกว่า **"พระเป็นเจ้า"** ในศาสนาที่มีพระเป็นเจ้า ข้อนี้ปรากฏอยู่ในขุททกนิกายชาดกว่า *"ธรรมได้ปรากฏอยู่ก่อนแล้วแล"* ดังนี้เป็นต้น **"ธรรม"** ในลักษณะเช่นนี้ในทางพุทธศาสนาหมายถึงกฎของธรรมชาติ หรืออำนาจอันลึกลับสูงสุดเหนือสิ่งใดที่บันดาลให้สิ่งทั้งหลายเกิดขึ้น และเปลี่ยนแปลงไปต่าง ๆ นานาอยู่ฝ่ายหนึ่งหรือประเภทหนึ่ง และประเภทหนึ่งซึ่งตรงกันข้ามคือไม่มีการเกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลง อันได้แก่ตัวกฎธรรมชาติหรืออำนาจอันนั้นนั่นเอง ดังนี้ถ้าผู้ใดได้รู้ได้เห็น หรือได้เข้าถึงธรรมประเภทหลังนี้แล้ว ก็จะไม่หลงใหลในธรรมประเภทที่เปลี่ยนแปลงอีกต่อไป นับว่าเป็นสิ่งที่น่าประหลาดมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่ง

อีกประการหนึ่งสิ่งที่เรียกว่า **"ธรรม"** นี้ ยังเป็นสิ่งที่มีอยู่ตลอดกาลยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์เป็นต้นเสียอีก กล่าวง่าย ๆ คือ **"ธรรม"** นี้ คือทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาล จึงเป็นสิ่งเหนือกาลเวลาและสถานที่ "ธรรม" ก็คือความเป็นสมดุลของธรรมชาติทั้งปวง

กฎทางวิทยาศาสตร์ที่ว่า *"สิ่งใดเหมาะสมที่จะอยู่ สิ่งนั้นจะคงอยู่หรือเหลืออยู่ สิ่งใดไม่เหมาะสมที่จะอยู่ คือเข้ากันไม่ได้กับสิ่งแวดล้อม เป็นต้น แล้วสิ่งนั้นจะสูญไป"* ดังนี้นั้น ก็คือกฎของธรรมชาติโดยตรง และธรรมนั่นแหละเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ยังจะคงอยู่ตลอดกาลอย่างไม่มีที่สิ้นสุดจริง ๆ ดังนั้นสิ่งที่เรียกว่า **"ธรรม"**นั้น จึงตั้งอยู่ในฐานะเป็นสิ่งสูงสุดเหนือสิ่งอื่นใด จนกระทั่งแม้พระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ ก็ล้วนแต่ทรงเคารพธรรม มีธรรมเป็นที่เคารพ ไม่อาจจะมีสิ่งอื่นเป็นที่เคารพ นอกจากธรรมเพียงสิ่งเดียว ทั้งที่พระพุทธเจ้าเองเป็นผู้ที่ได้ตรัสรู้ธรรม หรือทำให้ธรรมนั้นปรากฏแก่สายตาของสัตว์ทั้งปวง ซึ่งไม่อาจมองเห็นได้ด้วยสติปัญญาของตนเอง ข้อความนี้เป็นสิ่งที่พระองค์ทรงรำพึงและตรัสไว้เอง ในคราวที่ตรัสรู้แล้วใหม่ ๆ ซึ่งมีปัญหาเกิดขึ้นว่า พระพุทธเจ้าจะทรงอยู่โดยมีอะไรเป็นที่เคารพหรือหาไม่ ดังนี้

ข้อความทั้งหมดตามที่กล่าวมานี้ ถ้าจะสรุปความให้สั้นที่สุด ก็จะสรุปได้ความว่า เนื้อตัวจิตใจเราทั้งหมดก็คือธรรม กฎธรรมชาติที่ควบคุมเราอยู่ก็คือธรรม หน้าที่ที่เราจะต้องกระทำให้ถูกต้องตามกฎธรรมชาตินั้น ๆ ก็คือธรรม และในที่สุดผลต่าง ๆ

ที่จะเกิดขึ้นแก่เรา ตลอดจนการบรรลุมรรคผลในขั้นสุดท้ายของเรา ก็คือธรรมนั่นเอง ดังนั้นพระพุทธองค์จึงตรัสว่า **ธัมมทีปา ธัมมสะระณา** ซึ่งแปลว่า *ท่านทั้งหลายจะมีธรรมเป็นดวงประทีป จงมีธรรมเป็นที่พึ่งอาศัยเถิด* ดังนี้ และพร้อมกันนั้นก็ตรัสว่า *"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต ผู้ใดไม่เห็นธรรม ผู้นั้นไม่เห็นเราตถาคต แม้ว่าผู้นั้นจะจับมุมจีวรของเราถืออยู่แล้วก็ตาม"* ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

เมื่อท่านได้เข้าใจคำว่า **"ธรรม"** มาพอสมควรแล้ว จึงพอสรุปได้ว่า **"ธรรม"** คำนี้ เป็นภาษาบาลีที่พระพุทธองค์ได้บัญญัตินำมาใช้ ในสิ่งที่พระองค์ได้บรรลุถึงหรือตรัสรู้ "ธรรม" นั่นเอง คำว่าธรรมคำนี้จึงถือว่าเป็นคำจำเพาะเป็นเอกลักษณ์ในพุทธธรรม

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าก็จะขอนำท่านผู้อ่านหันมารู้จักกับคำว่า **"เต๋า"** บ้างซึ่งคำว่า **"เต๋า"** นี้ก็ถือเป็นคำจำเพาะที่เป็นเอกลักษณ์ในศาสนาเต๋า

เต๋า คืออะไร คำนี้เป็นคำที่อธิบายได้ยากที่สุด เหมือนกับการพูดถึงสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลกให้คนได้เข้าใจ จึงต้องเริ่มต้นจากความหมายขั้นพื้นฐานไปก่อนแล้วค่อย ๆ ขยายความให้ลึกขึ้นไปเรื่อย ๆ

เต๋า คือ ***หลักแห่งธรรม*** เต๋าครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาล แม้คุณประโยชน์ของเต๋าจะสมบูรณ์สิทธิ์ขาดเต็มที่เพียงใดก็ตาม แต่รูปลักษณ์ของเต๋าที่แท้จริงกลับไม่สามารถเห็นได้นิจนิรันดร์ จากการเปลี่ยนแปลงของสรรพสิ่งทำให้สามารถเห็นบุพนิมิต และเหตุที่สุดของเต๋าได้ แต่รูปลักษณ์แท้จริง และ

องค์อันแยบยลของเต๋าไม่อาจคาดคะเนได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่อาจนำเอาจิตที่มีความเฉลียวฉลาดสูงสุด อย่างพวกนักวิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้าเก่งอาจไปจับต้องลูบคลำได้ ไม่ว่าจะทุ่มเทชีวิตจิตใจมากแค่ไหน หรือใช้เวลายาวนานขนาดไหนก็ไม่มีทางเห็นได้เช่นกัน

เต๋ามิเพียงแต่ไม่มีรูปเท่านั้นยังไม่มีชื่ออีกด้วยถึงปัจจุบันจะเรียกว่า "เต๋า" ก็ตามเป็นเพียงชื่อที่ตั้งให้อย่างแข็งขืน แต่ความหมายของตัวอักษรยังจำกัดจำเขี่ยอยู่มากคือสามารถบอกความหมายได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้นและเต๋านี้ก็มิใช่องค์อันแท้จริงเป็นเพราะเราทั้งหลายเกิดอยู่ในโลกแห่งรูปลักษณ์ แม้จะมีมันสมองที่ใหญ่ก็ไม่อาจคิดหรือรอบรู้ถึงองค์อันแยบยลได้ ด้วยดวงตาสองข้างหรือประสาทสัมผัสทั้งหก ก็ไม่อาจหยั่งถึงรูปภูมิที่ลึกซึ้งของความว่างที่แท้ได้ เพราะฉะนั้น การที่เรามีความรู้ต่อสัจธรรมนั้นก็เพียงอาศัยนามรูปแล้วคอยค้นหา ถึงแม้นามรูปทั้งปวงเป็นเพียงของปลอม แต่ก็ต้องอาศัยนามรูปโดยไม่ติดยึดในนามรูป จึงนับว่าเข้าใกล้สัจธรรม ดังนั้น หากเราอาศัยนามรูปหยั่งรู้สู่สภาวะแห่งการไร้นามรูปนี้แล้ว จิตก็สามารถเกิดปัญญาอันแท้จริงได้ ก็จะสามารถสัมผัสกับองค์อันละเอียดอ่อนของเต๋าอันยิ่งใหญ่ได้ การรู้จักเต๋าเช่นนั้นจะไม่ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนหรือหลงได้

จากที่ได้กล่าวมาแล้วเต๋าก็เป็นเพียงนามที่ตั้งให้ใช้แทนองค์สัจธรรม หากจะใช้อักษรตัวอื่นจะได้ไหม ก็คงจะได้กระมังจากอารยธรรมที่มีอยู่ของจีนก็เข้าใจว่า ตัวอักษร "เต๋า" นี้ มี

ความหมายและสัญลักษณ์ที่เหมาะสมที่สุด แต่อักษรเต๋าก็ไม่สามารถครอบคลุมความหมายทั้งหมดได้ ดังที่ท่านเหลาจื่อกล่าวว่า *"ข้าไม่รู้นามนั้นจึงเรียกว่าเต๋า"* ดังนั้น จึงใช้ "เต๋า" มาเป็นนามเรียกองค์สัจธรรม

ส่วนท่านขงจื่อ ใช้คำว่า "หนึ่ง" บ้าง คำว่า "มัชฌิมา" บ้าง

ทางพุทธใช้คำว่า "ความจริง" แทนสัจธรรม

คำพูดแม้จะต่างกันไปในแต่ละศาสนาแต่ สัจธรรมไม่มีสอง ดังนั้น "เต๋า" ที่เราเริ่มรู้จักนี้ก็คือ องค์ธรรมอันแท้จริง ที่อยู่เหนือวัตถุและรูปลักษณ์ แม้แต่นามที่ใช้เรียกก็เป็นสมมติสัจจะเท่านั้น

เต๋าเป็นบรรพชนของสิ่งแปรเปลี่ยนทั้งปวง เต๋ามีมาก่อนกาลอันไม่ปรากฏ ฟ้าดิน สรรพสิ่งสำเร็จขึ้นด้วยเต๋า สรรพชีวิตเต๋าเป็นผู้ให้กำเนิดองค์ของเต๋าคือความว่างแท้แต่องค์คุณของเต๋ากลับเปี่ยมล้นสมบูรณ์ตั้งแต่บรรพกาลมาจนถึงปัจจุบัน สรรพสิ่งนับตั้งแต่มนุษย์ซึ่งถือว่าเป็นสัตว์มีปัญญาสูงสุด มีการสืบทอดและการพัฒนามาโดยตลอด แต่เต๋าหามีการพัฒนาและการเปลี่ยนแปรไม่ ดังนั้น ฟ้าดินจึงมีการเปลี่ยนแปลงและล่มสลายได้ แต่เต๋าไม่มีการเปลี่ยนแปลงและล่มสลาย สรรพสิ่งมีการเกิดขึ้นและมีการแตกสลาย แต่เต๋าไม่มีการเกิดขึ้นและแตกสลาย เรื่องราวและธุระมีการเฟื่องฟู หากแต่เต๋าไม่มี สรุปความว่าไม่ว่าจะเป็นโลกแห่งรูปลักษณ์ หรือโลกแห่งความคิดและจินตนาการ ไม่ว่าจะเป็นโลกแห่งกลไกและโลกธาตุ เต๋ามีสิทธิ์ขาดต่อความสงบเงียบ หรือความเคลื่อนไหว ทั้งที่มีรูปลักษณ์และไร้รูปลักษณ์นิจนิรันดร์

เมื่อรู้จักถึงองค์จริงของเต๋าพอคร่าว ๆ แล้ว ก็ลองหันมาศึกษาถึงธาตุแท้ของเต๋าว่าประกอบไปด้วยอะไร เต๋านั้นครอบคลุม

ด้วยองค์แห่งความบริสุทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์และความดีงามอันอุดมด้วยเหตุผลของสรรพสิ่งทั้งมวล กับสภาวะอันดีงามของเรื่องทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้เป็นการเผยออกโดยองค์คุณแห่งเต๋า ท่านเมิ่งจื่อหมายถึง "จิตอันดี" อันหมายถึงธาตุแท้ของเต๋า ทางพุทธหมายถึง "ธรรมจิต" ก็หมายถึงธาตุแท้ของเต๋าซึ่งแฝงเร้นด้วยสรรพธรรม สรุปความว่า ธาตุแท้ของเต๋านั้นสะอาดบริสุทธิ์ มีความสว่างไสว เต็มบริบูรณ์ที่สุด มีศักยภาพที่สุด ธาตุแท้ที่มีศักยภาพแฝงเร้นนี้ไม่สามารถใช้สมมติวาจาที่มีอยู่กล่าวออกมาได้ได้เพียงแต่กล่าวอย่างปักใจว่า เต๋าเป็นบ่อเกิดแห่งคุณธรรมทั้งหมด ให้ผลทางความดีและชักนำให้สถานการณ์ของเรื่องราวทั้งหลายสำเร็จลุล่วงไปได้อันหมายถึงเรื่องราวทั้งหลายที่มีเหตุผลเข้ากับกฎธรรมชาติ และมีการกระทำอันถูกต้องซื่อตรง โดยเฉพาะเกิดจากจิตของคนไม่เอนเอียงซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกโดยองค์คุณแห่งเต๋า

หากจะกล่าวถึงอิทธิพลของเต๋าที่มีต่อจักรวาล กล่าวได้ว่าการอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้องของดวงดาวทั้งหลายในอวกาศ ที่มีอำนาจก่อให้เกิดความสมดุลอันหมายถึง การมีแรงดึงดูดซึ่งกันและกัน วิถีโคจรของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ การมีฤดูกาลอันถูกต้อง เหล่านี้ล้วนเป็นอิทธิพลของเต๋า ดังนั้น ความมหัศจรรย์ทั้งมวลของจักรวาล สถานภาพและปรากฏการณ์อันดีงามแห่งเรื่องราวและรูปลักษณ์ที่เป็นเหตุเป็นผลของสรรพสิ่งที่เผยให้เห็นได้ ล้วนเป็นกริยาของเต๋าอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น

ตอนนี้ขอโน้มเข้าหาตัวของมนุษย์บ้างว่ามีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์อย่างไรกับเต๋าบ้าง เมื่อเต๋าอยู่บนฟ้าก็เป็นหลักธรรมสวรรค์ เมื่อเต๋าอยู่ที่มนุษย์ก็เป็นจิตของมนุษย์ หากบนฟ้าขาดหลักธรรมฟ้าก็จะพลิกคว่ำ คือความสมดุลของจักรวาลจะหมดไป ดาวต่าง ๆ จะโคจรกันอย่างไร้ระเบียบ ตามที่นักดาราศาสตร์ได้สันนิษฐานและอธิบายถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ของจักรวาล การพลิกคว่ำของหลักธรรมนี้จะทำให้จักรวาลสับสนยุ่งเหยิง ความพินาจของจักรวาลจะเกิดขึ้น ดาวต่าง ๆ จะโคจรมาชนกัน สิ่งที่เกิดตาม ๆ กันมาไม่อาจคาดเดาเอาได้ เมื่อคนตายจิตก็ดับ หากฝืนจิตก็จะขัดกัน หลักธรรมสวรรค์กับจิตมนุษย์มิเพียงแต่มาจากแหล่งเดียวกันเท่านั้นยังทะลุถึงกันอีกด้วย หมายความว่ามนุษย์ระหว่างมนุษย์หรือมนุษย์กับสิ่งต่าง ๆ ยังติดต่อโยงใยถึงกัน หากพิจารณาถึงรูปลักษณ์ของสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ และความสัมพันธ์ของสรรพสิ่ง แม้จะดูเหมือนว่าต่างแยกกันอยู่ แต่เมื่อพิจารณาถึงหลักธรรมแล้ว ฟ้า ดิน มนุษย์ และสิ่งต่าง ๆ ล้วนเกิดจากเต๋าและมีความสัมพันธ์กันอย่างเร้นลับ

เราอาจกำหนดนิยามที่แน่นอนของเต๋าดังนี้

1. สรรพรูปของจักรวาล องค์ของมันเรียกว่า “เต๋า”
   - *เป็นเจ้าแห่งญาณของบรมธรรม*
2. สรรพสิ่งของโลก องค์ของมันเรียกว่า “หลักธรรม”
   - *เป็นหลักธรรมสวรรค์เป็นสัจจะแห่งสรรพธรรม*
3. การกระทำของคน องค์ของมันเรียกว่า “จิต”
   - *จิตดีงามเป็นกริยาแห่งจิตเดิม (จิตแท้)*

ทั้งสามข้อดังกล่าว กล่าวจากวงกว้างเข้าสู่วงแคบ แม้จะกล่าวต่างกันแต่จุดหมายเหมือนกัน ทั้งหมดนี้เป็นหลักธรรมแท้แบบจิตสู่จิตของศาสนาทั้งสามคือ **พุทธ เต๋า และ ยู้***

เมื่อท่านเริ่มรู้จักคำว่า **"ธรรม"** และ **"เต๋า"** จะเห็นได้ว่าทั้ง **"ธรรม"** และ **"เต๋า"** มีความหมายที่เป็นไปในทำนองเดียวกันช่างมหัศจรรย์แท้ โดยที่พระพุทธเจ้าพระศากยมุนีพุทธเจ้าซึ่งเป็นศาสดาแห่งพุทธศาสนาอยู่ประเทศอินเดียทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งห่างจากประเทศจีนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเป็นระยะทางหลายพันไมล์ และด้วยภูมิประเทศที่ห่างไกลกับกอปรด้วยการคมนาคมในสมัยพุทธกาลนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ท่านทั้งสองจะไปมาหาถึงกันได้ ท่านศาสดาเหลาจื่อเป็นศาสดาแห่งเต๋าซึ่งตามประวัติแล้วก็เป็นบุคคลร่วมสมัยเดียวกับเจ้าชายสิทธัตถะ และท่านขงจื่อด้วย แต่ศาสดาทั้งสามต่างก็ได้บรรลุถึงสัจธรรมซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกัน เพียงแต่การอธิบายความหมายของคำว่า **"ธรรม"** และ **"เต๋า"** ต่างก็ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติซึ่งมนุษย์ไม่อาจศึกษาเข้าใจได้หมด ใครเข้าใจด้านไหนก็อธิบายไปทางด้านนั้น จึงทำให้เกิดความแตกต่างกันขึ้น

สรุปความว่า **"ธรรม"** และ **"เต๋า"** เป็นสิ่ง ๆ เดียวกันไม่มีความแตกต่างกันในเชิงอรรถ และเนื่องจาก "ธรรม" นี้เป็นสิ่งสูงสุดแม้แต่พระศาสดาเจ้ายังเคารพบูชาก็เหมือนพระเป็นเจ้าในศาสนาที่นับถือพระเจ้าแม้แต่ศาสดาเต๋าก็ยกย่องว่าเป็น **"เต๋าอันยิ่งใหญ่"** จึงกล่าวว่าเป็น **"มหาธรรม"** หรือ **"บรมธรรม"**

---

* ยู้ หมายถึง ลัทธิขงจื่อ

ในบางสายธรรมก็ยกขึ้นเป็นบุคลาธิษฐานไปเลยเหมือนกับศาสนาที่มีพระเจ้า อาทิเช่น คำว่า **"เจ้าแม่องค์ธรรม" "เหลามู่" "จินมู่"** ฯลฯ เป็นต้น

ธรรมญาณ หมายถึง ความรู้พิเศษ เป็นปัญญาหยั่งรู้ ญาณเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งซึ่งมีอยู่ในจิตเป็นธรรมชาติ ญาณที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาตินี้เรียกว่าสัญชาตญาณ ญาณธรรมชาตินี้ทำให้คนสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงไปแล้วได้บ้าง หรือรู้จักคาดเหตุการณ์ล่วงหน้าได้บ้าง แต่ถ้าจิตได้ฝึกสมาธิโดยถูกวิธี ญาณก็จะแก่กล้าเลยธรรมชาติจนถึงขั้นสัพพัญญุตญาณ เป็นญาณที่หยั่งรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เช่น ญาณแห่งพุทธะ

ลักษณะของญาณ

1. ญาณหยั่งรู้เหตุการณ์ 3 อย่าง
   (1) อติตังสญาณ หยั่งรู้อดีต
   (2) อนาคตังสญาณ หยั่งรู้อนาคต
   (3) ปัจจุบันนังสญาณ หยั่งรู้ปัจจุบัน
2. ญาณหยั่งรู้ในอริยสัจ
   (1) สัจญาณ รู้ว่าอริยสัจคืออะไร
   (2) กิจญาณ รู้ว่ามีกิจอะไรในอริยสัจ
   (3) กตญาณ รู้ว่าตรวจสอบกิจในอริยสัจที่ทำได้แล้ว
3. ญาณพิเศษ บังเกิดกับพระพุทธเจ้า
   (1) บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติได้
   (2) จุตูปปาตญาณ หยั่งรู้การเกิดการตายของสัตว์
   (3) อาสวักขยญาณ หยั่งรู้วิธีทำให้สิ้นกิเลส

สำหรับญาณที่เกิดจากการทำวิปัสสนานั้น จะเกิดญาณทั้ง 9 อาทิเช่น รู้ความเกิดดับ เห็นโทษของความเกิดดับ เห็นทางที่จะหลุดพ้น จิตวางอารมณ์ และเกิดญาณหยั่งรู้ในอริยสัจ 4 เป็นต้น

ในคำปรารภของอาจารย์เมฆขาวที่กล่าวว่า 'ธ ให้เฝ้าธรรมญาณอย่าฉงน' และในคีตบำเพ็ญธรรมญาณ (หน้า 2) ที่ว่า 'ถามหาธรรมญาณอยู่หนไหน' (หน้า 1) จากข้อความดังกล่าวน่าจะเป็นความฉงนไม่น้อยสำหรับผู้อ่านที่ไม่เพียงสักแต่อ่านไปเฉย ๆ ถ้าอ่านแล้วคิดตามก็ชอบให้สงสัยว่า ท่านให้เฝ้าธรรมญาณแล้วธรรมญาณอยู่ที่ไหนกันเล่า แน่นอนธรรมญาณต้องมีตำแหน่งที่ไหนสักแห่งหนึ่งในร่างกายเรานี่แหละ ท่านเคยสำรวจบ้างไหมว่า อะไรเป็นใหญ่ในร่างกายนี้ หลายคนก็เดาว่าเป็นใจก็อยากจะถามต่อไปว่าใจที่ว่าอยู่ที่ไหน คงไม่บอกว่าอยู่ที่หน้าอกด้านซ้ายนะ นั่นมันหัวใจที่สูบฉีดเลือดไปเลี้ยงร่างกายต่างหาก ท่านลองคิดดูซิว่าเวลาเราดีใจก็ดี เสียใจก็ดี วิตกกังวลก็ดี ความรู้สึกอยู่ที่หน้าอกหรือเปล่าก็เปล่าใช่ไหม หลายคนเคยบาดเจ็บมาบ้างแล้วเวลาเจ็บปวดได้สังเกตบ้างไหมว่า เราจะรู้สึกหน้านิ่วคิ้วขมวดใช่ไหม ความวิตกกังวลก็อยู่ในที่ ๆ เดียวกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้นธรรมญาณก็คงอยู่แถว ๆ นั่นแหละ

สำหรับผู้ที่ได้รับการเจิมจุดญาณทวารมาแล้วก็คงจะรู้แล้วแน่นอนแต่ก็นั่นแหละเพียงแต่รู้แล้วว่าจะมีประโยชน์อะไร ถ้าผู้รับวิถีธรรมแล้วหรือได้รับการเปิดจุดญาณทวารมาแล้วไม่ว่าจะโดยสายธรรมไหนหรือนิกายไหนก็ตาม ถ้าเมื่อรับธรรมมาแล้วไม่รู้จักบำเพ็ญก็จะไม่เกิดประโยชน์อื่นใด ไม่มีสายธรรมไหนหรอกที่

บอกว่าเมื่อรับธรรมแล้วไม่ต้องบำเพ็ญ ท่านก็จะไปนิพพานได้ อย่าว่าแต่นิพพานเลยแม้แต่สวรรค์ก็ไม่มีโอกาสแล้ว ชีวิตคงไม่พลาดจากการหลงทางผิดเป็นแน่ แม้จะผ่านการปลุกตื่นธรรมญาณมาแล้วก็ตาม ท่านอาจารย์เมฆขาวก็บอกไว้แล้วว่า เมื่อเปิดฉับพลันก็จะปิดฉับพลันเช่นกัน (หน้า 7) หลังจากนั้นพวกที่หลงมัวเมาต่อไป จมปลักอยู่ในฆาตเคราะห์ต่อไปไม่มีทางได้บรรลุ

ในวาระที่ธรรมกาลได้ล่วงสู่ธรรมปลายแล้ว หรือนัยหนึ่งว่าเป็นธรรมกาลยุคสาม ธรรมกาลเข้าสู่ตะวันบ่ายแล้ว (หน้า 4) ในบางสายธรรมก็ว่าเป็นธรรมกาลยุคขาว ล้วนมีความหมายอันเดียวกันกล่าวคือเป็นระยะเวลาที่โลกได้ล่วงเข้าสู่วาระเสื่อมถึงที่สุด ที่ว่าเสื่อมนั้นหมายถึงคุณธรรมที่มนุษย์ได้ยึดถือและปฏิบัติกันมานับตั้งแต่อดีตกาลอันไกลโพ้นยังไม่มียุคไหนที่ศีลธรรมเสื่อมทรามเท่าปัจจุบัน ซึ่งสวนทางกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่พัฒนาทางด้านวัตถุถึงขั้นสุด ๆ ในยุคธรรมปลายนี้โลกจะพบกับมหันตภัยหลากหลาย สรรพสิ่งบนโลกนี้จะพบกับฆาตเคราะห์ ทั้งนี้เพราะสัตว์โลกได้สั่งสมบาปกรรมทับถมกันมามากมายนัก เหมือนฤดูกาลแห่งใบไม้ร่วงที่สรรพสัตว์ต้องถูกฆ่า ฆาตเคราะห์ต่าง ๆ ทยอยสู่โลกแต่เป็นเพราะเทพพุทธเบื้องบนมีมหาเมตตาทนดูไม่ได้ที่เหล่ากุลบุตรธิดาจะต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วย เพราะยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่ประพฤติดีปฏิบัติชอบสมควรได้รับการฉุดช่วย

ดังนั้น พระแม่องค์ธรรมทรงเมตตาโปรดเกล้าให้ 'มหาธรรม' ลงมาโปรดเหล่าเวไนยสัตว์ทั้งสามโลก โดยมีพระพุทธ

จึ้กงรับภาระถ่ายทอดมหาธรรม (หน้า 8) แห่งมหายาน อันว่ามหาธรรมแห่งมหายานนี้พระพุทธเจ้าศากยมุนีแห่งชมพูทวีปได้เทศนาพระสูตรสั่งสอนเหล่าเวไนยสัตว์มานานนับ 49 ปี ได้โปรดเหล่าเวไนยนับไม่ถ้วน พระพุทธองค์ได้ถ่ายทอดธรรมนี้ให้แก่พระสาวกจนบรรลุมรรคผลมากมาย พระธรรมที่ทรงถ่ายทอดล้วนเป็นพุทธพจน์ จนกระทั่งครั้งสุดท้ายบนเขาคิชฌกูฏพระพุทธองค์ทรงเด็ดดอกไม้แสดงธรรมแล้วตรัสว่า *'อาตมามีสัมมาจักษุธัมปิฎก เป็นนิพพานพิเศษทางใจ เป็นรูปแท้ไร้รูปเป็นวิถีพิเศษละเอียดไร้อักขระ ไม่ถ่ายทอดนอกรีด'* จำนวนพระสาวกจำนวนมากได้สดับตรับฟังก็ไม่เข้าใจในความหมายนอกจากพระมหากัสปะพระสาวกผู้อาวุโสสุดแย้มสรวลพยักหน้าในที่สุดก็เป็นผู้สืบทอดสายธรรมนั้น ถือเป็นพระสังฆนายกอันดับหนึ่ง และได้ถ่ายทอดสืบต่อกันมาโดยจิตสู่จิต จากปากสู่ใจประทับเป็นทอด ๆกันมากล่าวคืออาจารย์จะถ่ายทอดด้วยปากแก่ลูกศิษย์ ส่วนลูกศิษย์ก็รับด้วยใจ จนกระทั่งถึงพระโพธิธรรม (หน้า 4) ซึ่งเป็นพระสังฆนายกองค์ที่ 28 โดยที่พระอาจารย์ของพระโพธิธรรมมีญาณหยั่งรู้ว่าพุทธศาสนาในอินเดียใกล้ถึงกาลอวสานแล้ว จึงสั่งให้พระโพธิธรรมมุ่งหน้ามาตะวันออกสู่ประเทศจีน ซึ่งกลายเป็น สังฆนายกองค์ที่หนึ่งของจีน พระโพธิธรรมซึ่งชาวจีนเรียกท่านว่าปรมาจารย์ตักม้อโจ้วซือท่านมีโศลกว่า *'โพธิธรรมตะวันตกไร้อักขระอยู่ที่ใจบำเพ็ญเพียงชี้ที่ใจคนพบจิตสำเร็จพุทธะ'*

พระโพธิธรรมได้ถ่ายทอดพระธรรมแท้จากพระพุทธเจ้าโดยไร้อักขระ เพียงจุดหนึ่งก็หลุดพ้น ในพระพุทธธรรมก็มีบันทึกไว้จุดที่ว่านี้คืออะไร *'อ่านทะลุพระสูตรนับหมื่นเล่มก็ไม่อาจลุถึงทวารหนึ่งนี้ได้'* สำหรับท่านที่รับธรรมะมาแล้วถือว่าทวารหนึ่งนี้ถูกเปิดแล้ว ทางพุทธธรรมหมายถึง *'สว่างใจพบจิต'* (หน้า 6) ท่านที่ท่องบ่นพระสูตร หรือสวดมนต์นานนับปี ๆ ได้สว่างใจแล้วหรือยัง ถ้าใจยังไม่สว่างก็ไม่สามารถพบจิต สำหรับท่านที่รับธรรมแล้วก็เท่ากับว่า *'เพียงชี้ที่ใจคน พบจิตสำเร็จพุทธะ'* ท่านลองคิดดูว่าใจอยู่ตรงไหนพระอาจารย์เซินกวงพระสังฆนายกองค์ที่ 2 ท่านบรรยายธรรมะมาหลายสิบปี ธรรมะที่บรรยายคือหมื่นธรรมย้อนคืนหนึ่ง (หน้า 20)

วันหนึ่งพระโพธิธรรมได้พบเซินกวง จึงพนมมือถามว่า *'อาจารย์บรรยายอะไร'* เซินกวงว่า *'ข้าบรรยายพระสูตรเป็นธรรมะ'* พระโพธิธรรมถามต่อว่า *'พระสูตรอยู่ที่ไหน ธรรมะอยู่ที่ไหน'* เซินกวงตอบว่า 'พระสูตรพระธรรมอยู่บนกระดาษ (หนังสือ)' พระโพธิธรรมจึงเขียนรูปก้อนขนมเค้กบนกระดาษเพื่อให้เซินกวงรับประทาน เซินกวงตอบว่า 'ถึงแม้จะไม่พ้นจากการเกิดการตาย แต่ก็หลบการเวียนว่ายได้' พระโพธิธรรมกล่าวว่า *'ถ้ายังมีการเกิดการตายก็ต้องมีเวียนว่าย เกิดดับยังไม่หมด เวียนว่ายจะพ้นได้อย่างไร พระสูตรบนกระดาษไร้ประโยชน์บรรยายจะได้ประโยชน์อันใด ให้ข้าเอาไปเผาดีกว่า'* เซินกวงโกรธมากกล่าวว่า *'ข้าบรรยายว่าหมื่นธรรมย้อนคืนหนึ่ง (หน้า 20) ทำไมพูดว่าไม่มีประโยชน์'* พระโพธิธรรมถามว่า *'หมื่นธรรมย้อน*

คืนหนึ่ง หนึ่งย้อนคืนที่ไหน' เซินกวงตอบไม่ได้ อารมณ์โกรธพุ่งขึ้น จึงฟาดหน้าพระโพธิธรรมด้วยลูกประคำเหล็ก ทำให้ฟันหน้าพระโพธิธรรมหลุดไป 2 ซี่ พระโพธิธรรมคิดจะไม่สนใจ จะหลบไปไม่เจรจาก็เกรงว่าคนรุ่นหลังจะไม่รู้จักอาจารย์ไม่อาจย้อนคืนสู่รากฐานรักษาชีวิตได้แล้วจะบรรลุธรรมได้อย่างไรจะหลุดพ้นการเกิดการตายได้หรือ พระโพธิธรรมจึงใช้ลูกประคำ 10 เม็ดเสกเป็นพญายม 10 ขุม เพื่อเป็นการปลุกให้เขาตื่น เป็นการแสดงสัจธรรม แล้วก็ขึ้นสู่เขาหูหมี เข้าสู่ฌานสมาธิต่อไป

เซินกวงเห็นพญายม 10 ขุม ยืนตระหง่านอยู่ข้างหน้าจึงถามว่า'พวกเจ้าเป็นใคร' ทั้งหมดตอบว่า 'พวกเราคือพญายม 10 ขุม วันนี้จะมาเอาวิญญาณเจ้าลงนรก' เซินกวงตอบว่า 'ข้าบรรยายธรรมทุกวัน จะไม่รอดพ้นจากนรกหรอกหรือ' พญายมตอบว่า'เจ้าเพิ่งจะตีพระสงฆ์รูปนั้นท่านเป็นพระพุทธะแท้ตะวันตกจึงจะมีพระสูตรแท้ธรรมะแท้' เซินกวงได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าร้องว่า 'ท่านพญายมโปรดเมตตา โปรดไว้ชีวิตให้ข้าไปพบอริยเจ้าผู้นั้นเพื่อชี้แนะให้ข้าหลุดพ้นจะไม่ลืมพระคุณท่านไม่ว่าจะเป็นชาติใด' กล่าวจบก็ก้มลงกราบ พญายม 10 ขุมหายวับไป เซินกวงขอบคุณพญายมที่ปลุกให้ตื่นแล้วรีบเดินทางไปหาพระโพธิธรรม เห็นอาจารย์นั่งเงียบไม่พูด เซินกวงคุกเข่าสำนึกโทษอยู่ข้างหน้าไม่ยอมขยับตลอดคืน หิมะพัดมาทับถมถึงบั้นเอวจนถึงรุ่งสาง พระโพธิธรรมเห็นใจกล่าวว่า 'ต้องการแสวงสัจธรรม ต้องละด้านซ้าย'* เซินกวงเข้าใจผิดจึงถือดาบ

* ด้านซ้าย หมายถึง ธรรมนอกรีต ไม่ใช่ทางแห่งนิพพาน

ฟันแขนด้านซ้ายขาด อาจารย์เห็นความจริงใจที่อยากแสวงหาธรรมะ อยากได้ปัญญา จึงตั้งฉายาว่า 'หุยเข่อ' (ได้ปัญญา) เสร็จแล้วก็เอาจีวรรีบคลุมร่างเซินกวง และสั่งว่า 'จงรักษาจีวรไว้คู่โลก เพื่อเป็นหลักฐานแห่งความศรัทธาแสวงสัจธรรม แล้วก็ถ่ายทอดสัจธรรมพุทธเจ้า 'สัมมาจักษุธัมปิฎก' แก่เซินกวง ฉับพลันเซินกวงก็บรรลุธรรมพร้อมกล่าวโศลกว่า 'หากไม่ถึงที่สุดว่าหนึ่งย้อนคืนสู่ที่ไหน หากไม่ใช่เซินกวงกราบตักม้อ หิมะทับถมเซาหลิน เพื่อเรื่องอันใดแล้วเพียงแสวงหาหนึ่งชี้หลบพญายม'

พระโพธิธรรมได้บรรยายมหาธรรมแห่งมหายาน โดยไม่จารึกอักขระเป็นรหัสแห่งพุทธธรรมนิกายฌาน (ภาษาญี่ปุ่นออกเสียงเซ็น) พระสังฆนายกองค์ที่ 6 ก็ได้รับการถ่ายทอดรหัสนี้มา ในพระสูตรวัชรปารมิตตาสูตรตอนที่ 17 ได้กล่าวถึงพระพุทธทีปังกรได้ถ่ายทอดธรรมะนี้แก่พระศากยมุนี การถ่ายทอดคืออะไร การถ่ายทอดก็คือการชี้จุดทีปังกร หมายถึงการจุดประทีป อริยเจ้าก็อยู่ ณ ที่ในนั้น การที่เราได้รับการชี้จุดหนึ่งนี้ก็คือการประทับจิตสู่จิตเช่นเดียวกันกับพระพุทธองค์และพระโพธิธรรม

ญาณทวาร : ในบทสวดมนต์ของสำนักคุณธรรมศาสน์ (เต็กเตี้ยง) ที่ว่า *"สิ่งยิ่งเซียงทงหยุ่ยซิมกำ"* แปลความว่า พระเจ้ากับมนุษย์ติดต่อถึงกันโดยใจสัมผัสรู้ หากพิจารณาให้ลึกจะเห็นว่าพระเจ้า (เทพพุทธ) ซึ่งอยู่ในภพภูมิที่สูงกว่ามนุษย์ สามารถติดต่อกันได้ด้วยใจ (จิตวิญญาณ) เท่านั้น ดังนั้นทวารที่จิตวิญญาณจะติดต่อถึงกันได้ก็คือญาณทวาร ญาณทวารจึงเป็นทวารที่วิญญาณเข้ามาเกิด และเป็นทวารที่วิญญาณออกจากกายสังขารเมื่อตาย

ในคัมภีร์ที่กล่าวอ้างถึงญาณทวาร อาทิเช่นในศาสนาขงจื่อกล่าวว่า *"เป็นที่ดีที่สุดมีค่าที่สุด เป็นที่อยู่ของจิตบริสุทธิ์"* ในพุทธศาสนากล่าวว่า *"เป็นสัมมาจักษุธัมปิฎก ในอัศจรรย์ใจแห่งนิพพาน"* ในศาสนาเต๋ากล่าวว่า *"เป็นทวาราแห่งมารดา เป็นรากฐานแห่งฟ้าดิน"*ทวารนี้จึงเป็นศูนย์กลางแห่งฟ้าดินและมนุษย์ เป็นทวารอันแยบยล ไม่ว่าเทวดาหรือผีก็คาดเดาไม่ได้ ทวารนี้ก็คือหนทางลับที่สำคัญที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนจะไม่ถ่ายทอดให้ง่ายๆ ผู้ที่ได้รับการถ่ายทอดนับได้ว่าเป็นผู้ที่มีบุญวาระมีกรรมสัมพันธ์กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถือว่าบรรพบุรุษต้องมีบุญบารมีสั่งสมมาพอสมควร มิฉะนั้นองค์ซือจุนจะไม่กำชับให้ผู้ที่จะเข้าร่วมพิธีต้องถือศีลเจมาก่อนอย่างน้อย 3 วัน ทั้งยังหาฤกษ์ยามอันเหมาะสมจึงทำพิธีเจิมปลุกจุดญาณทวารให้เพราะผู้ผ่านพิธีเปิดจุดญาณทวารนี้แล้ว ถือได้ว่าท่านองค์ซือจุนได้ถ่ายทอดวิธีธรรมให้แล้วต่อไปก็ต้องบำเพ็ญเพียรทำฌานสมาธิ เมื่อวาสนาบารมีเต็มเปี่ยม ก็สามารถหลุดพ้นจากปุถุชนเข้าสู่อริยเจ้าสำเร็จเป็นเซียนเป็นพุทธะได้

ท่านขงจื่อกล่าวว่า "ใครบ้างที่ออกจากบ้านโดยไม่ผ่านทางประตูไม่ผ่านทวารนั้นได้อย่างไร นั่นคือหนทางสู่เบื้องบนที่สำคัญ น่าเสียดายที่ชาวโลกไม่เดินทางนี้ ผิดจากทางนี้ก็คือคติหกช่องทางเกิดเป็นวัฏฏะ" ท่านจื่อกังซึ่งเป็นศิษย์ของท่านขงจื่อถึงกับกล่าวว่า *"บทเรียนของท่านอาจารย์อ่านได้รู้ได้ แต่ว่าจิตและเต๋าแห่งฟ้าของท่านอาจารย์รู้เองไม่ได้"* เพราะฉะนั้นจึงมีคติพจน์ว่า *"รอบรู้พระสูตรหมื่นเล่มเกวียน สู้ธรรมาจารย์หนึ่ง*

(ชี้) จุดไม่ได้" ดังนั้นท่านที่รับธรรมะมาแล้ว หรือผ่านการเจิมปลุกธรรมญาณมาแล้วก็ควรจะกระจ่างแจ้งว่า ธรรมญาณ (กายแท้) ของตนอยู่ที่ไหนบรรพจารย์ผู้บรรลุธรรมทั้งหลาย ล้วนบำเพ็ญจากทวารแห่งนี้ ท่านขงจื่อถึงกับกล่าวว่า "เช้าได้รับธรรมแล้วค่ำก็ตายได้" เป็นไปได้อย่างไรหรือ ?

การเจิมจุดญาณทวาร มีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว จากหนังสือประวัติพระอรหันต์จี้กง (ฉบับแปลเป็นภาษาไทยโดย ทพ.บัญชา ศิริไกร) ตอนที่ 12 หน้า 107 เมื่อพระอาจารย์จี้กงเป็นพระอุปัชฌาย์บวชให้นายเฉินอี๊คนขายผักกาดในพิธีบวชมีการเจิม การเจิม : เป็นการเปิดจุดญาณทวารเพื่อชี้จุดทางเกิดดับเป็นการปิดประตูบาป (ปลดชื่อออกจากนรก) ธรรมจักษุจงมองทางตรงข้างหน้าของเจ้า (มองที่พุทธประทีป) มือของอาจารย์คือดวงประทีป (อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิธีธรรมนำธูปจุดไฟจากพุทธประทีปแล้วชี้ส่องมาที่ข้างหน้าของผู้ขอรับวิถีธรรม) ใส่ไว้ที่ประตูธรรม (ญาณทวาร) เพื่อให้รู้ว่า เมื่อก่อนก็มาจากทางนี้ จากวันนี้ก็จะไปทางนี้ (เกิดกับตาย) เป็นการเปิดประตูแห่งความสงบนิ่ง (ธรรมญาน) วันข้างหน้า (ขณะฉุกเฉิน) ก็จะหลบหลีกได้ (ไม่ต้องไปสู่อบายภูมิ) ท่านผู้อ่านประวัติอรหันต์จี้กงแล้วเมื่อยังไม่ได้ศึกษาก็ไม่เข้าใจ ขอให้ย้อนกลับไปอ่านใหม่

พุทธจิตหรือธรรมญาณ มีอยู่ในสัตว์โลกเหมือนคนอาศัยอยู่ในบ้าน พระอาจารย์จี้กงชี้แนะพวกเจ้าว่า

เกิดมาอยู่บ้าน (กาย) นี้ ตายไปอยู่ที่ไหน
ญาณทวารทางถูกต้อง เป็นทางถึงซึ่งพุทธะ
จี้เต๋อพระกวนอิมอยู่ ต้นโพธิไร้ราก
ชี้เจ้าจิตลุ่มหลง ตื่นขึ้นบรรลุเอง

(ประวัติพระอรหันต์จี้กง ตอนที่ 17 หน้า 161)

พระจี้กงภายหลังมรณภาพแล้ว ก็มีจดหมายฝากมาถึงเจ้าอาวาสเส้าหลิน ความตอนหนึ่งว่า *"...เต้าจี้ไม่ฉลาด เปิดช่องแผ่นดิน พังประตูเหล็ก วิ่งออกมาได้จากรูเข็ม หาทางออกภายในเมล็ดของผักกาดเขียวโชคดีที่พุทธเมตตาไม่โกรธไม่โทษสวรรค์กว้างใหญ่จึงหลบหนีได้ง่าย....."* จะเห็นว่าจุดญาณทวารมีขนาดเล็กเท่ารูเข็ม ที่อยู่ของธรรมญาณก็มีขนาดของเมล็ดผักกาดเท่านั้น (จากประวัติอรหันต์จี้กง ตอนที่ 20 หน้า 182)

พระอาจารย์จี้กง ถามเจ้าอาวาสเต้าชิงแห่งวัดฉีหยวนเมืองไถโจวความตอนหนึ่งว่า *"ท่านอยู่มาถึง 62 ปี ขอถามหน่อยว่าจุดญาณในกายนี้อยู่ที่ใด"* ซึ่งเจ้าอาวาสตอบไม่ได้ (ตอนที่ 2 หน้า 15)

จากหลักฐานดังกล่าว ก็พอสรุปได้ว่า ญาณทวารนี้เป็นทางพ้นทุกข์พ้นจากสังสารวัฏ เพราะฉะนั้นทางเต๋าจึงพูดว่า ญาณทวาร คือ เกาะสวรรค์ (พงไล้เต๋า) เมื่อสิ้นอายุขัย ผู้วายชนม์จะเหมือนคนนอนหลับหน้าตาอิ่มเอิบ มือและเท้าไม่แข็งทื่อร่างกายอ่อนนุ่ม ถึงแม้จะสิ้นลมนาน 7 - 8 ช.ม. ก็ตาม ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่าเป็นผู้ได้รับวิถีธรรมมาแล้ว

ญาณทวารจึงเป็นทางที่ฟ้าเบื้องบนติดต่อกับมนุษย์ได้ ทั้งนี้เพราะฟ้าคือองค์รวมของสรรพสิ่ง สมมุติว่าภายในจักรวาลนี้เป็นศูนย์รวมเครื่องกำเนิดไฟฟ้า มนุษย์บนโลกก็คือไฟฟ้าดวงหนึ่ง ไฟฟ้าแม้จะมีมากมายแต่ก็ไม่สับสนมีระเบียบ ต่างติดต่อถึงกันไม่มีผิดพลาด เพราะฉะนั้นเวรกรรมตอบสนองจึงไม่มีการผิดพลาด เพราะตามหลักไฟฟ้าที่แยกแตกแขนงออกไปจะสลับหรือขัดกับเครื่องกำเนิดไฟฟ้าได้อย่างไร เพราะฉะนั้นจึงติดต่อถึงกันได้ มาตรวัดไฟฟ้าก็มีตัวเลขบันทึกไว้จะปิดบังไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ชาวโลกจึงไม่มีทางที่จะหลบซ่อนฟ้าและพ้นจากกรรมตอบสนองไปได้

ในคัมภีร์ *“ทางสายกลาง”* (ตงยัง) ประโยคแรกกล่าวว่า *“โองการฟ้าคือจิต”* เบื้องบนประทานจิตวิญญาณแก่มนุษย์ ในคัมภีร์ *“มหาศาสตร์”*(ไต้ฮัก) ที่กล่าวว่า *“แจ้งในคุณธรรมสว่าง”* ก็คือคุณธรรมสว่างจิตตน มนุษย์เมื่อล่วงสู่โลกมนุษย์ จิตไม่สว่างแล้ว หากไม่ได้รับการเปิดจุดจากธรรมาจารย์แล้วเราก็จะไม่รู้ว่าอยู่ที่ตรงไหน จะสว่างได้อย่างไรเดิมทีจิตของเรานั้นสว่าง (ประภัสสร) ปัจจุบันไม่ประภัสสรแล้วทำไมหรือ ก็เพราะถูกสุรานารี ทรัพย์สิน อารมณ์โลภ โกรธ หลง ความรักที่มีอยู่ในโลกนี้ปกคลุมจนไม่สว่าง ก็เหมือนกับบานกระจกที่ใช้ส่องคน แม้แต่บานกระจกก็ยังไม่รู้จัก จนกว่าท่านซือจุนได้เจิมจุด ก็เหมือนกับจะบอกเราว่านี่คือบานกระจกนะ แล้วทำไมกระจกจึงส่องไม่เห็นคน ถ้าหากเรารู้จักบำเพ็ญ เช็ดถูฝุ่นบนกระจก ค้นคว้าหาหลักความจริงของธรรมชาติภายในก็ตัดสันดานที่ไม่ดีออกไป อาทิ

ความอยากในวัตถุ ภายนอกก็ตัดการเสพวัตถุ อาทิเช่น สุรา นารี เงินทอง และอารมณ์ต่าง ๆ จนหมดสิ้น ดังนั้น *"แจ้งในคุณธรรมสว่าง"* ก็คือการบำเพ็ญธรรม เมื่อสันดานมีอนุสัยกิเลสถูกขจัดหมดก็เหมือนฝุ่นละอองบนกระจกถูกเช็ดออกหมดกระจกก็สดใส จิตก็สว่าง เพราะฉะนั้นจึงกล่าวว่า *"จิตบริสุทธิ์ คือธรรม"* ถ้าเราคล้อยตามหลักธรรมมโนธรรมแล้วดำเนินงานไป เหล่านี้คือเต๋าเป็นมหาธรรม (หน้า 8)

เมื่อเราสามารถรู้ตำแหน่งของญาณทวารแล้ว นั่นคือที่อยู่ของธรรมญาณหรือพุทธจิต ใครคือเจ้าของ ใครคืออาคันตุกะ ข้อความตอนนี้บทมาจากคีตบำเพ็ญธรรมญาณ (หน้า 2) เราก็พอเข้าใจแล้วว่าธรรมญาณก็คือ ตัวเราเองที่แท้จริง เป็นเจ้าของชีวิต ร่างกายที่ประกอบด้วยขันธ์ห้าอันประกอบด้วยมหาภูตทั้งสี่เป็นเสมือนบ้าน ตัวเรามาอาศัยอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น จึงเป็นเพียงอาคันตุกะ ธรรมญาณหรือพุทธจิตนี้ชาวพุทธหมายถึงภูผาจิตเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ จึงมักกล่าวว่า *"พุทธะอยู่ที่ภูผาจิต อย่าได้แสวงจากที่ห่างไกล ภูผาจิตก็อยู่ที่ใจ ทุกคนมีเจดีย์ใจให้บำเพ็ญที่เจดีย์ใจ"* เมื่อผ่านการเจิมจุดจากองค์ซือจุนมาแล้ว เราก็รู้ว่าเจดีย์ใจอยู่ที่ตรงจุดนี้ เราก็บำเพ็ญ ณ ที่นี้ พุทธะก็สำเร็จไปจากคนพระโพธิสัตว์ก็มีบิดามารดา จิตวิญญาณของเรากับจิตพุทธะเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย มีหลักฐานจากพระปารมิตตาหฤทัยสูตรกล่าวว่า *"........จิตของอริยเจ้าก็ไม่เพิ่มพูน จิตของปุถุชนก็ไม่ลดลง"* หมายความว่า ทุก ๆ คนมีพุทธจิต ทุก ๆ คนล้วนสามารถสำเร็จเป็นพุทธะได้

ในวัชรปารมิตาสูตร : พระสังฆนายกองค์ที่ห้าได้ถ่ายทอดวัชรสูตรแก่พระสังฆนายกองค์ที่หก ตอนยามสามจริงหรือ ถ้าใช่วัชรสูตร ทำไมต้องเป็นความลับและต้องดึกดื่นอย่างนั้น ให้คนอื่นรู้เห็นไม่ได้หรอกหรือคงเป็นวัชรธรรมญาณที่ประภัสสรต่างหาก คงไม่ใช่วัชรสูตรที่เขียนลงในหนังสือ ในสมัยพุทธกาลมีสมุดดินสอหรือ ดังนั้นการถ่ายทอดธรรมก็น่าจะเป็นการเจิมจุดญาณทวารนั่นเอง เป็นการปลุกธรรมญาณให้ตื่นจะเข้าถึงปัญญาได้ง่าย ในสมัยโบราณนั้นผู้บำเพ็ญต้องบำเพ็ญจนบารมีเต็มเปี่ยม แล้วจึงได้รับการถ่ายทอดธรรมอย่างเป็นความลับ มาในยุคปัจจุบันกาลวาระของโลกย่างเข้าสู่ธรรมปลายแล้ว องค์ซือจุนจึงถ่ายทอดธรรมให้ผู้มีบุญสัมพันธ์ก่อนแล้ว พร่ำบอกให้บำเพ็ญเพียรก็จะสามารถบรรลุสำเร็จธรรมได้

ศาสนาขงจื่อให้รักษาทางสายกลางแทงทะลุหนึ่ง เก็บใจบ่มจิตศาสนาเต๋าให้โอบต้นเฝ้าหนึ่ง บำเพ็ญใจฝึกฝนจิต ศาสนาพุทธ ให้หมื่นธรรมร่วมเป็นหนึ่ง สว่างใจพบจิต จะเห็นว่าทั้งสามศาสนาต่างเน้นที่หนึ่ง หนึ่งนี้ก็คือจิตหนึ่ง หนึ่งนี้ก็หมายถึงมหาธรรม ในคัมภีร์ทางสายกลางกล่าวว่า *“อันว่าเต๋าไม่สามารถหลีกห่างได้แม้แต่ขณะหนึ่ง”* (หน้า 5) เต๋านี้ก็คือมหาธรรมหรือธรรมญาณนั่นเอง หากเราหลีกห่างออกจากธรรมญาณนี้แล้วร่างกายนี้ก็ถึงกาลแตกดับ

จุดญาณทวารนี้ ท่านองค์ซือจุนซึ่งเป็นอริยเจ้ามีเมตตาถ่ายทอดธรรมให้โดยตรง สำหรับสายธรรมอื่น เช่นทางเทียนเต้าต้องอาศัยอาจารย์ผู้ถ่ายทอดธรรมทำพิธีอัญเชิญพระแม่องค์ธรรม

*“เหลามู่”*และเทพเซียนลงมาปกปักรักษามณฑลพิธีก่อน จากนั้นพระอาจารย์จี้กงก็ยืมมือของอาจารย์ผู้ถ่ายทอดธรรมทำพิธีเปิดจุดญาณทวาร เปิดประตูแห่งการเกิดการตาย หากไม่มีโองการเบื้องบนก็ไม่มีใครกล้าทำแน่ ถึงแม้มีคนฝ่าฝืนก็ไม่มีผลอะไร เพราะโองการสวรรค์เป็นสิ่งที่น่ากลัว ท่านขงจื่อกล่าวไว้ว่า ***“สัตบุรุษเกรงกลัว 3 ประการ เกรงกลัวโองการสวรรค์ เกรงกลัวมหาบุรุษ เกรงกลัวอริยเจ้า”***

ฟ้าปางก่อน (หน้า 11) หมายถึงสภาวะของกาลวาระก่อนที่จะมีจักรวาล ไม่รู้ว่าจะเป็นกี่ล้านกัปกัลป์ ท่านบรรพจารย์ให้อรรถาธิบายว่าเป็นสภาวะที่ขุ่นมัวแบ่งแยกไม่ออก แต่ก็มีเต๋าอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้นจึงมักกล่าวว่า “เต๋าแห่งฟ้าปางก่อน” ภายหลังจึงเกิดจักรวาลขึ้น ตอนนี้เต๋าได้ล่วงสู่อู๋จี๋ (บ่อเก๊ก) ซึ่งเป็นสภาวะที่ไร้ขอบเขตไร้รูป เป็นสภาวะที่ไร้รูป อู๋จี๋จึงเป็นหนึ่งจึงกล่าวว่า “เต๋าให้กำเนิดหนึ่ง” ต่อมาอู๋จี๋ให้กำเนิด “ไท่จี๋” (ไท้เก๊ก) เป็นสภาวะที่มีรูปเกิดขึ้น คือเกิดมีฟ้ามีดินขึ้น ในสภาวะนี้มีธาตุหยินธาตุหยาง เมื่อหยินหยางเกิดขึ้น (หน้า 3) จึงกล่าวว่า “หนึ่งให้กำเนิดสอง” ธาตุหยางคือฟ้า ธาตุหยินคือดิน ต่อมามีการรวมตัวของธาตุหยินและธาตุหยาง ก็จะเกิดอีกธาตุหนึ่งขึ้น ที่มีภาวะกลมกล่อมคือธาตุละมุนละไม นั่นคือ “สองให้กำเนิดสาม” ธาตุละมุนละไมนี้ให้กำเนิดสรรพสิ่งขึ้น รวมทั้งมนุษย์ด้วย นั่นคือ “สามให้กำเนิดสรรพสิ่ง” เมื่อสรรพสิ่งเกิดขึ้น สิ่งที่มีชีวิตเกิดขึ้น สิ่งมีชีวิตทั้งหลายจะมีธาตุหยินหยางอยู่ในรูปด้วย ดังนั้นจึงกล่าวว่า “สรรพสิ่งโอบหยินและอุ้มหยาง” (จากคัมภีร์เต๋า บทที่ 42 หน้า 354)

จะเห็นได้ว่า เมื่อ "เต๋า" ล่วงสู่ "หนึ่ง" แล้วหนึ่งก็ให้กำเนิดสอง สองให้กำเนิดสาม สามให้กำเนิดสรรพสิ่ง ซึ่งนับจำนวนไม่ได้นั่นคือ "หนึ่งกระจายสู่หมื่นธรรม" (หน้า 20) ในพุทธธรรมกล่าวว่า ใจหนึ่งนี้มีแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ หมายความว่าแค่ใจดวงเดียวนี้ก็สามารถกระจายสู่ธรรมจำนวนมากมาย แต่เมื่อได้บำเพ็ญธรรมแล้ว ธรรมทั้งหลายมากมายก่ายกองนี้ ก็ย้อนคืนสู่หนึ่งใจ "นั่นคือหมื่นธรรม ย้อนคืนสู่หนึ่ง" (หน้า 20)

ธรรมกาย (หน้า 9, 30) พระธรรมกายเป็นกายหนึ่งในตรีกายของพุทธเจ้า พุทธพจน์ที่ตรัสกับท่านวักกลิว่า "เธอจะมาดูร่างอันน่าเกลียดนี้ทำไม ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา ผู้ใดเห็นเราผู้นั้นเห็นธรรม วักกลิเห็นธรรมก็เท่ากับเห็นเรา เห็นเราก็เท่ากับเห็นธรรม" ดังนี้

พระตรีกายนี้ คือ พระภูติกาย หรือ พระนิรมานกาย ก็คือพระรูปที่ปรากฏอยู่ในโลก ระหว่างที่ทรงพระชนมชีพ มองเห็นได้ ประกอบด้วยธาตุทั้งสี่ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งไตรลักษณ์ คือพระกายนี้ถือปฏิสนธิในพระครรโภทร ของพระพุทธมารดา จนได้ตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ และจากพระนิรมานกายนี้เองที่บรรดาพุทธสาวกได้สดับรับพระพุทธธรรมต่อพระพักตร์ของพระบรมศาสดา

พระมโนมายกายหรือพระสัมโภคกาย คือพระกายอันก่อให้เกิดความยินดี เป็นพระคุณนาม อันทรงแสดงออกโดยอิทธิฤทธิ์ ให้อมนุษย์และเทวดา มาร พรหมแลเห็นได้ ดังที่ได้เสด็จขึ้นไปเทศนาสอนพระอภิธรรม แด่พระพุทธมารดาบน

สวรรค์เป็นต้น คนธรรมดาสามัญไม่อาจแลเห็นพระสัมโภคกายไม่ได้ แต่ผู้วิเศษอย่างเทวะหรือพระโพธิสัตว์ ซึ่งรอจะตรัสรู้ในอนาคตย่อมแลเห็นและรับรู้พระสัทธรรมได้จากพระสัมโภคกายนี้

พระธรรมกาย เป็นพระนิรันดรกายของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระโพธิญาณซึ่งปรากฏอยู่ทุกแห่งหน พระธรรมกายนี้อยู่เหนือกาลเทศะ ไม่อยู่ใต้อำนาจของไตรลักษณ์ พระธรรมกายนี้ทรงไว้ซึ่งอันติมภาพอย่างสัมปุรณะ ย่อมอยู่เหนือความเข้าใจและความคาดคะเนของสามัญมนุษย์ ซึ่งรับรู้ไม่ได้ ที่มาของพระนิรมานกาย และพระสัมโภคกาย โดยที่พระรูปกายทั้งสองต้องขึ้นอยู่กับพระธรรมกายนี้

พระตรีกายเป็นพระกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เหมือนกันหมด ส่วนพระธรรมกาย (หน้า 9) ก็คือพระสัทธรรมอันเป็นพระสถานะในทางปรมัตถ์ จำเพาะผู้แลเห็นพระธรรมหรือตรัสรู้ธรรม บรรลุธรรมหรือสำเร็จธรรม จะแลเห็นพระธรรม ชาวพุทธที่ปฏิบัติธรรมบำเพ็ญฌานสมาธิ ก็เพื่อเข้าถึงพระธรรมจะได้แลเห็นพระธรรมกาย คือเท่ากับแลเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง ดั่งพุทธพจน์ที่ยกมาข้างต้น

อนึ่ง ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วว่า พระธรรมกายก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ซึ่งถือว่าเป็นปรมัตถสัจจะที่มีมาแต่ฟ้าปางก่อน ไม่ว่าจะมีพระพุทธเจ้า จะมาตรัสรู้ไปในโลกนี้หรือไม่ก็ตาม กล่าวคือพระธรรมกายย่อมเป็นนิรันดรภาพ และเป็นความเสมอภาพ ซึ่งท่านเหว่ยหล่างพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 ได้อธิบายไว้ด้วยทฤษฎีนี้ ต่อมาท่าน

อัศวโฆษได้นำมาอธิบายขยายความจนเป็นเรื่องพระอมิตาพุทธ และท่านอสังคะได้รจนาไว้ในคัมภีร์ซึ่งมหายานสังคหะ ว่า พระตรีกายของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เหมือนกันหมด เพราะฐานหรืออัจฉริยะก็ดี การแสดงออกหรืออธิปายะก็ดีตลอดจนการกระทำหรือธรรมะก็ดี ย่อมเหมือนกับโดยเนื้อหาทุกประการพระตรีกายของพระพุทธเจ้า มีส่วนที่เป็นสัมพันธภาพและส่วนที่เป็นปรมัตถะ พระนิรมานกายและพระสัมโภคกายย่อมสัมพันธ์กับการดำรงพระชนมชีพ ของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ๆ แต่พระธรรมกายย่อมดำรงอยู่อย่างนิรันดร์กาล และอย่างเสมอภาพกันเป็นสากล เป็นสาระแห่งพระพุทธะของทุก ๆ พระองค์ เหตุแห่งสาระแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน และเป็นสากล เมื่อเสด็จมาอุบัติบนโลก พระพุทธประวัติจึงละม้ายคล้าย ๆ กัน อย่างเช่น พระศากยมุนีพุทธะ กับพระวิปัสสิพุทธะ ซึ่งเป็นพุทธเจ้าแต่ละพระองค์กัน แต่ก็ละม้ายคล้ายกันมาก นอกจากปลีกข้อย่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้นที่ต่างกัน ทั้งนี้เพราะพระองค์ทรงไว้ซึ่งสาระ หรือพระธรรมกายอันเดียวกันนั่นเอง

ดังนั้นพระธรรมกายนี้ จึงเป็นพระโพธิญาณอันเป็นสากล เมื่อใดก็ตามที่ผู้ปฏิบัติธรรมทำฌานสมาธิให้บริสุทธิ์ลุรู้อริยสัจฌาน จนกระจ่างแจ้งในธรรมชาติ รู้ว่าเป็นสุญญตาได้เอง ถึงได้ญาณหยั่งรู้ธรรมชาติทั้งมวลก็เป็นผู้ได้ธรรมญาณเป็นการเข้าสู่พระนิพพาน ดังนั้นพระธรรมกายหรือธรรมญาณ จึงเป็นอันหนึ่ง

อันเดียวกัน ผู้ได้ธรรมญาณจึงเป็นผู้ลุถึงฝั่งเป็นผู้พ้นอบายภูมิ (หน้า 27) ผู้ลุธรรมญาณเป็นผู้เข้าถึงสุญญตา กระจ่างแจ้งว่าขันธ์ห้าสงบว่างเปล่า (หน้า 27) จิตมีความสดใสเหมือนดั่งจุดดวงประทีป ทำให้ห้องที่มืดมานับพันปีสว่างไสวขึ้นฉับพลัน (หน้า 18) ความโง่เขลาเบาปัญญาก็ถูกดับทันที ทำให้เห็นธรรมชาติของจิตเดิม ซึ่งประภัสสรก็ยังคงประภัสสรเป็นตถตา เพราะกิเลสที่สั่งสมมาแต่อดีตชาติคือเป็นอวิชชาได้ถูกขจัดจนหมดสิ้นชีวิตที่เกิดดับอยู่ในโอฆสงสารนานนับหลายชาติที่ต้องทนถูกทรมานอยู่ในทะเลทุกข์ได้สิ้นสุดลง ชีวิตก็ขึ้นสู่ฝั่งพระนิพพานพ้นจากอนิจลักษณะหลุดพ้นเหนือกรรมทั้งปวง

จิตเดิม (หน้า 11, 28) หรือจิตเดิมแท้ จากสูตรอันประกาศบนมหาบัลลังก์แห่งธรรมรถ (สูตรของเหว่ยหล่าง) ให้อรรถาธิบายว่าจิตเดิมแท้ (Essence of Mind) คือเมล็ดพืชหรือแก่นของการตรัสรู้นั้นเป็นของบริสุทธิ์ตามธรรมชาติ (Pure by Nature) และด้วยจิตเดิมแท้นี้เท่านั้นมนุษย์จึงจะเข้าถึงพุทธะได้โดยตรง พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 ได้สั่งให้ศิษย์เขียนโศลกที่ว่าด้วยเรื่องจิตเดิมแท้ ผู้ใดเข้าใจถูกต้องว่าจิตเดิมแท้นั้นเป็นอย่างไรผู้นั้นจะได้รับมอบผ้ากาสาวพัสตร์(ตำแหน่งสังฆปริณายก) พร้อมทั้งธรรมะ(อันเป็นคำสอนรหัสลับของนิกายเซ็น หรือฌาน) พระชินเชาศิษย์เอกของสำนัก ได้เขียนโศลกว่าไว้บทหนึ่งบนผนังทางเดินว่า

"กายของเราคือต้นโพธิ์ ใจของเราคือกระจกเงาใส
มันเช็ดอยู่เนืองนิตย์ระวังไว้ ไม่ยอมให้ฝุ่นละอองเปื้อนจับ"

ท่านสังฆนายกมาเห็นแล้วกล่าวว่า "สรรพสิ่งที่มีรูป หรือมีปรากฏกิริยาอาการ ย่อมเป็นอนิจจังและเป็นมายา" พร้อมทั้งสั่งให้ทุกคนท่องบ่นและให้บูชาโศลกนั้นด้วยธูปเทียน และในคืนนั้นก็สั่งให้ชินเชาเข้ามาหาแล้วถามว่าเป็นผู้เขียนใช่หรือไม่ ชินเชาตอบว่าใช่ พระสังฆนายกกล่าวว่า "เจ้ายังไม่ได้รู้แจ้งจิตเดิมแท้ การที่ใครจะบรรลุอนุตตรสัมโพธิได้นั้น ผู้นั้นต้องสามารถรู้แจ้งด้วยใจเอง ในธรรมชาติแท้ของตัวเอง หรือจิตเดิมแท้ อันเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นไม่ได้ หรือทำลายให้สูญหายไปก็ไม่ได้ชั่วเวลาขณะจิตเดียวเท่านั้น (เพียงแวบเดียวเท่านั้น) ผู้นั้นก็เห็นแจ้งจิตเดิมแท้ได้โดยตลอดกาลทั้งปวง ต่อจากนั้นทุก ๆ สิ่งก็พ้นจากการถูกกักขังกล่าวคือจะเป็นวิมุตติหลุดพ้นไป

ตถตา คือความเป็นที่เป็นอยู่เช่นนั้น ไม่อาจเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ ซึ่งเป็นชื่ออีกชื่อหนึ่งของจิตเดิมแท้

การปรากฏขึ้นแวบเดียวหรือชั่วขณะจิตหนึ่งนี้ ผู้นั้นจะเป็นอิสระจากความหลงได้ตลอดกาลไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่าสภาวะรอบข้างจะเป็นเช่นไรใจของผู้นั้นก็จะยังคงอยู่ในสภาพแห่ง (ความเป็นเช่นนั้น) สถานะเช่นนี้ที่จิตได้ลุถึง นั่นแหละคือตัวสัจธรรมแท้ ซึ่งเป็นการตรัสรู้อันสูงสุด

ท่านเหว่ยหล่างได้ยินคนท่องบนโศลกนี้ จึงขอร้องให้คนอื่นช่วยเขียนโศลกบนผนังบ้าง ความว่า

"ไม่มีต้นโพธิ์ ไม่มีทั้งกระจกเงา
เมื่อทุกสิ่งว่างเปล่า ฝุ่นใดเล่าจะลงจับอะไร"

ผู้คนต่างพากันชื่นชม จนความเข้าถึงหูของพระสังฆนายก จึงออกมาดูแล้ว ท่านได้เอารองเท้าลบออก โดยเกรงว่าท่านเหว่ยหล่างจะถูกปองร้าย เพราะว่าโศลกของท่านได้เข้าถึงจิตเดิมแท้ ต่อมาก็ได้รับการถ่ายทอดธรรมะจากสังฆนายกในกลางดึกยามสามโดยใช้จีวรบังไม่ให้ใครเห็น แล้วท่านก็ได้บรรลุธรรมตรัสรู้โดยสมบูรณ์

ท่านสังฆนายกเหว่ยหล่างยังกล่าวต่อไปว่า ถ้าเอาการตรัสรู้ออกเสียแล้วก็ไม่มีอะไรแตกต่างกันระหว่างพระพุทธเจ้ากับคนสามัญอื่น ๆ ความสว่างไสววาบเดียวเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ที่จะทำใครก็ได้ให้กลายเป็นคนเสมอกันกับพระพุทธเจ้า เพราะเหตุที่ธรรมะทั้งหลาย เป็นของมีประจำอยู่ในใจของเราแล้ว จึงไม่มีเหตุผลในข้อที่ว่า เราจะไม่สามารถเห็นซึมซาบแจ้งชัด ในภาวะแท้ของตถตา มีข้อความกล่าวไว้ในสูตรโพธิสัตว์ศีลสูตรว่า *"จิตเดิมแท้ของเรา เป็นของบริสุทธิ์โดยเด็ดขาด และถ้าเราได้รู้จักใจของเราเอง และรู้แจ้งชัดว่า ตัวธรรมชาติแท้ของเราคืออะไร แล้วเราจะลุถึงพุทธภาวะได้ทุก ๆ คน (ที่มีความรู้เช่นนั้น)"*

"....กัลป์แล้วกัลป์เล่า คงตกอยู่ภายใต้ความมืดบอด แต่ครั้นถึงคราวตรัสรู้ มันกินเวลาเพียงแวบเดียวเท่านั้น เขาก็เข้าถึงพุทธภูมิ...สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงซึ่งล้วนแต่มีธรรมญาณอันนั้นประจำตัวอยู่ทุกคนแล้ว เมื่อเข้าใจธรรมะนี้แล้ว ให้ลุถึงความเป็นพุทธะเถิด"

"เราต้องปฏิบัติเพื่อความเป็นพุทธะในภายในจิตเดิมแท้และต้องไม่เสาะแสวงหาจิตเดิมแท้ในที่อื่นนอกจากตัวเราเอง ผู้ที่ถูกความเขลาครอบงำมองไม่เห็นจิตเดิมแท้นั้นจัดเป็นคนสามัญ ผู้ที่มีความสว่างมองเห็นจิตเดิมแท้ของตนเอง จัดเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง

ความเป็นคนมีเมตตากรุณาก็เป็นพระอวโลกิเตศวร (พระแม่กวนอิม) การเพลินในการโปรยทาน คือพระมหาสถามปราบ (พระไต๋ซี่จี่) ความสามารถทำให้จิตบริสุทธิ์ คือพระศากยมุนี ความสม่ำเสมอคงที่และตรงแน่ว คือ พระอมิตาภะ ความคิดเรื่องตัวตนหรือเรื่องความมีความเป็นคือเขาพระสุเมรุ ใจที่สามานย์ได้แก่ มหาสมุทร กิเลสคือระลอกคลื่น ความชั่วคือมังกรร้าย ความเท็จคือผีห่า อารมณ์ภายนอกอันน่าเวียนหัวคือสัตว์น้ำต่าง ๆ ความโลภและความโกรธคือโลกันตนรก อวิชชาและความมืดมัว คือสัตว์เดรัจฉานทั่วไป"

ภายในมณฑลแห่งจิตนั้น มีองค์ตถาคตแห่งการตรัสรู้ ซึ่งส่องแสงอันแรงกล้าสู่ประตูทั้งหก และควบคุมประตูทั้งหกให้บริสุทธิ์ แสงนี้แรงมากพอที่จะทะลุผ่านสวรรค์ชั้นกามาวจรทั้งหก และเมื่อมันย้อนกลับเข้ามาภายในจิตเดิม มันจะขับธาตุพิษทั้ง 3 หมดไป และชำระล้างบาปชนิดที่จะทำให้เราตกนรกหรืออบายภูมิ

ฌานสมาธิ (หน้า 6) จากสูตรของเหว่ยหล่าง

ฌาน (ธฺยานะ) และสมาธิ คืออะไร

ฌาน หมายถึง การหลุดพ้นจากความพัวพันด้วยอารมณ์ภายนอกทุกประการ และสมาธิหมายถึงการได้รับศานติ

(ความสงบ) ในภายในถ้าเราพัวพันอยู่กับอารมณ์ภายนอก จิตภายในก็จะปั่นป่วน เมื่อเราหลุดพ้นจากการพัวพันด้วยอารมณ์ภายนอกทุกอย่างแล้ว จิตก็จะตั้งอยู่ในความสงบ จิตเดิมของเราเป็นของบริสุทธิ์อยู่แต่เดิมแล้ว ทำไมเราจึงปั่นป่วนนั้น ก็เพราะเรายอมตัวให้อารมณ์ซึ่งแวดล้อมเราอยู่ ลากเอาตัวเราไปผู้ที่สามารถรักษาจิตของตนไว้ไม่ให้ปั่นป่วนได้ ไม่ว่าจะอยู่ในท่ามกลางสิ่งแวดล้อมชนิดไหนหมด นั่นแหละชื่อว่าได้บรรลุถึงสมาธิ

การเป็นอิสระไม่พัวพันด้วยอารมณ์ภายนอกทุกอย่างชื่อว่าฌานการลุถึงศานติในภายใน ชื่อว่าสมาธิ *"จิตเดิมแท้ของเรานั้นเป็นของบริสุทธิ์แท้จริง"* ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย เราจงเห็นชัดความข้อนี้เพื่อตัวเอง เราจงฝึกตัวเอง ฝึกฝนมันด้วยตัวเอง และลุถึงพุทธภาวะด้วยความพยายามของตนเองเถิด

ฌาน จึงเป็นการเพ่งอารมณ์ มีกสิณ ซึ่งมีอุบายอยู่ 10 วิธี, การพิจารณาเพ่งความไม่งาม 10 วิธี, การให้มีการตามระเบียบเรียกว่าอนุสสติมี 10 ข้อระลึก, มีการแผ่จิตใจไปอย่างไม่มีประมาณ 4 อย่าง คือ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา, มีการพิจารณาความเป็นปฏิกูลในอาหาร, มีการพิจารณาธาตุทั้ง 4 และมีการพิจารณาอรูปอันเป็นการปฏิบัติชั้นสูงรวมความแล้วการทำจิตให้สงบมีอุบายวิธี 40 อย่าง ใครจะถนัดจะทำอย่างไหนก็ทำอย่างนั้น แต่ทั้งนี้ต้องเหมาะสมกับจริตของแต่ละคน จริตของเรามีอยู่ 6 ประเภท คือ ราคจริต โทสจริต โมหจริต วิตกจริต สัทธาจริต และพุทธิจริต

สำหรับการพิจารณาเพ่งความไม่งาม (อสุภะ 10) หรือการพิจารณาอาการ 32 ของร่างกายที่เรียกว่า กายคตาสติทั้งหมดนี้เหมาะสมกับคนที่มีราคจริต, สำหรับกสิณ 10 เอาเฉพาะอัณณกสิณ 4 อย่าง และการแผ่จิตใจไปอย่างไม่มีปริมาณ 4 อย่าง (อัปปมัญญา 4) เหมาะสมแก่ผู้มีโทสจริต, สำหรับอานาปาณสติ คือการตั้งสติด้วยการพิจารณาลมหายใจเข้าออก เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีโมหจริต และวิตกจริต, จาคานุสสติ และเทวตานุสสติ เหมาะแก่ผู้ที่มีศรัทธาจริต สำหรับมรณานุสสติ อุปสมานุสสติ การพิจารณาความเห็นปฏิกูลในอาหาร (อาหารปฏิกูลสัญญา) และการพิจารณาธาตุทั้ง 4 (จตุธาตุววัตถาปนะ) เหมาะสำหรับผู้ที่มีพุทธิจริต, ส่วนอุบายวิธีที่เหลืออยู่อันได้แก่ ปฐวีกสิณ อาโปกสิณ เตโชกสิณ วาโยกสิณ อากาศกสิณ อาโลกสิณ และการพิจารณาอรูป เหมาะสมกับบุคคลทั่วไปและทุก ๆ จริต ดังกล่าวมาแล้ว

ฌานสำเร็จได้ 3 อย่าง คือ

1. ฌานที่สำเร็จจากการปฏิบัติ
2. ฌานที่สำเร็จมาพร้อมด้วยอุปบัติ คือ ปฏิสนธิของบุคคลในพรหมโลก
3. ฌานที่สำเร็จด้วยอำนาจของมรรค

ฌานประกอบด้วยองค์ 5 คือ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคตา

วิตก หมายถึง *ความตริตรึก* มีสติกำหนดแน่วแน่ อยู่ในอารมณ์ที่ไม่มีความหมาย คือไม่พิจารณาหาเหตุผลในอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่งเท่านั้น คือเพียงยกจิตขึ้นสู่อารมณ์เป็นลักษณะ และเป็นปฏิปักษ์ต่อถีนมิทธะนิวรณ์โดยตรง

วิจาร คือ *จิตที่จดจ่ออยู่กับอารมณ์ด้วยอำนาจสัมปชัญญะ* มีการพิจารณาอารมณ์เป็นลักษณะ และเป็นปฏิปักษ์ต่อวิจิกิจฉานิวรณ์โดยตรง

ปีติ คือ *มีความอิ่มใจในอารมณ์เป็นลักษณะ* ในขณะบริกรรมจะเกิดความซาบซ่านอิ่มเอิบใจอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะนั้นจะเริ่มรู้สึกว่าร่างกายเบาสบายไปทั่วตัว ไม่รู้สึกติดขัดหรืออึดอัดความเร่าร้อนในร่างกายสงบลง จนรู้สึกว่าไม่มีอะไรเลย ลมหายใจเบาละเอียดขึ้น คล้ายกับว่าไม่ได้หายใจ ประสาทไม่ตื่นเต้นหรือหวั่นไหว และเป็นปฏิปักษ์ต่อพยาบาทนิวรณ์โดยตรง

สุข คือ *ความปลอดโปร่งใจเป็นสุข* มีความชุ่มชื่นใจในอารมณ์เป็นลักษณะ เกิดขึ้นพร้อมกับปีติอย่างแนบแน่น รู้สึกเป็นสุขโดยไม่มีเจตนา และเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ และเป็นปฏิปักษ์ต่ออุทธัจจกุกกุจจนิวรณ์โดยตรง

เอกัคตา คือ *ความเป็นหนึ่งของจิตในขณะนั้น* หรืออารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง เป็นธรรมชาติที่มีกำลังแรงด้วยกัน พึงเข้าใจว่าในขณะนั้นวิตก วิจาร ปีติ เอกัคตา ได้กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพร้อมกันอยู่ตลอดเวลาที่มั่นอยู่ในสมาธิไม่มีสิ่งอื่นเข้ามาแทรกแซง จนกระทั่งถึงเวลาออกจากสมาธิ

การเข้าฌานจะต้องประกอบด้วยองค์ 5 เสมอ องค์ 5 ต้องเจริญขึ้นเป็นลำดับ เมื่อถึงเอกัคตาแล้ว ความแน่วแน่และบริสุทธิ์ของจิตเป็นหนึ่ง ความรู้ของจิตที่บริสุทธิ์นั้นคือ อาการ **“อุเบกขา”** หมายถึงการเพ่งเฉยอยู่เป็นจิตที่ไม่มีวิตก - วิจาร - ปีติ - สุข เจือปนที่เรียกว่า **“จตุถฌาน”**

ลักษณะแห่งฌาน

ฌานมีลักษณะที่รู้ได้โดยง่าย คือในขณะที่จิตเป็นสมาธิเข้าขั้นอุปจารสมาธิ เป็นความสงบที่เข้าใกล้ต่อความเป็นฌาน เมื่อใดจิตเข้าสู่ขั้นอัปปนาสมาธิ ความสงบของจิตในขณะแน่วแน่เป็นฌาน ฌานมีองค์หรืออารมณ์เป็นเครื่องกำหนดเป็นอย่าง ๆ ฌานที่ 1 ถึง 4 ที่เป็นรูปฌานนั้นมีอารมณ์ขั้นต้นไม่จำกัด แต่มีองค์เป็นเครื่องกำหนดหมาย คือมีจิตเพ่งจดจ่ออยู่ในอารมณ์เดียวจนสงบลง เมื่อมีองค์ของฌานปรากฏขึ้นครบ 5 ก็เป็นปฐมฌานเป็นต้น

ปฐมฌาน มีองค์ 5 คือ วิตก - วิจาร - ปีติ - สุข - เอกัคตา
ทุติยฌาน มีองค์ 3 คือ ปีติ - สุข - เอกัคตา
ตติยฌาน มีองค์ 2 คือ สุข กับ เอกัคตา
จตุถฌาน มีองค์ 2 คือ อุเบกขา กับ เอกัคตา

ส่วนอรูปฌานสี่นั้น มีองค์ 2 คือ อุเบกขา กับ เอกัคตา เหมือนกันหมด ต่างกันแต่อารมณ์ และความเพ่งในฌานนั้น ๆ ฌานทั้งหมดนับแต่ปฐมฌานจนถึงเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน เป็นอัปปนาสมาธิ แต่ที่จัดเป็นบาทฐานของวิปัสสนานั้นถือเอาแต่รูปฌาน 4 เท่านั้น

จตุถฌานก็เป็นฌานที่มีกำลังเพียงพอที่จะสร้างอำนาจจิต คือจิตตาภินิหาร หรืออภิญญาจิตขึ้นได้ และจตุถฌานนี้ก็เป็นสมถะกรรมฐานอย่างแท้จริง และเป็นหนทางไปสู่วิปัสสนากรรมฐานอันเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญาความรู้แจ้งต่อไป

สำหรับผู้ที่อบรมจิตในอรูปฌานต้องกำหนดพิจารณาเพิกถอนดวงกสิณที่เพ่งอยู่นั้นจนเห็นว่าไม่มีรูปอะไรเหลืออยู่อีกเลย คือรูปต่าง ๆ ไม่ปรากฏ เหลืออยู่แต่ความว่างเปล่า จึงเรียกว่า **"อรูปฌาน"** หรือ **"ปัจจมฌาน"** ได้แก่

1. อากาสานัญจายตนฌาน คือ *การเพ่งที่ต่อแห่งอากาศ* เมื่อไม่มีรูปที่จะเพ่งต่อไปแล้ว เหลือแต่ความว่างเปล่า จนเป็นอากาศ คือช่องว่างไม่มีที่สิ้นสุด ความหมายของฌานนี้คือ การเพ่งช่องว่าง (อากาศ) ในระหว่างจิตกับอารมณ์ไม่มีที่สิ้นสุดนั่นเอง เพราะการเพ่งระหว่างจิตกับอารมณ์นั่นเองจึงได้ชื่อว่า

"อายตนฌาน"

2. วิญญาณัญจายตนฌาน คือ *การกำหนดรู้ในกระแสแห่งวิญญาณธาตุ* จนรู้ชัดว่า วิญญาณธาตุไม่มีที่สิ้นสุด มีกระแสวิญญาณติดต่อกันทั่วจักรวาล

3. อากิญจัญญายตนฌาน คือ *การกำหนดรู้ในสรรพสิ่งทั่วไปในโลก* จนรู้แน่ชัดว่า ไม่มีอะไร ทุกอย่างเป็นของว่างเปล่าไม่มีอะไรปรากฏในกระแสแห่งความรู้นั้นเลย

4. เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน คือ *การกำหนดจิตลงไปว่าจิตนี้สงบเป็นของละเอียดยิ่ง* เป็นฌาน ที่กำหนดรู้เหลือเพียงนิดเดียวคล้ายกับแสงริบหรี่ ที่ปรากฏแวบ ๆ เป็นครั้งคราว จะมีสัญญาก็ไม่ใช่ไม่มีสัญญาก็ไม่เชิง จิตใจในฌานนี้ดำรงความเป็นเอกภาพโดยสมบูรณ์

สัญญาเวทยิตนิโรธ ฌานนี้เป็นฌานที่ 9 และจัดเป็นสมาบัติพิเศษเรียกว่า **"นิโรธสมาบัติ"** ซึ่งพระพุทธองค์ทรง

ปฏิบัติและค้นพบก่อนพวกโยคี หรือพวกพราหมณ์ในสำนักดาบส ฌานขั้นนี้หมายถึง จิตที่บรรลุเอกภาพอย่างเต็มที่ ไม่มีสัญญา ไม่มีอารมณ์ ผู้ที่ได้สมาบัติขั้นนี้ แม้จะเอาไปฝังไว้ 7 วัน ก็ไม่เป็นอะไร และไม่ตาย ในขณะเมื่อจะเข้านิโรธสมาบัติจำต้องกำหนดเวลาออกจากสมาบัติไว้ด้วย มิเช่นนั้นอาจจะเป็นอันตรายได้ ระยะที่อยู่ในนิโรธสมาบัติ ร่างกายจะหยุดทำงานและดำรงอยู่ในสภาพเช่นนี้ตลอดเวลา

ผู้ที่ได้สมาบัติ 8 ย่อมสำเร็จเป็นพระโสดาและพระสกิทาคามี ถ้าได้นิโรธสมาบัติ ย่อมสำเร็จเป็นพระอนาคามี และพระอรหันต์ การเจริญกรรมฐานเช่นนี้จะนำไปสู่ความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทางจิตเรียกว่า "เจโตวิมุตติ" คือสภาพจิตที่ปรากฏด้วยอำนาจการปฏิบัติทางสมถะ เป็นความสงบสุข และต้องอาศัยการมีศีล มีอินทรีย์สังวร มีสติสัมปชัญญะ มีสันโดษ มีจิตปริโสธนะและมีฌานเป็นธรรมนำทางทั้งสิ้น

สรุป ปฐมฌาน ถึงจตุถฌาน เป็นรูปฌาน (สมาบัติ 4) อากาสาณัญจายตนฌาน เป็นสมาบัติ 8 ซึ่งยังเป็นโลกียอภิญญา ส่วนสัญญาเวทยิตนิโรธ เป็นฌานที่ 9 เป็นนิโรธสมาบัติ ซึ่งเป็นเจโตวิมุตติ ถือเป็นปัญญาวิมุตติ จะได้โลกุตรอภิญญา ฌานทั้ง 4 จัดเข้าเป็น "สัมมาสมาธิ" ซึ่งเป็นองค์หนึ่งของมรรค 8 และเป็นองค์ประธาน

สมาธิ มีความหมายกว้างกว่าฌาน สมาธิคือความมั่นคงของจิตตั้งแต่ขั้นต่ำชั่วระยะหนึ่ง จนถึงความสงบขั้นสูงสุดละเอียดสุด

ขณิกสมาธิ คือ *สมาธิชั่วขณะหนึ่ง* หรือบริกรรมสมาธิ คือ สมาธิในขณะบริกรรม

อุปจารสมาธิ คือ *ความสงบใกล้ต่อความเป็นฌาน* ได้แก่จิตตั้งมั่นเพ่งอยู่ในอารมณ์ภายนอก

อัปปมาสมาธิ คือ *ความสงบแน่วแน่เป็นฌาน* ได้แก่จิตตั้งมั่นเพ่งอยู่ในอารมณ์ภายใน

เพราะฉะนั้น การอบรมจิตให้มีสมาธิในระยะแรกนั้น จึงใช้จิตเพ่งอารมณ์ใดอารมณ์หนึ่ง จนทำให้มีกำลังของสมาธิหยุดนิ่งในอารมณ์นั้น ๆ จนเป็นหนึ่ง ไม่มีการเคลื่อนไหวเรียกว่าเอกัคตาจิต เช่นในการเพ่งไฟ (เตโชกสิณ) การเพ่งโดยอาศัยอารมณ์ที่จดจ่ออยู่กับไฟตลอดเวลาจนเกิดอุคหนิมิต ติดตาติดใจและมีจิตจดจ่ออยู่กับนิมิตไฟนั้นโดยไม่คาดเคลื่อนเป็นหนึ่ง จิตในขณะนั้นเป็นอัปปนาสมาธิ คือ เข้าสู่ฌานนั้นเองในขณะที่จิตจะไม่มีการพิจารณาอารมณ์นั้นแต่อย่างใด จนสงบระงับเป็น **"ฌาน"** คือหนทางแห่ง **"สมถกรรมฐาน"**

ส่วนวิปัสสนากรรมฐานนั้น อาศัยสติไปอบรมปัญญาให้รู้แจ้ง เป็นอุบายวิธีเรื่องปัญญา เนื่องด้วยทัศนะทางใจที่จะให้เห็นแจ้งซึ่งสภาวธรรมของนามรูป, ไตรลักษณ์, อริยสัจตลอดจนมรรคผล นิพพาน คำสั่งสอนในพระพุทธศาสนาชุดแรกคือ ***ทาน-ศีล-ภาวนา*** ชุดที่สอง คือ ***ศีล-สมาธิ-ปัญญา*** ศีลเป็นขั้นต้นที่จะต้องประพฤติปฏิบัติให้บริสุทธิ์ ต่อมาจึงทำสมาธิ คือความสงบได้แก่สมถกรรมฐาน ในที่สุดคือปัญญา ได้แก่วิปัสสนากรรมฐาน เรียกอีกอย่างว่า วิสุทธิมรรค แปลว่าทางแห่งความบริสุทธิ์ สิ้นกิเลสและกองทุกข์ทั้งปวง

สุญญตา (ความว่าง) (หน้า 14, 16) เป็นหัวใจที่แท้ของตถาคตภาษิต

สุญญ แปลว่า *ว่าง* ตา แปลว่า *ความ* สุญญตาเป็นความว่างจากตัวตนหรือของ ๆ ตน ตัวตนหรือของ ๆ ตนเป็นมายา เป็นความสำคัญผิดเป็นมิจฉาทิฏฐิหรือเป็นอวิชชา มันเป็นความรู้สึกที่เต็มเปี่ยมจนเราไม่รู้สึกว่าเป็นมายา เราเห็นเป็นเรื่องจริง เพราะเรารู้สึกว่ามีตัวเราหรือมีอะไร ๆ เป็นของเราอยู่เรื่อยไป เพราะรู้สึกว่ามันคิดนึกได้ มันทำอะไรได้ มันมีอะไรอีกหลายอย่าง จึงถือเป็นตัวเป็นตนเสมอไป แต่หลักธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นต้องการให้ว่างจากความรู้สึกชนิดนั้น และนั่นแหละจึงเรียกว่าว่างจากอัตตา คือจิตในขณะที่ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นตัวตนหรือเป็นของ ๆ ตนนี้ เราเรียกว่า *"จิตว่าง"* เพราะจิตไม่อาจปราศจากอารมณ์ ความว่างจึงเป็นอารมณ์ของจิต เพราะจิตไม่ถูกยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวตน

พระนิพพานก็มีความว่างเป็นอารมณ์ เพราะสิ่งที่เรียกว่านิพพานนั้น คือ บรมสุญญตา ในขณะที่เรามีจิตว่างก็เป็นเวลาที่เรามีความสุขเหมือนกับเราอยู่กับนิพพาน เป็นการบรรลุนิพพานน้อย ๆ

จิตว่าง จึงเป็นจิตที่ประกอบอยู่ด้วยสุญญตา พระอรหันต์มีจิตประกอบด้วยสุญญตาเด็ดขาด ส่วนพวกเราปุถุชนนั้นไม่เด็ดขาด จิตยิ่งว่างเท่าไร จิตยิ่งมีสมรรถภาพมากขึ้นเท่านั้น ยิ่งไม่มีความทุกข์เท่านั้นยิ่งสนุกในการทำงานเท่านั้น จิตว่าง ไม่มีอะไรยึดถือเป็นตัวตนของตนคือจิตที่ไม่กิเลส คือจิตที่ประภัสสร ฉะนั้น มันจึงเต็มอยู่ด้วยสติสัมปชัญญะ มีความรอบคอบ

ธรรมชาติของจิตมีธาตุรู้ คือมีญาณหยั่งรู้ ถ้าจิตอยู่ในสภาพเดิมคือไม่มีอะไรปรุงแต่ง เป็นจิตบริสุทธิ์คือจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้นั้นว่าง จึงมีสมรรถภาพในการรู้ จิตก็เจริญรุ่งเรืองได้ด้วยตัวมันเอง

เมื่อจิตว่างปราศจากสิ่งรบกวนภายนอก คือจิตปราศจากอารมณ์ภายนอกมาพัวพัน จิตนั้นก็ได้ฌานและเข้าถึงสมาธิอันเป็นความสงบ

เรื่อง "ความว่าง" นี้ไม่ใช่อะไรอื่น ที่แท้ก็คือเรื่อง *สุญญตา* หรือเรื่อง *พระนิพพาน* นั่นเอง อันเป็นสภาวธรรมหรือสภาพของจิตบริสุทธิ์เป็นสภาพของจิตที่สงบ ที่ประณีต สว่างจากความมัวเมา ขจัดเสียซึ่งความกระหาย ถอนคืนจากอาลัย ตัดขาดจากวัฏสงสาร สิ้นไปจากตัณหา คลายความกำหนัด เป็นจิตที่ดับเป็นสภาพของจิตที่สิ้นทุกข์ ว่างจากกิเลส ว่างจากความหลงผิดสำคัญผิด พ้นจากโมหะและอวิชชา ความว่างนี้ที่แท้แล้วก็คือความสูญสิ้นจากบ่วงทุกข์ ดังบาลีพุทธภาษิตกล่าวว่า "**นิพพานํ ปรมํ สุญฺญํ**" แปลว่า ***พระนิพพานเป็นความว่างอย่างยิ่ง***

เรื่อง สุญญตาในพระพุทธศาสนานี้ต้องเข้าใจให้ดี มิฉะนั้นจะไปไขว้เขวกับเรื่อง นัตถิตา ซึ่งเป็นหลักนอกพุทธศาสนา หลักทั้งสองนี้ ถ้าดูเพียงผิวเผินแล้วอาจจะเข้าใจว่าเป็นอย่างเดียวกันไปก็ได้ สุญญตานี้เป็นเรื่องของมัชฌิมาปฏิปทา (ทางสายกลาง) เป็นสัมมาทิฏฐิ (ความเห็นถูกเห็นชอบ) ส่วนนัตถิตานั้นเป็นอุจเฉททิฏฐิคือปฏิเสธเรื่องบาปบุญคุณโทษเป็นมิจฉาทิฏฐิ ไม่ใช่เรื่องของพุทธศาสนา ผู้ใดปฏิเสธเรื่อง สุญญตาหรือความว่างเสียแล้ว ก็แสดงว่าผู้นั้นยังไม่เข้าใจเรื่องพระพุทธศาสนา

ตามที่กล่าวมาจะเห็นได้แล้วว่าเรื่อง **"ความว่าง"** หรือ สุญญตา นี้เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นที่สุดสำหรับบุคคลทั่วไปในการดำรงชีวิต **"ความว่าง"** นี้มีอยู่หลายชั้น คือ ว่างน้อยบ้าง ว่างมากบ้าง หรือว่างถึงที่สุด จนไม่มีอะไรเป็นเศษเหลือ หรือจะเรียกว่าดับไม่เหลือก็ได้ ถ้าต้องการทราบเรื่องนี้ โดยเฉพาะหรืออย่างละเอียดก็ไปค้นดูได้ในพระสูตรเรื่อง **จูฬสุญญตสูตร** ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้กับพระอานนท์ถึงเรื่องสุญญตาโดยกว้างขวาง

"ความว่าง" แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ความว่างทางรูปธรรม ได้แก่ เช่น ที่ว่างระหว่างดวงดาว (อวกาศ) ช่องว่างในปรมาณู สุญญากาศ บ้านว่าง ห้องว่าง ว่างจากธุรกิจ ฯลฯ เป็นต้น ความว่างทางรูปธรรมนี้ไม่ใช่ "ความว่าง" ตรงตามพุทธประสงค์

2. ความว่างทางนามธรรม ได้แก่

2.1 ช่องว่างระหว่างจิต เนื่องจากจิตมีอาการเกิด ๆ ดับ ๆ ถึงแม้จะมีความรวดเร็วแค่ไหนก็ตาม ก็ยังได้ชื่อว่า มีความว่างอยู่ขณะหนึ่งระหว่างจิตดวงเก่าที่ดับไป กับดวงใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นมาแทน แต่นี่ก็ไม่ใช่ "ความว่าง" ตามพุทธประสงค์

2.2 จิตว่างจากอารมณ์ หมายถึง จิตที่ไม่กระทบอารมณ์เลยซึ่งปกติแล้วย่อมเป็นไปไม่ได้ ธรรมชาติของจิตนั้นกระทบกับอารมณ์อยู่เสมอ ในการทำสมาธิ จิตก็ต้องกำหนดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นอารมณ์ ไม่อารมณ์ที่เป็นรูป ก็อารมณ์ที่เป็นนาม หรือจิตที่ไม่รับอารมณ์เลยซึ่งมีได้ในสมาธิขั้นสูง คือ อุปจารสมาธิ หรืออัปปนาสมาธิ ซึ่งถ้าเปรียบก็เหมือนการนอนหลับสนิทที่ไม่ฝัน

ซึ่ง *"จิตว่างจากอารมณ์"* เป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุด (สงบ) แต่จิตในลักษณะเช่นนี้หาได้มี *"ปัญญา"* (สว่าง) ที่จะให้ประโยชน์อะไรได้ไม่ กลายเป็นท่อนไม้หรือก้อนหินไป แบบนี้เป็น **"จิตว่างแบบดาบส"**

2.3 จิตว่างจากการยึดอารมณ์ หรือว่างจากอุปาทาน หมายถึงจิตที่ทำงานตามหน้าที่ตามธรรมชาติของมัน คือกระทบกับอารมณ์ รู้อารมณ์ จำ อารมณ์ ปรุงแต่งอารมณ์ แต่ไม่ยึดอารมณ์ เมื่อจิตไม่ยึดอารมณ์ก็ไม่เกิดกิเลสขึ้นกับจิต ทุกข์ก็ไม่เกิดขึ้นกับจิตเช่นกัน เบญจขันธ์ที่มีอุปาทาน เป็นทุกข์ ถ้าเบญจขันธ์หมด อุปาทานจึงไม่เป็นทุกข์ สรุปว่าจิตที่ว่างจากการยึดอารมณ์หรือจิตที่ว่างจากอุปาทาน ก็คือจิตที่ว่างจากกิเลส ว่างจากทุกข์ด้วยอำนาจของปัญญาเท่านั้นที่เป็น *"จิตว่าง"* ได้ตามพุทธประสงค์เพื่อให้ต่างจากจิตว่างเป็นดาบส จึงเรียกจิตว่างแบบนี้ว่า *"จิตว่างแบบพุทธะ"*

"จิตว่างแบบพุทธะ" นี้ จะกระทบเข้ากับสภาวธรรมอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่อารมณ์ สภาวธรรมนี้ก็คือ *"ความว่าง"* และนี่คือ *"ความว่าง"* ที่เป็นพุทธประสงค์โดยแท้ พระอรหันต์ทั้งหลายได้ยึดเอา *"ความว่าง"* นี้เป็นที่พึ่ง ที่เรียกกันว่า *"สุญญตาวิหาร"* *"ความว่าง"* นี้เรียกในชื่ออื่น ๆ อีกเช่น *"วิสังขารธรรม"* *"อมตธรรม"* มีสภาวะเป็นธรรมฐิติ ดำรงสภาวะอยู่เช่นนี้ตลอดอนันตกาล ไม่มีการเกิดขึ้น ไม่มีการดับไป ไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัยหรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า *"ความว่าง"* คืออารมณ์ของจิตว่างบุคคลผู้มี *"จิตว่าง"* นี้คือพระอรหันต์ และ *"ความว่าง"* ก็คือ**อมตธรรม** ดังนั้น จิตที่พบอมตธรรมจึงได้นามว่า **"พุทธะ"**

อานิสงส์ของการถึงความว่าง

จิตว่างแบบพุทธะที่ยึดเอา *"ความว่าง"* หรืออมตธรรมเป็นอารมณ์ย่อมจะได้รับอานิสงส์ใหญ่ ๆ 3 ประการ ซึ่งต่างกับจิตว่างแบบดาบสซึ่งจะได้เพียง 2 ประการเท่านั้น อานิสงส์เหล่านี้คือ

1. *"จิตว่าง"* เป็นจิตที่เป็นสุขที่สุด เพราะเป็นการหายขาดจากโรคของจิตคือกิเลสโดยเด็ดขาด สมดังพุทธภาษิตที่ทรงตรัสไว้ว่า **อโรคยา ปรมาลาภา** *ความไม่มีโรค (กิเลส) เป็นลาภอันประเสริฐ* ซึ่งนับว่าเป็นการ *"พัฒนาจิต"* ถึงขั้นสูงสุด เป็นการถึงที่สุดแห่งจุดหมายปลายทางของการเดินทางของจิตที่ได้ท่องเที่ยววนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร หรืออยู่ในบ่วงของกรรมวิบากกรรม เป็นเวลาอันยาวนาน สมดังพุทธภาษิตที่กล่าวไว้ **นิพฺพานํ ปรมํ สุขํ** และ *"ความว่าง"* ที่จิตว่างได้สัมผัสคือ **นิพฺพานํ ปรมํ สุญฺญํ** โดยนัยที่ว่า *"จิตว่าง"* คือการหมดทุกข์

2. *"จิตว่าง"* เป็นจิตที่ได้รับการพักผ่อนที่ดีที่สุด เพราะในการทำสมาธินั้น จิตยังต้องยึดอารมณ์อยู่ ไม่อย่างหยาบ (รูป) ก็อย่างละเอียด (นาม) ดังเช่น ท่านอุทกดาบสและท่านอาฬารดาบส ที่พระพุทธองค์จะเสด็จไปบอกให้ทราบว่า *"จิตที่ไม่ยึดอารมณ์ต่างหากที่ประเสริฐกว่า"* การไม่ยึดอารมณ์นั้นนอกจากจะได้ผลโดยตรงคือความหมดกิเลสแล้วยังได้ผลทางอ้อม คือการหายขาดของโรคประสาทไปด้วย

3. *"จิตว่าง"* เป็นจิตที่มีประสิทธิภาพในการทำงานสูงสุด เพราะว่าจิตว่างแบบพุทธะเป็นจิตที่มีปัญญาสูงสุด เข้าไปแทน

กิเลสทั้งหลายที่ถูกขับออกไป จิตที่ปราศจากกิเลสจึงเป็นจิตที่มีประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างดีเยี่ยม การทำงานด้วยจิตว่างจัดว่าเป็นการทำงานเพื่องานโดยแท้ เพราะเป็นจิตที่เห็นถูกด้วยอำนาจของปัญญา โดยปราศจากกิเลสชักจูงเท่านั้น ที่จะสั่งให้วาจาและกายทำถูกไปด้วย และทำงานด้วยจิตว่างนี้ เรียกว่ากิริยาจิต ไม่จัดเป็นกรรม เพราะเป็นการกระทำที่ไม่มีวิบาก คือเกิดกิเลสขึ้นกับจิตอีก

"จิตว่าง" คือบรมธรรมที่จะนำสันติสุขมาสู่ชาวโลกได้อย่างแท้จริง

"จิตว่าง" จึงเป็นยาวิเศษเป็นยาขนานเอกขนานเดียวเท่านั้นที่จะแก้ปัญหาได้ทุกชนิด เป็นยาครอบจักรวาล การถึง *"จิตว่าง"* ก็คือการเป็นผู้ไม่มีเบียดเบียนตนเอง เพราะปราศจากกิเลส และผู้ไม่เบียดเบียนตนเองเท่านั้น จึงจะเป็นผู้ไม่เบียดเบียนผู้อื่นได้จริง

ธาตุ ปราณ และวิญญาณ (หน้า 11) การบำเพ็ญฌานสมาธิให้เข้าถึงสุญญตา (ความว่าง) นั้นต้องตั้งอยู่บนศีล และทำสมาธิ เพื่อให้เข้าถึงปัญญา ในทางลัทธิเต๋าก็กล่าวถึงไตรรัตน์ การบำเพ็ญฌานสมาธิเพื่อบำเพ็ญไตรรัตน์ คือ ธาตุ ปราณ และวิญญาณ (อายตนะ) หรือทางเต๋าเรียกว่า ซำเป้า (ซาป้อ) ได้แก่องค์คุณสามประการแห่งชีวิต มนุษย์ที่เกิดจากพลังแห่งหยินหยาง องค์คุณสามประการนี้ได้แก่ เจ็ง คือ ธาตุ, คี่ คือ ปราณ และซิ้ง คือ วิญญาณ (อายตนะ) องค์คุณทั้งสามเกี่ยวข้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างไรในชีวิต ในที่นี้ขอให้พิจารณาโดยสังเขปดังนี้

เจ็งหรือ ธาตุ นี้เป็นสภาวะที่เรียกว่า มวลธรรม คือเพิ่มธาตุแห่งมวลสารที่ประกอบขึ้นเป็นรูปร่าง แบ่งเป็น 5 สภาวะ (โหงวเฮ้ง) คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ และทอง สภาวะทั้ง 5 หลอมรวมเป็นธาตุมวลโดยพลังแห่งหยินหยาง นี้จึงเกิดรูป

คี่ หรือ ปราณ นี่เป็นสภาวะการขับเคลื่อนธาตุมวล บางทีก็เรียกพลังทิพย์หรือพลังวิเศษ แต่ในที่นี้ขอใช้คำว่า ปราณ ปราณเป็นการเคลื่อนไหวแห่งธาตุภาวะทั้ง 5 ในชีวิต ปราณเมื่อเป็นแรงเคลื่อนไหวแห่งธาตุภาวะลม ก็เป็นลมหายใจ เมื่อเป็นแรงขับเคลื่อนแห่งธาตุภาวะน้ำก็เป็นกระแสโลหิต (พิจารณาว่าใช้คำว่ากระแสเพราะเป็นการเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง เพราะหากธาตุภาวะและปราณหยุดนิ่ง คือการดับของชีวิต) เมื่อเป็นแรงพลังแห่งธาตุภาวะดินก็เป็นความยืดหยุ่น ตื่นตัวของเนื้อหนังมังสาเมื่อเป็นแรงขับเคลื่อนแห่งธาตุภาวะไฟก็เป็นอารมณ์ เมื่อเป็นแรงขับดันแห่งธาตุภาวะทองก็เป็นการทรงตัวอยู่ซึ่งมีกระดูกเป็นแก่นแกน ทั้งหมดนี้ย่อมเรียกว่า ปราณ

สำหรับ ซิ้ง หรือ อายตนะ นั้น เป็นธาตุธรรม การรับรู้จักเรียกว่าญาณหรือวิญญาณก็คงจะได้ แต่ไม่ให้ความที่ชัดเจนเหมือนอายตนะ อายตนะนั้นได้แก่การรับรู้โดยผัสสะต่าง ๆ อันได้แก่ ผัสสะทางตา จมูก หู ลิ้น กาย ใจ การรับรู้นี้เป็นสื่อถึงการทำงานของจิต

เมื่อกำเนิดธาตุต้องมีปราณขับเคลื่อน เมื่อกำเนิดรูปโดยมีการเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่งก็จะบังเกิดการรับรู้ ซึ่งเหตุนี้เป็นองค์คุณที่เกี่ยวพันธ์ซึ่งกันและกัน ธาตุต้องมีศีลเป็นตัวคุม ปราณต้องมีสติเป็นตัวกำหนดและอายตนะต้องมีปัญญาประกอบไปด้วย

สัมปชัญญะเป็นตัวดูแล ศีล สติ ปราณ นี้ จึงเป็นบ่อเกิดแห่งธรรมทั้งปวง

อนึ่งสติในที่นี้หมายถึงการรู้ตัวทั่วพร้อม นั่นคือสมาธินั่นเอง *(จากหมวดว่าด้วยไตรรัตน์ ของพระพุทธจี้กงให้ไว้เมื่อ วันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2538 ณ สมาคมเผยแผ่คุณธรรม จีจินเกาะ กรุงเทพฯ)*

นิพพานโลกุตรธรรม

คือธรรมชาติที่สิ้นกิเลส นิ แปลว่า *สิ้นไป* พานะ แปลว่า *กิเลส* สมเด็จพระศากยมุนีพุทธเจ้า ได้ทรงค้นพบธรรมชาตินี้ด้วยพระองค์เองในครั้งพุทธกาลก็มีเจ้าลัทธิต่าง ๆ พยายามค้นคว้าอยู่แล้ว เรียกว่า โมกษะ คือความหลุดพ้นแห่งอาตมันจากร่างกายและพ้นจากการเวียนว่ายตาย เกิดอีกต่อไป ในพุทธธรรมก็ดัดแปลงมาเป็น โมกข หรือ โมกขธรรม ส่วนคำว่า **นิพพาน** นักปราชญ์ทางปรัชญาวรรณกรรมลงความเห็นว่านิพพานได้ดัดแปลงมาจากคำว่า **นิรฺวาณ** ในภาษาสันสกฤษ ซึ่งมีอยู่ในคัมภีร์อุปนิษัท ซึ่งมีก่อนพุทธศาสนาประมาณ 1000 ปี

นิพพานเป็นโลกุตรธรรม อันมรรคญานทั้ง 4 พึงกระทำให้แจ้งธรรมชาติ ที่เป็นอารมณ์ของมรรคญาณและผลญาณ ท่านกล่าวว่าเป็นนิพพาน ดังนี้ เพราะความที่เป็นแห่งนิพพานนั้นเป็นธรรมชาติออกไปจากตัณหา กล่าวคือเครื่องร้อยรัด

ธรรมดาสัตว์ทั้งหลายที่เกิดอยู่ในโลกนี้ ความเกิด และความตายของแต่ละบุคคลที่ผ่านมาแล้วนั้น มากมายจนไม่สามารถจะคำนวณได้ว่าเคยเกิดเคยตายมาแล้วเท่าไร และต่อไป

ข้างหน้า ความเกิดและความตายก็จะมีต่อไปเรื่อย ๆ กำหนดไม่ได้ว่าจะสิ้นสุดลงเมื่อไร ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะอาศัย ตัณหา คือ ความพอใจ ติดใจ ต้องการในอารมณ์ต่าง ๆ นั่นเองเป็นผู้เกี่ยวสัตว์ไว้ ไม่ให้หลุดพ้นจากความเกิดและความตายไปได้ เหมือนหนึ่งช่างเย็บผ้าที่เอาผ้าหลาย ๆ ชิ้น มาเย็บให้ติดกันฉันใด ตัณหาก็เปรียบเหมือนช่างเย็บผ้า คือเกี่ยวสัตว์ในภพเก่าให้ติดต่อกันกับภพใหม่เรื่อย ๆ ไป ด้วยเหตุนี้แหละ ตัณหาจึงได้ชื่อว่า พานะ คือ กิเลส เมื่อเอาคำ นิ ประกอบอยู่ข้างหน้า ก็เลยกลายเป็นธรรมที่ดี

ในพระอภิธรรมปิฎก ได้กล่าวถึง ปรมัตถธรรม คือธรรมที่มีเนื้อความอันไม่วิปริตแปรผัน 4 ประการ ได้แก่ จิต เจตสิก รูป และนิพพาน สำหรับจิต เจตสิก เป็นนามธรรมและเป็นนามขันธ์ด้วย รูป เป็นรูปธรรมและเป็นรูปขันธ์ แต่นิพพานเป็นนามธรรมหาเป็นนามขันธ์ไม่ ทั้งนี้ก็เพราะธรรมที่ชื่อว่าเป็นขันธ์ต้องประกอบด้วยกาล คือมีทั้งอดีตกาล ปัจจุบันกาล และอนาคตกาล ประกอบด้วยความหยาบและความละเอียด มีทั้งภายนอกและภายใน มีทั้งใกล้และไกล และที่สำคัญที่สุดคือเป็นสังขตธรรม คือ ธรรมที่ต้องมีปัจจัยมาปรุงแต่ง ส่วนนิพพานไม่มีกาล มีแต่ความละเอียดและประณีต เป็นอสังขตธรรม คือธรรมที่ไม่ต้องมีปัจจัยมาปรุงแต่ง

โดยสภาพของสามัญลักษณะ คือ อนิจลักษณะ ทุกข-ลักษณะและอนัตตลักษณะ นิพพานมีแต่เพียงอนัตตลักษณะอย่างเดียว เพราะนิพพานนั้นว่างเปล่าจากตัวตน นิพพานมีสภาวะเที่ยง มั่นคง ยั่งยืน ไม่แปรผัน ปรัชญาของพุทธศาสนามิได้กำหนดไว้ว่า นิพพานตั้งอยู่ ณ สถานที่ใด ไม่ใช่บนฟ้าและไม่ใช่บนดิน ไม่ใช่เป็นเมืองแก้วที่สว่างรุ่งเรือง

สภาพของนิพพานคือสภาพที่ดับสนิทแห่งกิเลสและตัณหาทั้งปวงเป็นสันติสุขอย่างยิ่ง สุขในสภาพนิพพานนั้น ไม่มีการเสวยอารมณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. *สอุปาทิเสสนิพพาน* คือ การดับสิ้นแต่กิเลสอย่างเดียว ส่วนขันธ์ยังเหลืออยู่ที่เรียกว่า พระอรหันต์ แต่ยังมีชีวิตอยู่ หมายความว่ายังมีขันธ์ 5 คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ ครบถ้วน แต่เมื่อทำอะไรไม่จัดเป็นกรรม เป็นแต่เพียงกิริยาเฉย ๆ ไม่มีผลของกรรม

2. *อนุปาทิเสสนิพพาน* คือ การดับทั้งกิเลสและขันธ์ หมายถึงพระอรหันต์ที่สิ้นชีพแล้ว คือเข้าสู่ปรินิพพาน

สภาพของการบรรลุนิพพาน มีอาการ 3 อย่าง คือ

1. *อนิมิตตนิพพาน* คือ การสงัดจากนิมิตอารมณ์อันเป็นเหตุให้เกิดกิเลส หมายถึงผู้เจริญวิปัสสนาภาวนา จนเห็นไตรลักษณ์ โดยเฉพาะอนิจจัง ความไม่เที่ยงปราศจากนิมิตเครื่องหมายใด ๆ แล้ว เพ่งอนิจจังต่อไปจนบรรลุมรรค ผล มีนิพพาน (ความว่าง) เป็นอารมณ์ อาการอย่างนี้เรียกว่า **อนิมิตตนิพพาน** เป็นบุญญาธิการเพราะแรงศีล

2. *อัปปณิหิตนิพพาน* คือ การสงัดจากความดิ้นรนอันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ หมายถึง ผู้เจริญวิปัสสนาภาวนาจนเห็นไตรลักษณ์ โดยเฉพาะทุกขัง ความทนอยู่ไม่ได้ เพ่งทุกข์ ต่อไปจนบรรลุมรรค ผล มีนิพพานเป็นอารมณ์ อาการอย่างนี้เรียกว่า **อัปปณิหิตนิพพาน** เป็นบุญญาธิการเพราะแรงสมาธิ

3. *สุญญตนิพพาน* คือการสงัดจากเครื่องกังวลใจทั้งปวง หมายถึงการเห็นอนัตตา ความไม่ใช่ตัวตน บังคับบัญชาอะไรไม่ได้ ไม่ใช่เราและของเรา เป็นสภาพของขันธ์ ธาตุ อายตนะว่างเปล่า ไม่มีตัวตน เมื่อเพ่งอนัตตาต่อไปจนบรรลุมรรค ผล มีนิพพานเป็นอารมณ์ อาการอย่างนี้เรียกว่า **สุญญตนิพพาน** เป็นบุญญาธิการ เพราะแรงปัญญา

นิพพาน เมื่อว่าโดยสภาวลักษณะแล้ว มีอย่างเดียว คือ สันติลักขณะ หมายถึงสงบจากกิเลสและขันธ์ 5 ทั้งหลาย พระอรหันต์ทั้งหลาย เมื่อปรินิพพานแล้วย่อมเข้าถึงสันติสุขด้วยกันทั้งสิ้น

นิพพาน เมื่อว่าโดยปริยายแห่งเหตุแล้ว นิพพานก็มี 2 อย่าง หมายความว่า นิพพานที่ยังมีวิบากกับกรรมชรูปเหลืออยู่ และไม่เหลืออยู่

อธิบาย : พระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้แสวงหาซึ่งคุณอันยิ่งใหญ่ คือ ศีลขันธ์ สมาธิขันธ์ ปัญญาขันธ์ ผู้พ้นแล้วจากตัณหาเครื่องร้อยรัดย่อมกล่าวสภาวธรรมชนิดหนึ่งที่เข้าถึงได้มีอยู่โดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวด้วย สังขตธรรมไม่มีความตาย และก้าวล่วงไปจากขันธ์ 5 เสียได้ ไม่ถูกปรุงแต่งด้วยปัจจัย 4 อย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธรรมที่ประเสริฐสุด (อนุตรธรรม) นั้นว่า นิพพาน

สรุป เรื่องของธรรมญาณ

เมื่อชาวโลกได้ฟังคำกล่าวว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายย่อมทรงถ่ายทอด *ธรรม* หรือ *จิต* เขาก็พากันเหมาเอาว่า มีอะไรบางสิ่งซึ่งจะต้องลุถึงหรือเห็นแจ้งต่างหากไปจาก *จิต* และเพราะเหตุนั้น เขาจึงใช้ *จิต* เพื่อการแสวงหา *ธรรม* โดยไม่รู้เลยว่า *จิต*และ *ธรรม* ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาพากันแสวงหานั้น เป็นสิ่ง ๆ เดียวกัน

เมื่อพวกท่านสามารถรู้แจ้งเห็นแจ้งต่อ โพธิ *(ญาณ)* ท่านก็จะเห็นแจ้งต่อ *พุทธะ* ซึ่งมีอยู่ใน*จิต*ของท่านเองตลอดเวลา *จิต*ของท่านนั่นแหละคือ *พุทธะ* และไม่มีอะไรที่จะต้องบรรลุ จากขณะจิตหนึ่งถึงขณะจิตหนึ่งก็ไม่มีรูป (ความคิดปรุงแต่ง) จากขณะจิตหนึ่งถึงขณะจิตหนึ่งก็ไม่มีการกระทำ(กรรม)นั่นแหละ คือวิธีที่จะเป็น *พุทธะ* ละ

ท่านที่ปรารถนาที่จะเป็น *พุทธะ* ต้องเรียนว่าทำอย่างไรจึงจะเว้นจากการแสวงหาหรือการผูกพันตัวเอง ต่อสิ่งทุกสิ่งเท่านั้น เมื่อไม่มีอะไรถูกแสวงหาก็หมายความว่า *จิต* ไม่เกิด เมื่อไม่มีการยึดมั่นถือมั่นอยู่ หมายความว่า *จิต* ไม่ถูกทำลาย สิ่งซึ่งไม่เกิดและไม่ถูกทำลาย นั่นแหละคือ *พุทธะ*

วิธีการตั้งแปดหมื่นสี่พันวิธี สำหรับต่อสู้สิ่งซึ่งเป็นมายาหลอกหลวงจำนวนแปดหมื่นสี่พันอย่างนั้น เป็นเพียงคำพูดอย่างบุคลาธิษฐานเพื่อชักชวนคนให้มาสู่ *ประตูทองกลไกอัศจรรย์* (หน้า 3) นี้เท่านั้น

ตามที่จริงแล้ว ไม่มีสักอย่างเดียวที่มีอยู่จริง การสลัดทุก ๆ สิ่งออกไปเสียนั้นแหละคือ *ตัวธรรม* ผู้ซึ่งเข้าใจความจริงข้อนี้นั่นแหละคือ*พุทธะ* แต่การสลัดสิ่งที่เป็น *มายา* ทุกสิ่ง ออกไปเสียนั้นต้องไม่เหลือ *ธรรมะ* อะไรไว้ให้ยึดกันอีกจริง ๆ

การกล่าวว่า *ธรรมกาย* ที่แท้จริงของ พุทธะย่อมเหมือนกัน*ความว่าง*นั้นเป็นวิธีกล่าวอีกอย่างหนึ่ง ของการที่จะกล่าวว่า *ธรรมกาย* คือ *ความว่าง* หรือว่า*ความว่าง* คือ *ธรรมกาย*

สิ่งทั้งสองนี้ ไม่แตกต่างจากกันและกันเลย หรือนัยหนึ่งก็คือ ไม่มีความแตกต่างใด ๆ ในระหว่างสามัญสัตว์ทั้งปวง กับพระพุทธเจ้าทั้งหลายหรือระหว่างสังสารวัฏกับนิพพาน หรือระหว่างโมหะกับโพธิ เมื่อรูปบัญญัติเหล่านี้ ถูกเพิกถอนไปแล้วทั้งหมดนั่นแหละคือ *พุทธะ*

คนธรรมดาทั่วไปมองดูแต่สิ่งแวดล้อมรอบตัวเขาผู้บำเพ็ญก็มองดู *จิต* แต่ *ธรรม* ที่แท้จริงนั้น คือไม่ใส่ใจมันเลยทั้งสองอย่าง

ทำอย่างแรกง่ายพอใช้ อย่างหลังยากมาก คนทั้งหลายไม่กล้าที่จะทำความรู้สึกว่าตนไม่มีจิตของตน โดยกลัวอยู่ว่าจะตกลงไปในความว่างซึ่งปราศจากที่เกาะยึด เพราะเขาเหล่านั้นไม่รู้ว่า ความว่างนั้นไม่ได้เป็นความว่างอย่างที่เขารู้กันอยู่แต่เป็นเมืองแห่งธรรมอันแท้จริง

ธรรมชาติที่เป็นความรู้แจ้งทาง *จิต (พุทธจิต ธรรมญาณ)* นี้เป็นสิ่งที่ไม่มีการเริ่มต้น เป็นของเก่าเท่าความว่าง ไม่อยู่ใต้อำนาจของการเกิดหรือการทำลาย ไม่ตั้งอยู่ หรือไม่ไม่ตั้งอยู่ ไม่ใช่ของที่มีมลทินหรือของบริสุทธิ์ ไม่ครึกโครมหรือเงียบสงบ ไม่แก่

ไม่หนุ่ม ไม่กินเนื้อที่ ไม่มีภายใน ไม่มีภายนอก ไม่มีขนาด ไม่มีรูปร่าง ไม่มีทั้งสีหรือเสียง

สิ่งนี้ เป็นสิ่งซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้ หรือถูกแสวงหาได้ ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยปัญญาหรือความรู้ อธิบายไม่ได้ด้วยคำพูด สัมผัสไม่ได้อย่างวัตถุ หรือไม่ลุถึงได้ด้วยการประกอบบุญกุศลใด ๆ

พระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ทุกพระองค์ รวมทั้งสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้ย่อมมีส่วนในธรรมชาติของนิพพานอันใหญ่หลวงนี้ทั้งนั้น ธรรมชาติที่กล่าวนี้ คือ จิต จิต คือ *พุทธะ* และ *พุทธะ* คือ *ธรรม*

ไม่อาจใช้ *จิต* ให้แสวงหา *จิต* ใช้ *พุทธะ* ให้แสวงหา *พุทธะ* หรือใช้ *ธรรม* ให้แสวงหา *ธรรม*

พฤติกรรมทางจิตไม่ว่าชนิดไหนหมด ต้องนำเราไปสู่ความผิดพลาดทั้งนั้น มีที่ต้องทำอยู่ก็แต่เพียงการถ่อยทอด *จิต* ด้วย *จิต* เท่านั้น นี้คือทัศนะอย่างเดียวที่ต้องถือไว้

จงอย่าเพ่งเล็งไปทางภายนอก ไปยังสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทางวัตถุการเข้าใจผิดว่าสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ทางวัตถุ มีอยู่เพื่อ จิต นั้น ก็เท่ากับไปเข้าใจโจรว่าเป็นลูกของเธอ* (จากคำสอนของฮวงโป)

-จบภาคผนวก-

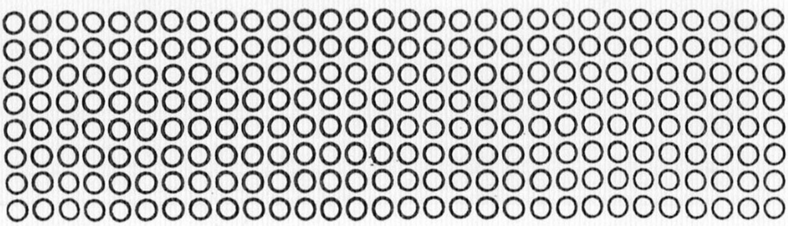
---

* มีเรื่องเล่าว่า คน ๆ หนึ่ง เข้าใจผิดโจรคนหนึ่งว่าเป็นลูกชายของตนที่หายสาบสูญไปนานแล้วต้อนรับเขาอย่างอบอุ่น เป็นเหตุให้โจรขโมยเอาทรัพย์ที่มีอยู่เกือบหมด พวกที่มอบความไว้วางใจให้กับสิ่งต่าง ๆ ของวัตถุ เป็นพวกที่ตกอยู่ในอันตรายที่ต้องสูญเสียสิ่งที่มีค่าที่สุด ว่าสิ่งทั้งหลายนั่นคือกุญแจที่จะใช้ไขปริศนาชีวิต เพื่อเปิดประตูพระนิพพาน.

ภาคผนวก

พระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

นะโม ไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่ว กิวหลั่ง ก๋วงไต๋ เล่งก๋ำ กวงซีอิมพู่สัก
(ท่อง 3 จบ กราบ 3 ครั้ง)

นะโมฮุ๊ก นะโมหวบ นะโมเจ๋ง นะโมกิวโค่ว กิวหลั่ง กวงซีอิมพู่สัก ทั้งจี้โต โอม! เกียล่อฮวดโต ๆ เกียออฮอดโต ๆ ล่อเกียฮวดโต ๆ สวาหา เทียนหล่อซิ้ง ตี่หล่อซิ้ง นั้งหลี่หลั่ง หลั่งหลี่ซิง เจ็กเฉียก-ไจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นะโม หม่อฮอ ปัวเปี๊ยกปอหล่อบิ๊ก.

พระคาถาจีนแปลเป็นไทยโดยใจความ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมกราบนมัสการแทบเบื้องพระยุคลบาทแห่งองค์พระพุทธบิดรอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งพระธรรมและพระอริยสงฆ์สาวก

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการ ต่อเจ้าแม่กวนอิมบรมโพธิสัตว์พุทธเจ้า พระผู้ทรงมีน้ำพระทัยเมตตากรุณาต่อผู้ทุกข์ยากลำบากอย่างไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีการถือชั้นวรรณะ น้ำพระทัยของพระองค์บริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ประดุจดังกระแสแห่งทิพย์

ข้าพเจ้าขอถวายอภิวาทต่อพระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์และพระอรหันต์สาวกสาวิกาทั้งหลาย เทพเจ้าบนสวรรค์ เทพเจ้าผู้รักษาแผ่นดิน ขอให้ข้าพเจ้าพ้นจากเคราะห์กรรมทั้งปวง ขอให้

ข้าพเจ้าได้ปัญญาให้ข้าพเจ้าได้โลกุตตระ ให้ได้ถึงฝั่งแห่งแดนพระอริยะด้วยเทอญ.

(เมื่อท่องมนต์นี้ครบ 50 จบ ก็ให้ขีดฆ่า 1 วงกลมทิ้ง)

อานิสงส์จากการท่องพระคาถาเจ้าแม่กวนอิม

ที่เมืองเกียเฮง มีครอบครัวสกุลโง้ว ภรรยาสกุลตั้ง ส่วนภรรยานั้นร่างกายไม่แข็งแรง มักเจ็บออด ๆ แอด ๆ อยู่เป็นนิจ ไม่มีบุตรไว้สืบสกุล จึงได้สวดมนต์ (ไต๋สือ) ไม่เว้นวัน และได้พิมพ์มนต์ที่สวดหนึ่งพันสองร้อยใบ เพื่อแจกแก่เพื่อนมนุษย์ ปรากฏว่าได้หายจากการเจ็บไข้ ต่อมาก็ได้บุตรชายคนหนึ่ง ซึ่งต่อมาภายหลังได้รับราชการได้เป็นถึงสีนั้ง (เทียบเท่ารัฐมนตรีปัจจุบัน)

ที่แมนจูเรีย นายหลือลิ้ม สกุลลี้ ได้ไปทำธุระที่เมืองกุยจิว พอเรือไปถึงปากอ่าว เกิดมีพายุขึ้น น้ำก็เชี่ยวกราก เรือกำลังจะล่ม ทันใดนั้น เขาก็ได้อธิษฐานต่อองค์เจ้าแม่กวนอิมว่า ถ้าหากปลอดภัย จะพิมพ์มนต์ ไต๋สือ หนึ่งพันสองร้อยใบเพื่อแจก พออธิษฐานจบลง ปรากฏว่า พายุสงบลงน้ำก็นิ่ง เรือจึงไปได้อย่างสะดวกและปลอดภัย

ที่นครปักกิ่ง นายเสี่ยงง้วน สกุลเฮ้ง ได้ไปสอบหลายครั้ง ก็สอบไม่ได้ ก็ฝันถึงเจ้าแม่กวนอิมมาบอกว่า ที่จริงแล้ว เรื่องการสอบนั้น เขาไม่มีโอกาสได้เลย แต่ระยะอันใกล้นี้ ได้เห็นนายเสี่ยงง้วน

มีความศรัทธาท่องคาถา ไต๋สือ และนับถืออย่างจริงใจ พระองค์ก็ช่วยให้สอบได้ พอนายเลี่ยงง้วนตื่นขึ้น ก็ได้พิมพ์คาถานั้น 1,200 ใบ เพื่อแจก ซึ่งปรากฏว่าเขาสอบได้สมความปรารถนา

ที่มณฑลซานตุง นางย่งคง สกุลจิว ถูกควบคุมตัวเพราะมีคดีอยู่ ก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมสอนให้ท่องคาถาไต๋สือ ก็จะสะเดาะเคราะห์ได้ เขาจึงท่องคาถานี้ 12,000 จบ ต่อมาผลปรากฏว่าเขาได้รับความอิสระ

ที่อำเภอไต้เฮง มีหญิงกตัญญูผู้หนึ่ง สกุลลี้ พ่อป่วยอาการหนัก หล่อนก็อธิษฐานท่องคาถา ไต๋สือนี้ 12,000 จบ และพิมพ์ 1,200 ใบ เพื่อแจก พ่อก็หายป่วยดังปลิดทิ้ง

ที่นครปักกิ่ง นายสี่สัง สกุลเล้า ภรรยาสกุลขิง อายุ 40 ปี ไม่มีบุตร ได้ท่องคาถา ไต๋สือนี้ 12,000 จบ และพิมพ์ 1,200 ใบ แจกด้วย ต่อมาก็ได้บุตรชาย 1 คน

ที่มณฑลฮุยจิว นายง้วน สกุลโค้ว มีความลำบากยากจนแสนเข็ญ จะกระโดดน้ำตาย ทันใดนั้นก็ได้เห็นคนแก่คนหนึ่ง ซึ่งเขาได้บอกให้ท่องคาถาของเจ้าแม่กวนอิม ฟ้าเบื้องบนก็จะดลบันดาลคุ้มครอง แล้วคนแก่ผู้นั้นก็ล้วงเข้าไปในเสื้อหยิบคาถาไต๋สือ ให้ นายง้วนก็ทำตามมิหยุดหย่อน ภายหลังเขาก็กลายเป็นเศรษฐี

ที่มณฑลเหอหนัง นายย่งซุน สกุลเฮ้ง ตอนหนุ่มได้ป่วยเป็นโรค ซึ่งอาการหนักคิดว่าต้องตายอย่างแน่นอน จึงได้ท่องคาถา

ไต๋สือ และได้พิมพ์แจกด้วย ซึ่งปรากฏว่ามีอายุยืนถึง 90 ปี

ที่มณฑลจิกกัง นายตั่งเกา สกุลกู่ มีความอดอยากยากจน และคืนหนึ่งก็ได้ฝันเห็นเจ้าแม่กวนอิมได้มาหาและมือถือคาถา ไต๋สือ พอลืมตาตื่นขึ้น ก็ได้อธิษฐานและท่องคาถา 12,000 จบ และพิมพ์รูปเจ้าแม่กวนอิม 1,200 รูปแจก จากนั้นก็ค่อย ๆ ดี และสมปรารถนาทุกอย่าง

ที่มณฑลเล่งปอมีหญิงสกุลยู้ อายุ 28 ปี เป็นโรคผิวหนังเน่าเปื่อยตามร่างกาย ได้หาหมอและถามเจ้าหลายแห่ง อาการก็ไม่ทุเลา ภายหลังมีคนแก่มาแนะนำให้ท่อง และพิมพ์คาถาเพื่อแจกแล้วโรคจะหาย ดังนั้นหล่อนก็ได้อธิษฐาน หลังจากนั้นไม่นานนัก ก็ได้หายจากโรคผิวหนัง นี่คือบารมีเจ้าแม่กวนอิมไต๋สือ ภายหลังก็มีบุตรชายสองหญิงหนึ่ง มีความเฉลียวฉลาดน่ารักมาก

ที่อำเภอกิงกุ่ย นายซีฮวด สกุลเตียว เป็นโรคปวดศีรษะ กินไม่ได้นอนไม่หลับ และอยู่ในขั้นอันตราย แพทย์ทั้งหลายไม่สามารถรักษาได้ คนในครอบครัวเป็นห่วงมาก ก็พอดีมีเพื่อนแนะนำให้ท่องคาถา ไต๋สือ 12,000 จบ และพิมพ์แจก 1,200 ใบด้วย พออธิษฐานเสร็จก็ค่อยยังชั่ว จากนั้นก็หายขาด และไม่ปรากฏว่าปวดศีรษะอีกเลย

ที่อำเภอฝูงฟ้า หญิงสกุลตั้ง อายุ 30 ปี ไม่มีบุตร การค้าก็ซบเซา ทั้งสามีและภรรยามีความกลุ้มอกกลุ้มใจมาก ต่อมามีญาติสกุลมาเยี่ยมที่บ้าน ได้เอ่ยคาถา ไต๋สือ ว่าถ้าขออะไรก็

สมปรารถนา เมื่อทั้งสองฟังดังนั้น ก็ยินดีทำตาม จนบัดนี้มีทั้งบุตรและเงินสมความปรารถนา

คุณศิรินันท์ ดีธนสุวรรณ ได้หายจากโรคไส้ติ่งอักเสบโดยการผ่าตัดหายเป็นปรกติแล้ว พร้อมด้วยโรคปวดหัวข้างเดียวและโรคต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้มีแต่ความสุขสมบูรณ์ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ แล้ว

นางเซาะจู แซ่เอี้ย อยู่บ้านเลขที่ 95/27 สี่แยกหลักสี่ ถนนแจ้งวัฒนะ ดอนเมือง กรุงเทพฯ ขาเดินไม่ได้เป็นอัมพาต ได้ท่องคาถา ไต๋สือ ขอเจ้าแม่กวนอิมเป็นเวลา 2 เดือน จึงหายเป็นปรกติและพิมพ์แจก 1,200 ใบ

และยังมีอีกมากที่ไม่ได้ลงให้ท่านทราบ ทั้งนี้รวมทั้งกรุงเทพมหานครด้วย

ถ้าบุคคลใดมีความตั้งใจแน่วแน่ในการท่องคาถา ไต๋สือ และทำตามคำแนะนำก็จะได้ผลตอบแทนอันงดงาม

มหากรุณาธารณีสูตร 大悲咒

“โชย ชิ่ว โชย งั่ง บ่อ ไหง ไต่ ปุย ซิม ทอ ลอ นี จิ่ว” 3 จบ

“ปึง ซือ ออ นี ทอ ยู ไล้” 3 จบ

● นำ มอ ฮอ ลา ตัน นอ ตอ ลา เหย่ เย ● นำ มอ ออ ลี เย ● ผ่อ ลู กิด ตี ซอ ปอ ลา เย ● ผู่ ที สัด ตอ พอ เย ● หม่อ ฮอ สัด ตอ พอ เย ● หม่อ ฮอ เกีย ลู นี เกีย เย งัน ● สัด พัน ลา ฮัว อี ● ซู ตัน นอ ตัน เซ ● นำ มอ สิด กิด ลี ตอ อี หม่ง ออ ลี เย ● ผ่อ ลู กิด ตี สิด ฮู ลา เลง ถ่อ พอ ● นำ มอ นอ ลา กิน ซี ● ซี ลี หม่อ ฮอ พัน ตอ ซา เม ● สะ พอ ออ ทอ เตา ซี พง ● ออ ซี เย็น ● สะ พอ สะ ตอ นอ มอ พอ สะ ตอ ● นอ มอ พอ เค ● มอ ฮัว เตอ เตา ● ตัน จิต ทอ งัน ● ออ พอ ลู ซี ● ลู เกีย ตี ● เกีย ลอ ตี ● อี ซี ลี ● หม่อ ฮอ ผู่ ที สัด ตอ ● สัด พอ สัด พอ ● มอ ลา มอ ลา ● มอ ซี มอ ซี ลี ทอ ยิน ● กี ลู กี ลู กิด มง ● ตู ลู ตู ลู ฟา เซ เย ตี ● หม่อ ฮอ ฮัว เซ เย ตี ● ทอ ลา ทอ ลา ● ตี ลี นี ● สิด ฮู ลา เย ● เจ ลา เจ ลา ● มอ มอ ฮัว มอ ลา หมก ตี ลี ● อี ซี อี ซี ● สิด นอ สิด นอ ● ออ ลา ซัน ฮู ลา เซ ลี ● ฮัว ซอ ฮัว ซัน ● ฮู ลา เซ เย ● ฮู ลู ฮู ลู มอ ลา ● ฮู ลู ฮู ลู ซี ลี ● ซอ ลา ซอ ลา ● สิด ลี สิด ลี ● ซู ลู ซู ลู ● ผู่ ถี่ เย

ผู่ ถี่ เย ● ผู่ ถ่อ เย ผู่ ถ่อ เย ● มี ตี ลี เย ● นอ ลา กิน ซี ● ตี ลี สิด นี นอ ● ผ่อ เย มอ นอ ● ซอ ผ่อ ฮอ ● สิด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● หม่อ ฮอ สิด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● สิด ทอ ยี อี ● สิด พัน ลา เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● นอ ลา กิน ซี ● ซอ ผ่อ ฮอ ● มอ ลา นอ ลา ● ซอ ผ่อ ฮอ ● สิด ลา เซง ออ หมก เค เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● ซอ ผ่อ หม่อ ฮอ ออ สิด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● เจ กิด ลา ออ สิด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● ปอ ทอ มอ กิด สิด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● นอ ลา กิน ซี ● พัน เค ลา เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● มอ พอ ลี เซง กิด ลา เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● นำ มอ ห่อ ลา ตัน นอ ตอ ลา เย เย ● นำ มอ ออ ลี เย ● ผ่อ ลู กิต ตี ● ซอ พัน ลา เย ● ซอ ผ่อ ฮอ ● งัน สิด ติน ตู ● มัน ตอ ลา ● ปัด ถ่อ เย ● ซอ ผ่อ ฮอ

คาถาปล่อยสัตว์

恭錄呂純陽祖師乩賜

放生神咒

เทียนจาจา　　　ตี่จาจา　　　ล้อหมั่นเปลี่ยนเซ้งฮกแกซา

天吒吒　地吒吒　　羅網變成佛袈裟

ซัวทังเจี้ยวซิ่วกุยเซ้าฮัวก　　　จุ้ยตังฮื้อบีจิ้งกุยซา

山中鳥獸歸巢穴　　水中魚鼈盡歸沙

เจ็กเฉียกคุงทั้งกุ่ยเจ็งโถว　　　เยิยกอู้เจ็กไก้เจ้าปลุกทุด

一切昆蟲歸淨土　　若有一個走不脫

ซัวชิ้นจุ้ยเจี่ยงไล้กีวทา　　　นานเตาหลี　　　เตาหลี

山神水將來救宅　　唵兜唎　兜唎

โมโอเตาหลีเตาตอหลี　　　ซาพอโอ

摩訶兜唎兜哆唎　　娑婆訶

（此放生神咒、在放生前唸誦七篇）

迴向：願於此功德

迴向一切生靈　早得解脫

พระคาถาชินบัญชร
สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังษี)

ตั้งนะโม ๓ จบ

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ธะนะกาโมละเภธะนัง
อัตถิกาเยกายะญายะ เทวานังปิยะตังสุตตะวา
อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทธายะ

ชะยาสะนาคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.
ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา.
สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.
หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.
ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุโล
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก.
เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว.
กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเนนิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร.
ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ตีละกา มะมะ.
เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเต เชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา.

ระตะนัง ปุระโต อาสิ
ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ
วาเม อังคุลิมาละกัง.
ขันธะโมระปะริตตัญจะ
อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ
เสสา ปาการะสัณฐิตา.
ชินนานา วะระสังยุตตา
สัตตะปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา
พาหิรัชฌัตตุปัททะวา.
อะเสสา วินะยัง ยันตุ
อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ
สะทา สัมพุทธะปัญชะเร.
ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ
วิหะรันตัง มะหีตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ
เต มะหาปุริสาสะภา.

อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ.

ข่าวดีสำหรับผู้ป่วยโรคกระเพาะเรื้อรัง

เนื่องด้วยทางกุศลธรรมมูลนิธิได้ตำรายารักษาโรคกระเพาะ จากผู้มีอาวุโสที่เปี่ยมด้วยจิตเมตตาท่านหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว

ตำรายารักษาโรคกระเพาะนี้ประกอบด้วยสมุนไพรที่สามารถหาได้ในเมืองไทย เช่น มะกรูด มะขาม ไพล พริกไทย เกลือเป็นต้น สมุนไพรเหล่านี้ เมื่อผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้องแล้ว จะเป็นตัวยาที่รักษาผู้ป่วยโรคกระเพาะได้สามสิบกว่าปีมานี้ มีผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะเรื้อรังมานานจำนวนมาก ได้รับประทานยาขนานนี้แล้ว ต่างก็หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง และเขามีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขกับการทำงาน และสร้างความผาสุกแก่ครอบครัวได้ มีกรรมการคนหนึ่งในกุศลธรรมมูลนิธิได้นำยาขนานนี้ไปให้สมาชิกโรงเจแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซียเพื่อแจกจ่ายแก่ผู้ป่วยโรคกระเพาะ และก็สามารถรักษาผู้ป่วยหลายสิบรายหายเป็นปลิดทิ้งเช่นกัน จนคนในโรงเจมาเลเซียต้องมาขอสูตร และกรรมวิธีของยาขนานนี้เพื่อผลิตขึ้นเผยแพร่แก่ผู้ป่วยต่อไป

ข้าพเจ้าขอกราบเรียนบอกข่าวดีแก่ผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะว่า หากท่านได้ป่วยเป็นโรคนี้มาเป็นเวลานาน และเคยไปหาแพทย์รับการรักษามาแล้ว แต่ยังไม่สามารถจะหายขาดจากโรคนี้ได้ ขอได้โปรดติดต่อได้ที่

กุศลธรรมมูลนิธิ

125 ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12 (ซอยทวีสิทธิ์)

เขตยานนาวา

กทม. 10120

โทร : 212-3644 เวลา 08.30 น. - 17.00 น. ทุกวัน

ทางมูลนิธิยินดีมอบยานี้ให้โดยไม่คิดมูลค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าขอภาวนาให้ผู้ป่วยจงหายขาดจากโรคทรมานนี้ในเร็ววัน และมีสุขภาพที่แข็งแรงเพื่อทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติต่อไปได้

ขออานิสงส์จากกุศลกรรมครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งให้วิญญาณของเจ้าของตำรานี้ จงมีความสุขยิ่ง ๆ ในสัมปรายภพด้วยเทอญ

จากผู้แจ้งข่าว

นายสุเทพ มานีเวศม์

23 พฤศจิกายน 2538

ยาสมานจิตของพระอาจารย์ไร้ขอบเขต (อู่จี้)

มีความอดกลั้น	1 ชิ้น
มีจิตเมตตา กรุณา	1 ชิ้น
มีความอ่อนน้อม ถ่อมตน	$\frac{1}{2}$ ตำลึง
มีเหตุผล	3 ขีด
มีสัจจะ	ขาดไม่ได้
มีความยุติธรรม	1 ชิ้น
มีความกตัญญู	10 ส่วน
มีความซื่อสัตย์	1 อัน
สร้างผลบุญและกุศล	มีเต็มที่
ให้ความสะดวก	ไม่จำกัดจำนวน

อาจารย์กล่าวไว้ว่า *"ผู้ใดก็ตาม หากต้องการปกครองประเทศให้เจริญรุ่งเรือง มีครอบครัวที่สุขสันต์ หรือจะบำเพ็ญธรรมให้บรรลุผล ควรรับประทานยาสมานจิต ซึ่งประกอบด้วยตัวยา 10 อย่างข้างต้น จึงจะเกิดผล"*

"ยาขนานนี้เหมาะกับฟ้าดิน ถ้ารับประทานบ่อย ๆ ไม่ต้องพึ่งพาแพทย์ใด ๆ ขอให้อุบาสก อุบาสิกา ทุกผู้นามจงอย่าได้รีรอสงสัย"

วิธีใช้

ใช้จิตว่างฝัด ไม่รีบร้อน ไม่โมหะ ให้อารมณ์ลดลง 30% บดให้ละเอียดจนเป็นผงในกะละมังยุติธรรม และควรไตร่ตรอง 3 ครั้ง ใช้น้ำผึ้งปั้นเป็นลูกกลอน รับประทานวันละ 3 ครั้ง เวลาใดก็ได้ แต่ต้องทานด้วยอารมณ์เยือกเย็น ถ้ารับประทานประจำ ร่างกายจะแข็งแรงสมบูรณ์

ข้อห้าม

อย่าพูดอย่างทำอย่าง อย่าเป็นคนเห็นแก่ตัว อย่าลอบกัดคนข้างหลัง อย่ามีจิตปองร้าย อย่าแอบแฝงแผนชั่ว อย่ายุยงปอปั้น อย่ากุเรื่องให้วุ่นวาย (อย่าปั้นน้ำเป็นตัว) เจ็ดข้อข้างต้น ควรรีบละทิ้ง

อานิสงส์

ยา 10 อย่างนี้ ถ้าใช้ทั้งหมด จะอายุมั่นขวัญยืน บรรลุพระโพธิสัตว์ ถ้าใช้แค่ 4-5 อย่าง ก็สามารถลดโทษเพิ่มอายุ หากไม่ใช้สักอย่าง จะประสบเคราะห์กรรม ถึงแม้จะมีแพทย์เทวา ก็ยากที่จะเยียวยาได้

รายชื่อผู้ร่วมพิมพ์หนังสือธรรมญาณ

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ลาดพร้าว 26)	15,000 บาท
พุทธสถานเทียนจงฐาน	15,000 บาท
พุทธสถานไท้อิม	7,500 บาท
คุณมุณี โศภิตสกล	5,000 บาท
คุณวาสนา ลิ้มปัญญาเลิศ	2,000 บาท
คุณดารินทน์ - คุณฐิติขา - คุณดุจดาว - คุณฉัตรชัย ลาภสมบัติศิริ	2,000 บาท
คุณสมพร แซ่กี่	1,500 บาท
คุณวิภารัตน์ - ด.ช. วีระ - คุณสมชาย - คุณสมบัติ จิระกาญจนากิจ คุณบูเคี้ยม แซ่เตี๋ยว - คุณหมุ่ยซัง แซ่เตี๋ยว พร้อมกับสร้างคาถาพระโพธิสัตว์กวนอิม 1,200 แผ่น อ. บางแสน จ. ชลบุรี	1,200 บาท
คุณมนตรา เตียวณบรรจง อ. หล่มสัก จ. เพชรบูรณ์	1,200 บาท
คุณเดชา ลิ้มปัญญาเลิศ	1,000 บาท
คุณทวี ชีพอุดมวิทย์	1,000 บาท
คุณเฮง - คุณสุกัญญา ผาชุมสม	1,000 บาท
ญาติของคุณเฮง - คุณสุกัญญา ผาชุมสม	1,000 บาท
พระภิกษุเสี่ยไล้ จ. ชลบุรี	1,000 บาท
คุณยิงทง แซ่แต้ และครอบครัว	1,000 บาท
คุณทวี - คุณอนงค์ ผลดีเยี่ยม และครอบครัว	1,000 บาท
คุณจรูญ ชูกลิ่นหอม	1,000 บาท
คุณอุเทน อุทัยสาง ผ่านคุณปกรณ์ (ฮ่งเซ้ง)	1,000 บาท
คุณประวิทย์ - คุณปราณี มาสกุลรัตน์	1,000 บาท

คุณรัตนา มาสกุลรัตน์ อุทิศส่วนกุศลให้
นายสมาน สุทธิเรืองวงศ์ 1,000 บาท
คุณฐิติรัตน์ เลาหรุ่งพิสิฏ 900 บาท
คุณวิกรานต์ วรรณเมธากุล ชลบุรี 690 บาท
คุณอภินันท์ แซ่กิม จ. มุกดาหาร 600 บาท
คุณพรดี ตันประสิทธิ์วัฒน์ 500 บาท
คุณเงิ้งลั้ง แซ่โค้ว 500 บาท
คุณจงวิลาส จูทะมงคล อ. เบตง ยะลา 500 บาท
คุณวิภาวรรณ ธนะสารสมบูรณ์ อ. ด่านช้าง จ. สุพรรณบุรี 500 บาท
คุณมลไพพรรณ ชีวานีรัติกล 500 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 500 บาท
คุณวรรณภา เติมตระกูลลักษณ์ หนองคาย 500 บาท
คุณปรมาณู - คุณสมคิด แย้มบุญชู 500 บาท
คุณวราภรณ์ - ด.ญ. จุฑาวรรณ ทรงสถิตย์ 500 บาท
คุณจินตนา ศิลป์เสวีคุณ และบุตรธิดา 500 บาท
คุณสงวนพงศ์ เอื้อคารวะ และคุณลัดดา เลิศประกิต 500 บาท
คุณเริงชัย ตันตยานนท์กุล และครอบครัว 500 บาท
คุณทิพย์วัลย์ จินดาวงษ์ จ. นครศรีธรรมราช 450 บาท
คุณรัตนศักดิ์ - คุณมาลี สิงห์โต, คุณพจนา ถาวร
และคุณชิต ชูสกุล 310 บาท
คุณคำน้อย บุญธนากร จ. เชียงใหม่ 300 บาท
ผู้มีจิตศรัทธา 300 บาท
คุณวันทอง วังดะฮาด อ. วารินทร์ จ. อุบลราชธานี 300 บาท

คุณเสาวนีย์ สวัสดี อ. บ้านหมี่ จ. ลพบุรี 250 บาท

คุณพรกนก ประไพกรเกียรติ
อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร (AST) 200 บาท

คุณพรกนก ประไพกรเกียรติ
อุทิศให้นางสัมฤกษ์ หอมหวาน 200 บาท

คุณสุนันท์ แสงสมชัยพิพัฒน์ จ. บุรีรัมย์ 200 บาท

คุณสุทธินันท์ อัคสินธองกูร 200 บาท

คุณยุพิน วิญญูสุนทร 200 บาท

คุณอังคณา วรกานนท์ อ. ตะพานหิน จ. พิจิตร 200 บาท

อ. ไพริน เพ็ญประทุม อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อจรูญ และ
คุณแม่สุทิน เพ็ญประทุม 200 บาท

คุณอภิชาติ เกตุศรีณรงค์ อุทิศส่วนกุศล
ให้นางกิมงิ้น แซ่แต้ 200 บาท

คุณวีระ แซ่แต้ 200 บาท

คุณเผชิญ เบ็ญบุลย์ 200 บาท

คุณวิโรจน์ - คุณสมพร - ด.ญ. รัชนีกร - ด.ญ. ทัศน์วรรณ -
ด.ช. พงศธร สุขกุล อุทิศส่วนกุศลให้บิดา
นายอุ่นเซี้ยม แซ่กอ - นางหนู แซ่กอ,
คะน้า สุขกุล 200 บาท

ด.ช. ธีรพัฒน์, ด.ญ. ปรางทิพย์ เปรมวิจักษณ์โชติ 200 บาท

คุณภุชงค์ พรหมอยู่ จ. ระยอง 200 บาท

คุณสุทธิชัย ปึงทมวัฒนากูล และครอบครัว 方士民 200 บาท

คุณศิวพร นุชวงศ์ 130 บาท

คุณเมธาวี เกิดมงคล จ. เชียงใหม่	105 บาท
คุณรัศมี เลิศล้ำอำไพ	100 บาท
คุณเกษร สอนอ่อน จ. สุโขทัย	100 บาท
คุณอำพร ไคร้ยะ จ. สุโขทัย	100 บาท
คุณรัตนา เพ็ชรกุล	100 บาท
คุณนาตยา จงลื่นโชค	100 บาท
คุณสมเพียร ภูสังข์ อ. สามพราน	100 บาท
คุณน้ำทิพย์ อดิพงศ์เสถียร	100 บาท
คุณสุเทพ โคตรทุม อ. โกสุมพิสัย จ. มหาสารคาม	100 บาท
คุณอ้อย โชติแสงสังข์ อุทิศส่วนกุศลให้ยายเล็ก จันประภา	100 บาท
คุณเสมอ แซ่เฮ้ง และครอบครัว	100 บาท
คุณยงยุทธ ชัยรุ่งอนันต์	100 บาท
คุณอวยพร อินแปลง จ. เชียงราย	100 บาท
คุณนฤมล เอี่ยมสำอางค์ (ปลา) นนทบุรี	100 บาท
คุณนักรบ ม่วงมิตร จ. ชุมแพ จ. ขอนแก่น	100 บาท
คุณสาทิต - คุณรำพึง ศรีสวัสดี และครอบครัว	100 บาท
คุณวรรณา มานีเวศม์ ขออุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อมากองตัด คุณแม่เหลี่ยงหยี, คุณแม่ถ่ำหมุ่ยซ้ำ, หลานชายนายศักดิ์ชัย เลิศศิวาพร นายเขียว นายน้อม กระต่าย งู หนู แม่ไก่ ลูกไก่	100 บาท
คุณลภนชัย ตันติชินรักษ์	99 บาท
คุณทอง กุมแก้ว อุดรธานี	96 บาท
คุณเปี่ยมลาภ ตัณนโยภาส จ. ยะลา	80 บาท

คุณพุทธชาติ ฉัตรทอง อ. แม่ริม จ. เชียงใหม่	50	บาท
คุณแกะ	50	บาท
ส.ณ. อนิรุทธิ์ เล็กศรี	34	บาท
คุณชาวร บุตรหมัน	20	บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	20	บาท

บริจาคผ่านคุณสมหมาย ก่อกิจวิริยะกุล

บริษัท P.P.T. พรหมประทาน การไฟฟ้า	1,000	บาท
คุณศรีกุน - คุณสายใจ แซ่ล้อ	1,000	บาท
คุณธาตรี ทีฆธาพงศ์	500	บาท
ครอบครัว เกษศรีรุ่งเรือง (เจ๊ตังกวย)	500	บาท
คุณอัมพร การะเกษ	500	บาท
คุณพรชนก จิตสมใจนึก	200	บาท
คุณยุพา เชื้อสายดิษฐ	200	บาท
ร้านเพื่อนหญิง (ตลาดวัดแขกสีลม)	200	บาท
คุณมัณฑนา รักการดี	200	บาท
คุณสมศรี ทิพย์ภิบาล	200	บาท
คุณยุภา แซ่โง้ว	200	บาท
คุณพเยาว์ แซ่ตั้ง	100	บาท
คุณลัดดา เดือนกว้าง	100	บาท
คุณสุรีรัตน์ เดือนกว้าง	100	บาท
คุณมณฑา แซ่ตัน	100	บาท
คุณทวีพร ครูแพทย์	100	บาท
คุณขนิษฐา พรรณวรรณ	100	บาท

คุณพินิจ - คุณเล็ก ทัตตะรุจิ	100 บาท
คุณชุติพร อรอมรรัตน์	100 บาท
คุณเล็ก กลิ่นหอม	100 บาท
คุณจินดา ใจนักรบ	100 บาท
คุณจินตนา รักการดี	100 บาท
คุณแม่กี้ แซ่ห่าน	100 บาท
คุณอนันต์ - คุณรัตมณี กุลกิติรังษี	100 บาท
คุณสุนี กุลกิติรังษี	100 บาท
คุณคริตยา โพธิพิมล	100 บาท
คุณอยู่ - คุณซิม รุ่งอรุณสกุลกิจ	100 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100 บาท
คุณแม่เซียม แซ่อุ้ย	50 บาท
คุณฮุยง้อ แซ่ตั้ง	50 บาท
คุณยายไน้ รักการดี	20 บาท
คุณนิตินัย ใจนักรบ	20 บาท
คุณวรรณพร ใจนักรบ	20 บาท
คุณลำดวน คงคาชาติ	20 บาท

บริจาคผ่านคุณชูชาติ สมบูรณ์วรกิจ

คุณอรทิพย์ ก่อเกิด	1,500 บาท
คุณทินทิรา ธนะกรศุภเลิศ	750 บาท
ด.ญ. นริศา ลาภสมบัติศิริ	600 บาท
คุณชูชาติ สมบูรณ์วรกิจ (ตั้งช่างฮัว)	200 บาท
คุณเซียเกี่ยง แซ่ปึง	200 บาท
คุณกิมหลี แซ่ปึง	200 บาท

บริจาคผ่านคุณวรพงศ์ แก้วประพาสกุล

คุณวรพงศ์ แก้วประพาสกุล	200 บาท
คุณรสลิน นันทพูลสิน	200 บาท
คุณทรงวิทย์ แก้วประพาสกุล	100 บาท
คุณทรงวุฒิ แก้วประพาสกุล	100 บาท

บริจาคผ่านคุณวีณา เลาหไพบูลย์

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	200 บาท
คุณนฤมล - คุณมนชิด - คุณภูวดล ฟองสมุทร	200 บาท
คุณจรรยา วิทยามารค	100 บาท
คุณวันทนา - คุณลักษณ์ ธรรมกิติคุณ	100 บาท
คุณชิดชนก ธรรมกิติคุณ	100 บาท
คุณมังกร แซ่โค้ว	100 บาท
คุณวีณา เลาหไพบูลย์	100 บาท

บริจาคผ่านคุณอิศรา อริยะแจ่มเลิศ

คุณอิศรา อริยะแจ่มเลิศ และลูก ๆ	100 บาท
คุณกิมปก แซ่อึ้ง	100 บาท
คุณปราณี ศิริพงศ์อำไพ	100 บาท
คุณเดชา ถิรมงคลชัย	100 บาท
คุณวรรณี ถิรมงคลชัย	100 บาท
คุณศักดิ์สิทธิ์ เจนดิษฐการ	100 บาท
คุณเพ็ญนี และลูก ๆ	100 บาท
คุณวิชัย - คุณอมร ศิริพงศ์อำไพ และลูก ๆ	100 บาท
คุณสมชาย ศิริพงศ์อำไพ	50 บาท
คุณวาสินี ศิริพงศ์อำไพ	50 บาท
คุณบอย วุลวุฒิดำรงชัย	40 บาท

บริจาคผ่านคุณวีณา (โอ) ธโนภาสสกุล

คุณวีระสม - คุณเพลิน และครอบครัว	100 บาท
คุณพรชัย - คุณวีณา (โอ) ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณเอื้อมพร ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณกนกพร ธโนภาสสกุล	100 บาท
คุณพงศ์กร ธโนภาสสกุล	100 บาท

ผลบุญจากการสร้างหนังสือเล่มนี้ขออุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรของโอ และขออโหสิกรรมด้วย และขอให้ข้าพเจ้า (โอ) หายจากเจ็บไข้ได้ป่วย มีสุขภาพแข็งแรง

บริจาคผ่านคุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน

คุณเมฆินทร์ เตชวรรณสิทธิ์	500 บาท
ลูกหลานครอบครัว วิภาวกิจ ขออุทิศส่วนกุศลให้ คุณพ่อเลี่ยงซิก แซ่ก๊วย	500 บาท
คุณนิยม พงศ์สุวรรณ	500 บาท
คุณมณีรัตน์ เจียระวรพจน์	500 บาท
คุณสงวน ลาบบรรเทา	500 บาท
คุณวิรุฬห์ - คุณสุภาพร เรืองเดชมงคล	300 บาท
คุณธีรพล - คุณบุญนำ เรืองเดชมงคล และบุตรธิดา	300 บาท
คุณคลัง - คุณงามจิตต์ - คุณศุภมาศ - คุณปิยะฉัตร - คุณเถลิง รุ่งเจริญรวยยิ่ง	300 บาท
คุณนุชสรา ศิริวิสุทธิวงศ์ (ธนาคารนครหลวงไทย)	200 บาท
คุณพ่อฮวย แซ่เล้า - คุณอรอนงค์ เลขวิจิตเลศ อุทิศให้คุณแม่เง็กเฮียง แซ่อึ้ง	200 ลาท
คุณไพรัตน์ - คุณอรัญญา บูรณะชาติ	200 บาท

คุณเง็ก	200 บาท
คุณโปะหน่ำ แซ่ลิ้ม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร (ผ่านคุณวารีรัตน์)	150 บาท
คุณวิภา ผลใหญ่	100 บาท
คุณศิริพร ศักดิ์ศิริ	100 บาท
คุณเท่งหลี - คุณเฮียะ แซ่ก้วย	100 บาท
คุณธีรวัฒน์ - คุณลัดดา - คุณเสวนีย์ ตั้งวัตนะกุล	100 บาท
คุณพ่อเต็กฮ้อ - คุณแม่เต็กฮั้ว แซ่ตั้ง	100 บาท
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน และบุตรธิดา	100 บาท
คุณอรดี เปรี่ยนจันทร์	100 บาท
คุณวิภา สุนิศารัตน์	100 บาท
คุณเจือ - คุณสุจิตรา ภวสันต์และครอบครัว	100 บาท
คุณวัยวุฒ - คุณศุภลักษณ์ พูนลาภเพิ่มพูน และบุตรธิดา	100 บาท
คุณอนุวัตร - คุณสุดจิต ศวัสตนานนท์ และครอบครัว	100 บาท
คุณพงศธร เรืองเดชมงคล	100 บาท
คุณอรุณรัตน์ โชครัตนพงศ์	100 บาท
คุณวิมล ศิริศักดิ์โสภิต และครอบครัว	50 บาท
คุณสุทธิพงษ์-คุณอัคณา เหรียญวัจนะวงศ์ และครอบครัว	500 บาท
คุณอนันต์-คุณคมสัน-คุณโกวิท-คุณผุสบา อุทัยเศรษฐวัฒน์ คุณไพศาล-คุณผุสดี เด่นรัศมีเทพ และบุตร อุทิศส่วนกุศลให้คุณซิ้วลั้ง อุทัยเศรษฐวัฒน์	500 บาท
คุณพรศักดิ์-คุณรัชฎาพร-ด.ญ. ตรีประดับ อุทัยเศรษฐวัฒน์	300 บาท

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่าน ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ ย่า ตา ยาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดา มารดา ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวรทุกภพทุกชาติ สัมภเวสี เพื่อนร่วมโลกที่เกิดอุบัติเหตุจนเสียชีวิต และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ ท่านที่มีสุข จงมีความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป และภาวนาของทุกท่านหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดโดยจริงที่สุด

รายการชื่อหนังสือที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

	ค่าส่งเล่มละ	
ชุด ท.พ. บัญชา ศิริไกร		
1 เที่ยวเมืองนรก	”	6 บาท
2 เที่ยวเมืองสวรรค์	”	6 บาท
3 วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	”	6 บาท
4 เส้นทางอริยะ	”	6 บาท
5 ประวัติพระอรหันต์จี้กง	”	4 บาท
6 ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	”	4 บาท
7 บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	”	4 บาท
8 ธรรมญาณ	”	4 บาท
ชุด ช. วัฒนา		
9 บันทึกท่องนรกภูมิ	”	6 บาท
10 แสงสว่างแห่งชีวิต	”	4 บาท
ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท. เลียงพิบูลย์		
11-14 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1, 2, 3, 4	”	6 บาท
ชุด ทองทิว สุวรรณทัต		
15-21 วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1 - 7	”	4 บาท
ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล		
22 เล่ม 1 ท่องอเวจี	”	4 บาท
23 เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	”	4 บาท
24 เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	”	4 บาท
25 เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	”	4 บาท

ค่าส่งเล่มละ

26 เล่ม 5 โอวาทเทวา 1 ” 4 บาท

27 เล่ม 6 พระโอวาท-เซียมซีเจ้าแม่กวนอิม ” 4 บาท

28 เล่ม 7 โอวาทเทวา 2 ” 4 บาท

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

29 อภินิหารโปรดชาวโลก ” 4 บาท

30 กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม

(ท.พ. บัญชา ศิริไกร แปล) ” 4 บาท

ชุด สิริเทพ เทวาพร

31 เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1 ” 4 บาท

32 เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก ” 4 บาท

33 เล่ม 3 พระสูตรพ้นเคราะห์ภัย ” 4 บาท

34 เล่ม 4 คัมภีร์ละกามเล่ม 2 ” 4 บาท

ชุด นิมิตพิศวง ของคุณไพศาล แสนไชย

35 เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว ” 4 บาท

36 เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง ” 4 บาท

37 เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ ” 4 บาท

38 เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า ” 4 บาท

39 เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน ” 4 บาท

40 เล่ม 6 โยนกนคร ” 4 บาท

41 เล่ม 7 พระธาตุกล่องข้าวน้อย และศึกบางระจัน ” 4 บาท

42 เล่ม 8 พระเจ้าตนหลวง:พระธาตุศรีสองรัก:หลวงพ่อโสธร ” 4 บาท

ค่าส่งเล่มละ

43 เล่ม 9 พระธาตุหริภุญชัย " 4 บาท

44-46 ชุดผลบุญผลกรรม เล่ม 1-3 " 4 บาท

47 ธรรมะจากต้นไม้ของหลวงปู่ชา สุภัทโท " 4 บาท

48 หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล " 4 บาท

49 คำสารภาพของวิญญาณบาปของ
น.พ. อาจินต์ บุญเกตุ " 4 บาท

50 โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน มิสโจ แปล " 4 บาท

51 สุสานดำ ของพระ อ. บุญช่วย ฐิติสาโร " 4 บาท

52 หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น " 4 บาท

53 ประสบการณ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ " 4 บาท

54 ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ " 4 บาท

55 การกินเจ และอาหารธรรมชาติ " 4 บาท

56 กินเจเว้นกรรม " 4 บาท

57 คิริมานนทสูตร " 4 บาท

58 ท่านถามเราตอบ " 4 บาท

59 ความถูกต้องคืออะไร " 4 บาท

60 ผัก ผลไม้ ตำราวิเศษของเซียนฮั้วท้อ " 4 บาท

ผู้ใดต้องการหนังสือ
ติดต่อได้ที่

คุณสุเทพ มานีเวศม์ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา)
417/2 ซอยประดู่ 1 (ในซอยหมอจับเส้น ข้างวัดจันทร์ใน)
ถนนเจริญกรุง 107 แขวงบางคอแหลม
เขตยานนาวา กทม. 10120
โทร. 289-2446

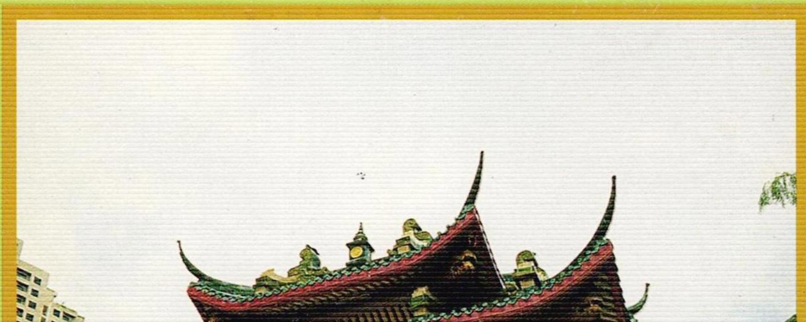
ทันตกิจคลีนิค
ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (สั่งจ่าย ป.ณ. ประตูน้ำ)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19
เขตราชเทวี กทม. 10400
โทร. 252-9484, 252-6297
ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่ 9.00 – 19.00 น. วันอาทิตย์หยุด

กุศลธรรมมูลนิธิ
125 ซอยทวีสิทธิ์ ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12
เขตยานนาวา กทม. 10120
โทร. 212-3644

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4 บาท

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์ โทร. 241-2321, 241-2862

紫真閣